

A woman with intricate tattoos on her face, neck, and arms is shown in a dramatic pose. She holds a dagger in her right hand, which is raised towards her head. She wears a dark, sleeveless top and a light-colored, flowing skirt. The background is dark and smoky, creating a moody atmosphere.

Peter V.
Brett
Trün lebek

TRIFID

Peter V. Brett
Trůn lebek

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, rozmnožována ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.

The Skull Throne
Copyright © 2015 by Peter V. Brett
Ward artwork designed by Lauren K. Cannon, copyright Peter V. Brett
All rights reserved.
Translation © Miroslava Polová, 2015
Cover © Larry Rostant, 2015
© Stanislav Juhaňák – Triton, 2015
ISBN 978-80-7387-931-0

Stanislav Juhaňák — TRITON, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.tridistri.cz

Peter V.
Brett
Trun lebek

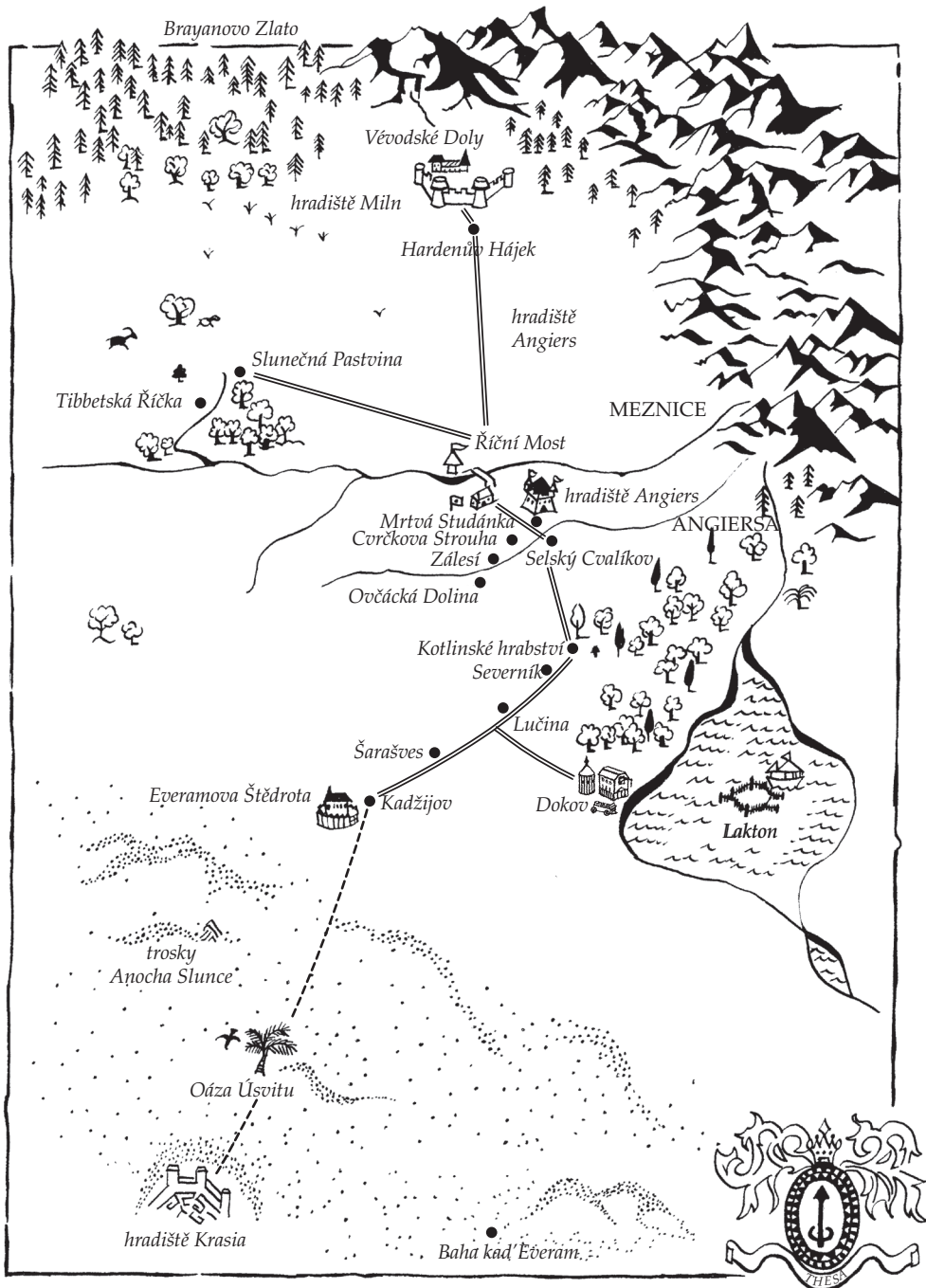

Peter V.
Brett
Trůn lebek

Stanislav Juhaňák – TRITON

Trůn lebek je dílem fikce. Jména, postavy a události jsou výplodem autorovy představivosti nebo jsou používány fiktivně. Jakákoli podobnost se současným děním, místy či osobami, ať živými či mrtvými, je zcela náhodná.

Lauren

Mapu dle Andrewa Ashtona překreslila Markéta Adamová.

Poděkování

Já jsem tu knihu sice napsal, ale existuje mnoho lidí, jejichž trpělivost a usilovná práce na finalizaci tohoto uměleckého díla, které se k vám dostalo – ať už si ho užíváte v jakékoli formě – si zaslouží ocenění.

Cassie, moje fantastická dcera, díky jejíž péči musím pravidelně vypínat a žít tady a teď a která mi pomáhá vidět svět úplně jinak. Moje máma, která bez vědomí redaktorů a korektorů dělá spoustu jejich práce. Joshua, můj agent a nejdůkladnější redaktor, a jeho skvělý tým v JABberwocky Literary a jejich mezinárodní spolupracovníci.

Myke Cole, který čte všechny verze a chápe všechny trable. Jay a Amelie, kteří si vždycky udělají čas na čtení.

Moje asistentka Meg, která dělá víc, než tuší, aby mne uchovala při zdravém rozumu.

Larry Rostant, který dokáže zachytit mé postavy, jako by mi vyšly přímo z mysli. Lauren K. Cannon, která navrhla chrany, a Karsten Moran, která mě přiměla hledět s úctou na svou novou fotku autora.

Moji audiovypravěči Pete Bradbury a Colin Mace, díky nimž jsem se cítil jako dítě, jemuž čte dědeček, a herecký a technický soubor v GraphicAudio, z jehož produkce se to všechno zrodilo.

Moji nakladatelé z celého světa – redaktori, kteří mi vždycky věřili, a spousta grafiků, korektorů, sazečů a lidí z marketingu, kteří za scénou pracují na tom, abych já vypadal ještě úctyhodněji, než si zasloužím, a zejména moji překladatelé, jejichž dílo je herkulovské.

Káva. Ty jsi má věrná družka.

Ale nade vše děkuji tobě, Lauren Greene, přítomné v každé chvíli s útěchou a nedocenitelnými radami – osobními i profesionálními. A co je ještě důležitější, tobě děkuji za to, že vlastním příkladem ukazuješ, jak být v životě úctyhodný a úspěšný.

Prolog

Bez vítěze

333 p. N. podzim

„Ne!“ chňapla Inevera naprázdno do vzduchu, když se Par'chin vrhl z útesu a jejího manžela strhl s sebou.

A s nimi vzal i všechnu naději lidstva.

Na protější straně soubojového kruhu stejně tak vykřikla Leesha Papírova. Přísné rituální zákony *dominu šarúm* byly zapomenuty, svědci z obou stran se nahrnuli k propasti, společně se stísnilí na srázu a zrakem se snažili proniknout do tmy, která soky pohltila.

V Everamově světle viděla Inevera ve tmě jasně jako za bílého dne, svět jí vykreslovala magická záře. Ale magie tíhla k životu a toho bylo dole, na holé skále a hlíně, málo. Ti dva, kteří ještě před chvílí plnuli jasně jako slunce, se rozplynuli v matném, šerém světle volné magie, Inoucí k zemi.

Inevera pootočila náušnicí s *hora-kamenem*, uloženým uvnitř a naladěným na svůj protějšek na manželově uchu, ale neslyšela nic. Náušnice mohla být z dosahu nebo se mohla při pádu rozbít.

Nebo není co slyšet. Ovanul ji mrazivý horský vítr a Inevera potlačila zachvění.

Prelétla pohledem ostatní shromážděné na okraji, četla v jejich obličejích, hledala náznak zrady, známku, že někdo z nich věděl, co se stane. Četla i v magii, která z nich vyzařovala. Čelenka z chráněných elektrových penízků jí neumožňovala číst v duších tak plyně jako Kadžiho koruna jejímu manželovi, ale i tak byla ve čtení pocitů čím dál zběhlejší. Zděšení bylo zřetelné v celé skupině. Člověk od člověka se drobně lišilo, ale tento výsledek neočekával nikdo z nich.

Vyděsilo to dokonce i Abbana, toho úlisného lháře, který vždycky něco tajil. On a Inevera byli zarputilými soky a navzájem se snažili jeden druhého odstranit, ale Ahmanna miloval tak, jak jen bezectný *chaffit* dokáže milovat, a jestli se ukáže, že je Ahmann mrtvý, bude na tom Abban tratit víc než kdo jiný.

Měla jsem přece jen dát Par'chinovi do čaje jed, pomyslela si Inevera při vzpomínce na Par'chinův bezelstný výraz té noci, kdy se vynořil z pouště s Kadžiho kopím. Píchnout ho jehlou namočenou v hadím jedu. Dát mu do lůžka brejlovce, než si půjde zdřímnout před alagaišarakem. Nebo i tordit, že mě urazil, a zabít ho holýma rukama. Cokoli, jen to nenechávat na Ahmannovi. Jeho srdce bylo příliš čisté na vraždu a zradu a nemohlo ho zlomit ani to, že je osud Aly na vážkách.

Bylo. Už na něj myslí v minulém čase, i když je pryč jen pár vteřin.

„Musíme je najít.“ Ten hlas jí zněl z mílové dálky, přestože její nejstarší syn Jayan stál hned vedle ní.

„Ano,“ souhlasila Inevera, pořád ponořená ve víru myšlenek, „ale v té tmě to bude těžké.“ Kolem útesu už krákali větrní démoni a byl slyšet i burácivý řev kamenných horských. „Vrhnu horu, aby nás vedla.“

„Do Jádra s čekáním na horu,“ ulevila si Par'chinova *Džíva Ka*, odstrčila Rojera a Gareda, lehla si na břicho a přehodila nohy přes okraj útesu.

„Renno!“ Leesha ji chtěla chytit za zápěstí, ale Renna byla rychlejší a svižně se spustila z dosahu. Z té dívky vyzařovala jasná magie. Ne tak jasná jako z Par'china, ale jasnější než z kohokoli jiného, koho kdy viděla. Prsty a špičky zarývala do skalní stěny jako démonské drápy, tak ostře, až kámen pukal a skýtal jí oporu.

Inevera se obrátila k Šandžatovi. „Jdi za ní. A nechávej za sebou značky.“

Sloužilo mu ke cti, že strach, který projel jeho aurou při pohledu na útes, nedal najevo ani v nejmenším. „Ano, Damajo.“ Udeřil se pěstí do hrudi, zavěsil si kopí a štít na záda, lehl si na břicho, přehoupl se přes okraj a opatrně slézal dolů.

Inevera si v duchu říkala, jestli ten úkol nebude nad jeho síly. Šandžat byl silný jako každý muž, ale té noci ještě nezabil žádné demony a neměl tu nadlidskou sílu, která umožňovala Renně am'Sedlák vyrývat si vlastní cestu.

Ale *kai'šarúm* ji překvapil – a možná i sám sebe – protože prostě využíval řadu štěrbin, které si vyryla pro sebe Par'chinova žena. I on se zakrátko rozplynul v šeru.

„Jestli chceš nejdřív vrhnout ty svoje kostky, tak sebou hoď, ať se už můžeme pustit do pátrání,“ ozvala se Leesha Papírova.

Při pohledu na tu žírňanskou děvku musela Inevera krotit bublající vztek, aby nevyvřel a ona neztratila svůj důstojný výraz. Samozřejmě že chce vidět, jak Inevera vrhá kostky. Nepochybně je celá žhavá naučit se prorocké chrany. Jako by neobrala Ineveru o dost i bez toho.

Nikdo jiný to nevěděl, ale kostky jí řekly, že Leesha nosí pod srdcem Ahmannovo dítě, které ohrožuje všechno, co Inevera vybudovala. Bojovala s touhou vytasit nůž, vyříznout jí to dítě z břicha a skoncovat s tím trápením ještě dřív, než začne. Nedokázali by jí v tom zabránit. Tihle Žírňané byli sice zdatní, ale jejím synům a dvěma mistrům *damajského šarusahku* se rovnat nemohli.

Inevera zhluboka dýchala, aby našla svůj střed. Nejraději by si všechn svůj vztek a strach vybila na ní, ale Leesha Papírova za mužskou pýchu a hloupost nemohla. Nepochybně se snažila Par'chinovi nápad se soubojem rozmluvit, stejně jako se Inevera snažila přesvědčit Ahmanna, aby Par'chinovu výzvu nepřijímal.

Možná byl jejich souboj nevyhnutelný. Třeba Ala nemohla strpět dva Osvoboditele. Jenže teď nebyl žádný a to bylo mnohem horší.

Bez Ahmanna se krasijská soudržnost rozdroíl a *damaji* se budou vyžívat v hašteřivých půtkách. Pobijou Ahmannovy *damské* syny, pak se obrátí proti sobě a šarak ka pošlou do bezedných hlubin.

Inevera se zadívala na madžáhského damaji Aleveraka, který byl největší překážkou Ahmannova vzestupu k moci a jedním z jeho nejceněnějších rádců. O jeho věrnosti Šar'damovi Ka sice nebylo pochyb, ale to by mu nezabránilo zabít Madžiho, Ahmannova madžáhského syna, aby nemohl připravit o post Aleverakova syna Aleverana.

Nějaký následník by snad kmeny dokázal sjednotit, ale kdo? Žádný z jejich synů není na tento úkol připraven, řekly kostky, ale oni se na to tak dívat nebudou, a jakmile by jednou získali byť dočasnou moc, už se jí nikdy dobrovolně nevzdají. Jayan a Asome spolu vždycky soupeřili a k oběma se budou stahovat silní spojenci. Jestli nerozervou její lid *damaji*, tak to za ně asi udělají její synové.

Inevera beze slova přešla do kruhu, kde ještě před chvílí probíhalo klání dvou možných Osvoboditelů. Po obou dvou zůstala na zemi krev; Inevera si přiklekla, přikládala ruce na zkrvavená místa, do vlhkých rukou brala kostky a třásla s nimi. Krasijci se kolem ní semkli do kruhu tak, aby Žírňané zůstali vně.

Ineveriny kostky, vyřezané z kostí démonského prince a potažené elektrem, byly tou nejmocnější sadou, jakou kdy nějaká *dama'ting* vlastnila od dob první Damaje. Kypěly mocí a divoce žhnuly do tmy. Hodila, prorocké chrany zahořely, svým osobitým nadpřirozeným způsobem kostky zastavily a utvořily vzorec symbolů, v němž mohla číst. Většina lidí by v nich žádný význam nenašla. Dokonce i *damy'ting* se přely o výklady vrhů, ale Inevera je dokázala číst plyně jako slova na pergamenu. Byly jí průvodcem po desítky let nepokojů a převratů, ale jak se často stávalo, odpověď byla mlhavá a nepřinášela valnou útěchu.

-Není žádného vítěze.-

Co to znamená? Zabili se při pádu oba? Zuří souboj dole dál? Tisíce otázek jí vířilo hlavou a Inevera vrhla zase, ale výsledný hod byl stejný, což ostatně čekala.

„Tak co?“ zeptala se ta severská děvka. „Co říkají?“

Inevera skousla ostrou odpověď s vědomím, že to, co teď řekne, bude rozhodující. Nakonec usoudila, že pravda – či přinejmenším víceméně pravda – je stejně dobrá odpověď jako každá jiná, hlavně když udrží na uzdě ctižádostivé nápady, které se rojí kolem ní.

„Že není žádného vítěze,“ odpověděla. „Boj dole pokračuje dál a jen Everam ví, jak skončí. Musíme je najít, a to rychle.“

Sestup z hory trval hodiny. Tma je nebrzdila – všichni z této vybrané skupiny dokázali vidět pomocí magické záře – ale na stopě jim teď byli skalní a kamenní démoni, kteří dokonale splývali s horským úbočím. Na obloze kroužili vrískající větrní.

Royer vytáhl housle a vyluzoval ze strun tklivé tóny *Písně Ubývání*, aby se od nich *alagai* drželi dál, Amanva rozezněla svůj hlas a přidala se k němu a jejich hudba, posílená *hora-magii*, se rozlévala daleko do noci. I ve vichřici beznaděje, která ohýbala palmu jejího středu až k prasknutí, v sobě Inevera nacházela pýchu na umění své dcery.

Plášť prazvláštní magie syna Jessumova je sice chránil před *alagai*, ale i tak to byla zdoluhavá cesta. Ineveru svrběly prsty touhou vytáhnout zpoza pasu elektrovou hůlku, smést demony z cesty a běžet za svým manželem, ale jednak nechtěla svou moc odhalit před seveřany, a jednak by tím jen přilákala ještě víc *alagai*. A tak musela držet pomalé tempo, které udával Rojer, přestože Ahmann s Par'chinem v nějakém zapadlém dolíku mezitím můžou vykrváčet k smrti.

Vyhнала ty myšlenky z hlavy. Ahmann je Everamův vyvolený. Musí věřit, že ve chvíli nejvyšší nouze obětuje Everam na svého Šar'damu Ka nějaký zázrak.

Je naživu. Musí být naživu.

Leesha jela mlčky a dokonce i Thamos byl natolik ohleduplný, že ji nerušil. Hrabě s ní sice sdílel lože poměrně často, ale tak jako Arlena ho nemilovala. Nebo jako Ahmanna. Pohled na jejich souboj jí rval srdce.

Arlen očividně nasadil veškeré trumfy, a kdyby to bylo na ní, nejednala by jinak. Ale Arlenova ztrápená duše přece jen našla v poslední době trochu klidu a Leesha doufala, že si Arlen vynutí na Ahmannovi uznání převahy a ukončí souboj beze smrti.

Leknutím vykřikla, když Ahmann bodl Arlena Kadžiho kopím – pravděpodobně jedinou zbraní na světě, která mu mohla ublížit. V tom okamžiku došlo v souboji ke zvratu a její vztek na Ahmanna se málem přetavil v nenávist.

Ale když je Arlen raději oba svrhl z útesu, než aby prohrál, a Ahmann jí zmizel z očí, útroby se jí sevřely. Dítěti pod srdcem nebylo ještě ani osm týdnů, ale když jeho otec padal do tmy, Leesha by mohla přísahat, že kope.

Za poslední rok se Arlenova moc ještě zvětšila. Někdy jí připadalo, že není nic, co by nedokázal, a dokonce i ona váhala, jestli by to nakonec přece jen nemohl být Osoboditel. Dokázal se dokonce ochránit před útokem tak, že se prostě rozplynul. To Ahmann nedokázal.

Ale i Arlen měl své meze a Ahmann napínal Arlenovy možnosti způsoby, které nikdo nečekal. Leesha si živě pamatovala na ten pád před pouhými pár týdny, po němž zůstal Arlen bezvládně ležet na kotlinské dlažbě s lebkou prasklou, jako když se vařeným vejcem klepne o stůl.

Kéž by se za nimi Renna tak nehnala. Ta žena o Arlenových plánech něco ví. Víc, než říká.

Ještě ani nesestoupili na úpatí hory, a už se zase vraceli, aby se vyhnuli průsmyku střeznému zvědy z obou vojsk. Válka možná byla nevyhnutelná, ale ani jedna strana netoužila s ní začít zrovna tuto noc.

Horské stezky se klikatily a větvy. Nejednou se musela Inevera radit s kostkami, kudy dál – zatímco ostatní netrpělivě čekali, ona klečela na zemi a zkoumala hod. Leesha nesmírně toužila vědět, co Inevera

v té změti symbolů vidí, ale už věděla dost na to, aby nepochybovala, že věštné symboly mají svou platnost.

Už se blížilo svítání, když našli první Šandžatovu značku. Inevera přidala do kroku, ostatní zrychlovali s ní, a zatímco obzor začal nabírat purpurový odstín, hnali se všichni po cestě jako o závod.

Pozorovatelé rozmístění na úpatí si jich nevšimli, jen Ineveriny osobní strážkyně Ašia a Šanva se nikým neviděny vyplížily do svahu a mlčky se k nim připojily. Ten žirňanský princ si je podezřívavě změřil, ale když zjistil, že to jsou ženy, jen přezíravě potřásl hlavou.

Konečně dorazili k Renně a Šandžatovi, kteří na ně už čekali a ostražitě se navzájem hlídali. Šandžat rychle došel k Ineverě, přirazil si pěst na hrud' a uklonil se. „Zde stopa končí, Damajo.“

Sesedli a šli za válečníkem o kousek dál, kde uviděli dolík velikosti vzrostlého muže. Hlína a roztráštěné kameny vypovídaly o síle dopadu a země byla postříkaná krví, ale také tam byly otisky nohou – známky pokračujícího boje.

„Šli jste po stopách?“ zeptala se Inevera.

Šandžat přikývl. „Mizí nedaleko odtud. Myslel jsem si, že než zajdeme s pátráním příliš daleko, bude lepší vyčkat na další pokyny.“

„Renno?“ zeptala se Leesha.

Par'chinova *Dživa Ka* hleděla na zkrvavený důlek, oči se jí leskly, mocná aura byla nečitelná. Odevzdaně přikývla. „Prohledávali jsme okolí několik hodin. Jako kdyby jim narostla křídla.“

„Že by je odnesl větrný démon?“ troufla si Wonda.

Renna pokrčila rameny. „Možné to je, ale uvěřitelné těžko, řekla bych.“

Inevera přikývla. „Mého svatého manžela by se žádný démon nemohl ani dotknout, pokud by on sám nechtěl.“

„A co je s kopím?“ ozval se Jayan. Inevera se na něj trpce podívala. Nebylo pro ni žádným velkým překvapením, že jejího nejstaršího syna zajímá víc osud posvátné zbraně než vlastního otce, ale stejně ji to rozesmutnilo. Asome měl alespoň tolik zdvořilosti, aby si nechal takové myšlenky pro sebe.

Šandžat zavrtěl hlavou. „Po svaté zbrani nikde ani stopy, Šarúme Ka.“

„Je tu čerstvá krev,“ podotkla Inevera a zahleděla se na obzor. Od svítání je dělily už jen minuty, ale jedna věštba by se jí ještě mohla

podařit. Sáhla do svého *hora-váčku*, a když si šla kleknout ke zkrvavené proláklíně, svírala kostky tak pevně, až se jí hrany bolestivě zarývaly do dlaně.

Jindy by se neodvažovala vystavit citlivé kostky dokonce ani šeru před rozbřeskem. Přímé sluneční světlo by démonské kosti zničilo docela a dokonce i nepřímé světlo by mohlo napáchat trvalé škody. Nicméně elektrum, kterým je potáhla, je chránilo na nejjasnějším slunci. Stejně jako u Kadžiho kopí, i jejich moc na světle sice rychle slábla, ale až padne noc, budou se moci zase nabít.

Vztáhla ruku a zjistila, že se jí třese. Musela několik vteřin zhluboka dýchat, aby našla svůj střed, a pak si již podruhé této noci zvlhčila dlaně krví svého manžela, aby s její pomocí pátrala po jeho osudu.

„Požehnaný Everame, Stvořiteli všeho, dej mi vědět o socích, kteří zde bojovali, o Ahmannu asu Hoškamin am’Jardir am’Kadži a Arlenu asu Jeph am’Sedlák am’Říčka. Snažně tě prosím, řekni mi, jaký osud je postihl a jaké osudy je čekají.“

Moc jí zatepala v prstech, Inevera hodila a pozorně se na vrh zadívala.

Když byly kostky dotazovány na věci, které se dějí nebo děly, promlouvaly se střízlivou, byť často tajuplnou jistotou. Ale budoucnost je vždycky proměnlivá a písky se přesypají s každým rozhodnutím. Kostky skýtaly náznaky jako poutní značky na poušti, ale čím dále se člověk díval, tím více se stezky rozcházely, až se člověk v dunách ztrácel docela.

Ahmannova budoucnost byla vždycky plná rozcestí. Budoucností, kde na svých bedrech nesl osud lidstva, i budoucností, kde bídne zhynul. Nejběžnější byla smrt v drápech *alagai*, ale vždycky se objevily i nože v jeho zádech a kopí namířená na jeho srdce. Vždycky se našli tací, kteří by za něj dali život, i tací, kteří jen číhali na okamžik, kdy ho zradit.

Mnohé stezky teď byly uzavřeny. Ať se stalo, co se stalo, Ahmann se hned tak nevrátí a pravděpodobně se nevrátí vůbec. Při tom pomyšlení jí sevřel útroby chladný strach.

Ostatní zadržovali dech a čekali na její slova. Inevera věděla, že na tom, co teď řekne, záleží osud jejího lidu. Vzpomněla si, co jí kostky řekly kdysi před lety:

-Osvoboditelem se člověk nerodí. Osvoboditelem se člověk stane.-

Jestli se k ní Ahmann nevrátí, stvoří jiného Osvoboditele.

Přehlédla myriády zhoubných osudů, které na její lásku číhaly, a vybrala si jeden z těch zbývajících. Ten jediný, který jí umožní podržet si moc, dokud nebude nalezen vhodný nástupce.

„Osvoboditel se dostal z našeho dosahu,“ řekla nakonec. „Pronásleduje démona do samotných bezedných hlubin.“

„Takže Par'chin je nakonec přece jen démon,“ usoudil z toho damaji Ašán.

Nic takového kostky sice neřekly, ale Inevera přikývla. „Vypadá to tak.“

Gared si odplivl. „Řekla ‚Osvoboditel‘. Neřekla ‚Šar'dama Ka‘.“

Damaji se k němu obrátil a upřel na něj pohled, jaký by člověk věnoval hmyzu při úvaze, jestli mu stojí za tu námahu ho rozmáčknout. „To je jedno a to samé.“

Tentokrát si odplivla Wonda. „To teda není, do Jádra.“

Jayan chtěl zakročít a už se po ní rozmachoval pěstí, ale v tu chvíli se do toho vložila Renna Jirchářova osobně. Chrany na jejím těle se rozhovořely a dokonce i Ineverin prchlivý nejstarší syn usoudil, že bude lepší ji nedráždit. Nijak by mu neprospělo, kdyby ho právě před těmi muži, které musel přesvědčit, aby ho nechali převzít trůn, zbila žena.

Jayan se obrátil zase k matce. „A co to kopí?“ zaútočil.

„Ztraceno,“ odpověděla Inevera. „Znovu bude nalezeno až z vůle Everamovy a ne dřív.“

„Takže to prostě vzdáme?“ zeptal se Asume. „To ponecháme otce osudu?“

„Ovšemže ne.“ Inevera se obrátila k Šandžatovi. „Najdi znovu stopu a drž se jí. Jdi po každíčkém ohnutém stéblu trávy a převráceném oblázku. Bez Osvoboditele nebo bez spolehlivých zpráv o jeho osudu se nevracej, i kdyby ti to mělo trvat tisíc let.“

„Ano, Damajo.“ Šandžat se udeřil pěstí do hrudi.

Inevera se obrátila k Šanvě. „Jdi se svým otcem. Poslouchej ho a ochraňuj na jeho cestě. Jeho cíl budiž i tvým cílem.“

Dívka se mlčky uklonila. Ašia jí stiskla rameno, podívaly se jedna druhé do očí a pak už byl otec s dcerou pryč.

Leesha se obrátila k Wondě. „Ty se tady taky porozhlédni, ale do hodiny budeš zpátky.“

Wonda se ušklíbala. Vyzářovala z ní sebedůvěra, která plnila Ineveru závistí. „Nemám v úmyslu je stopovat, až mi z toho zešediví vlasy. Osvoboditel přichází a odchází, ale on se zase vrátí, uvidíš.“ A vzápětí i ona byla pryč.

„Jdu taky,“ prohlásila Renna, ale Leesha ji chytila za loket.

Dívka ji zlostně sjela pohledem. Leesha Rennu rychle pustila, ale necouvla. „Zůstaň ještě chvíli, prosím.“

Dokonce i seveřané se bojí Par'china a jeho ženy, zaznamenala Inevera a uložila si ten poznatek do paměti. Obě ženy poodešly, aby si mohly promluvit soukromě.

„Ašáne, pojď se mnou,“ podívala se Inevera na damaji. Poodešli spolu stranou. Ostatní se ještě neprobrali z ohromení.

„Nemůžu uvěřit, že je pryč,“ řekl Ašán dutě. Víc jak dvacet let si byli s Ahmannem jako bratři. On byl první *dama*, který podpořil Ahmannův vzestup až k postavení Šar'damy Ka, a bezvýhradně věřil v jeho božství. „Připadá mi to jako sen.“

Inevera šla rovnou k věci. „Musíš převzít Trůn lebek jako Andra. Ty jsi jediný, kdo na něj může usednout, aniž by rozpoutal válku, a také si ho udržet až do návratu mého manžela.“

Ašán zavrtěl hlavou. „V tom se mýlíš, Damajo.“

„Tak si to přál Šar'dama Ka,“ připomněla mu Inevera. „Složil jsi přísahu před ním a přede mnou.“

„To bylo pro případ, že by padl v bitvě při Ubývání a všem na očích,“ namítl Ašán, „a ne kdyby byl zabit Žírňanem na nějakém zapadlém horském srázu. Trůn by měl připadnout Jayanovi nebo Asomovi.“

„Řekl ti, že jeho synové nejsou připraveni na takové břímě,“ připomněla mu Inevera. „Myslíš si snad, že se to za posledních čtrnáct dní nějak změnilo? Mí synové jsou mazaní a vychytralí, ale moudří nejsou. Kostky předpověděly, že v boji o trůn rozpoltí Everamovu Štědrotu vedví, a i kdyby jeden nakonec vystoupal po zkrvavených schodech nahoru a usedl na trůn, tak z něj nevstane, až se jeho otec vrátí.“

„Pokud se vrátí,“ podotkl Ašán.

„Vrátí,“ prohlásila Inevera. „A pravděpodobně s celým Jádrem v patách. A až se vrátí, bude potřebovat, aby se na jeho výzvu shromáždilo veškeré vojsko Aly, a nebude mít čas ani chuť zabít svého syna jen proto, aby se dostal k vládě.“

„Mně se to nelíbí,“ povzdechl si Ašán. „Já jsem nikdy po moci neprahl.“

„Je to *inevera*,“ sdělila mu. „Tvá přání jsou vedlejší a právě tvá pokora před Everamem je důvodem, proč to musíš být zrovna ty.“

„Hoď sebou,“ řekla Renna, když ji Leesha odvedla stranou. „Už jsem ztratila dost času tím, že jsem na vás čekala. Někde tam venku je Arlen a já ho musím najít.“

„Démonské lejno musíš,“ odsekla Leesha. „Moc dobře tě neznám, Renno, ale dost na to, abych věděla, že bys na mě nečekala ani deset vteřin, kdyby byl tvůj manžel opravdu nezvěstný. Ty a Arlen jste to měli celé domluvené předem. Kam šel? Co udělal s Ahmannem?“

„Chceš snad říct, že lžu?“ zavrčela Renna, svráštla obočí a zařala pěsti.

Z nějakého důvodu ten vzteklý výbuch Leeshe jen potvrdil, že měla pravdu. Pochybovala, že by ji ta dívka doopravdy udeřila, ale stejně sevřela v prstech špetku oslepujícího prášku rozhodnutá jej v případě potřeby použít.

Prozatím ani nezvýšila hlas. „Prosím,“ řekla. „Jestli něco víš, pověz mi to. Přisahám při Stvořiteli, že mi můžeš věřit.“

Renna se maličko uklidnila a zařaté pěsti povolily, ale ruce nespustila. „I kdybys mi prohledala kapsy, žádnou odpověď tam nenajdeš.“

„Renno.“ Leesha měla co dělat, aby zachovala klid. „Já vím, že jsme náš vztah začaly špatně. Ty máš málo důvodů mít mě ráda, ale tohle není hra. Jestli něco tajíš, ohrožuješ tím všechny.“

Renna se posupně uchechtla. „Jestli tohle není noc, co si stěžuje na tmou.“ Bodla Leeshu prstem do hrudi tak tvrdě, že ji o krok odstrčila. „Zrovna ty, která nosíš v břiše dítě toho pouštního démona. A ty si myslíš, že tohle lidi neohrožuje?“

Leesha cítila, jak jí tuhou rysy, ale nechtěla Renně tu domněnku potvrdit mlčením, lepší bylo rovnou přejít do útoku. Tiše na Rennu zasýčela: „Kdo ti napovídal takové nesmysly?“

„Ty,“ odsekla Renna. „Já slyším motýla mávat křídly přes celé pole. A Arlen taky. Oba jsme slyšeli, co jsi říkala Jardirovi. Ty nosíš jeho dítě a hrabete si držíš, jen abys z toho neměla ostudu.“

Což byla vcelku pravda. Pitomý matčin výmysl, na který Leesha tak hloupě přistoupila. Těžko mohla počítat s tím, že ten podvod vydrží déle než do narození dítěte, ale bylo to alespoň sedm měsíců na přípravu nebo na útěk do nějakého úkrytu, než si Krasijci pro její dítě přijdou.

„To je jen o důvod víc, proč potřebuju vědět, co se s Ahmannem stalo,“ odpověděla Leesha. S nechutí zaznamenala, že se jí do hlasu vloudil prosebný tón.

„Nemám potuchy,“ odpověděla Renna. „Ztrácím čas, který bych měla věnovat pátrání.“

Leesha přikývla, poznala, kdy je poražena. „Prosím, neříkej to Thamosovi,“ požádala Rennu. „Řeknu mu to ve správný čas sama, čestně

slovo. Ale ne teď, když máme jen pár mil odtud polovinu krasijského vojska.“

Renna si odfrkla. „Nejsem dnešní. Ostatně – jak vůbec mohla taková kořenářka jako ty otěhotnět? I pitomá husa Jirchářova ví, kdy skončit.“

Leesha sklopila oči, už nedokázala dál snášet Rennin upřený pohled. „Sama se ptám.“ Pokrčila rameny. „Dějiny jsou plné lidí, jejichž rodiče si dávali pozor.“

„Já se neptám na dějiny,“ odsekla Renna. „Já se ptám, proč má ta nejchytřejší žena z Kotliny v hlavě piliny. Copak ti nikdy nikdo neřekl, jak se dělají děti?“

Leesha vztekle zaprskala. Ta dívka měla pravdu, ale neměla žádné právo ji soudit. „Když ty mi neříkáš své tajnosti, tak já taky nemám žádný důvod se ti svěřovat.“ Mávla rukou do dálky do údolí. „Jdi. Dokud budeš na dohled, tak předstírej, že Arlena hledáš, a pak si jdi za ním. Já ti bránit nebudu.“

Renna se usmála. „Jako kdybys mohla.“ Mihla se a byla pryč.

Proč jsem si ji jen tak pouštěla k tělu? přemítala Leesha, ale její prsty sklouzly k břichu a věděla proč.

Protože měla pravdu.

Když se Leesha poprvé líbala s Ahmannem, byla opilá couzi. Neměla v úmyslu s ním to první odpoledne spát, ale ani se nebránila, když ji chtěl. Hloupě předpokládala, že dokud nebudou svoji, tak si dá pozor, jenže to Krasijci považovali za hřích. Cítila, že si pozor dát nechce, a mohla se ještě odtáhnout. Jenže v hloubi duše to chtěla taky. Chtěla v sobě cítit muže a nemyslet na to, co z toho bude. Byla to vášeň, kterou si užívala k vlastnímu potěšení.

Chtěla si ještě té noci uvařit madoninu korunku, jenže místo toho ji unesli Ineverini pozorovatelé a na závěr noci bojovala po Damajině boku s mozkovým démonem. Na druhý den si sice vzala dvojitou dávku a od té doby pila madoninu korunku pokaždé, když spolu leželi, ale jak říkávala její učitelka Bruna: „Někdy si silné dítě cestičku najde, ať děláš, co děláš.“

Inevera hltala očima toho žirňanského šlechtice, Thamose. Byl to urostlý chlap, vysoký a svalnatý, a nepostrádal jistý půvab. Pohyboval se jako válečník a zrovna teď stál před Ašánem.

„Předpokládám, že budeš chtít svým vojákům nařídit, aby prohledali údolí,“ řekl.

Ašán přikývl. „A ty to budeš chtít nařídit svým.“

Thamos rovněž přikývl. „Každý stovku?“

„Pět set,“ navrhl Ašán, „a přerušení *dominu šarúm*.“ Inevera viděla, jak ten šlechtic zatíná čelisti. Pět set mužů neznamenovalo pro Krasijce nic, jen maličký zlomek Osvoboditelova vojska, zatímco pro Thamose to bylo víc mužů, než by byl ochoten postrádat.

Ale beztak mu nezbylo než souhlasit, a tak na to přistoupil. „Jak mám vědět, že tví válečníci příměří dodrží? To poslední, co by nám teď ještě chybělo, je změnit toto údolí ve válečné pole.“

„Mí válečníci si nechají závoje vytažené i teď ve dne,“ odpověděl Ašán. „Dostanou rozkaz a neodváží se ho porušit. To spíš tvoji muži mi dělají starosti. Nerad bych viděl, aby díky nějakému nedorozumění někdo z nich přišel k úhoně.“

Šlechtic zlostně zaprskal. „Myslím, že pak by tu bylo zraněných víc než dost. Jak nám můžou zakryté obličejy zaručit mír? Muž se zakrytým obličejem nemá obavy z postihu.“

Ašán zavrtěl hlavou. „Je opravdu s podivem, že takoví barbaři jako vy přežívají v noci tak dlouho. Muži si pamatují podle obličejů ty, kdo jim ublížili, a na taková nepřátelství se těžko zapomíná. My v noci nosíme závoje, aby mohli všichni bojovat jako bratři a nedbat na krevní mstu. Pokud si tví muži zakryjí obličej, nebude se v tomto Everamem prokletém údolí prolévat žádná další krev.“

„Dobrá,“ souhlasil šlechtic. „Dohodnuto.“ Stroze, krátce naznačil poklonu – menší projev úcty k muži, který ho tucetkrát převyšoval, už ani naznačit nemohl – obrátil se a rázně odešel. Ostatní Žírňané šli za ním.

„Za tuhle neúctu nám severané zaplatí,“ zavrčel Jajan.

„Možná,“ odpověděla Inevera, „ale ne dnes. My se teď musíme vrátit do Everamovy Štědroty a to rychle.“

Kapitola 1

Hon

333 p. N. podzim

Když se Jardir probral, slunce už zapadalo a v hlavě měl zamženo. Ležel v severské posteli, na jednom obrovském polštáři místo na mnoha malých. Hrubé povlečení, nic takového jako hedvábí, na které byl zvyklý. Okrouhlá místnost, všude kolem dokola okna s chráněným sklem. Nějaká věž. V soumraku za okny se prostírala divočina, ale nic nepoznával.

Kde to, pro všechno na Ale, jsem?

Když se pohnul, projela jím bolest. Bolest však byla jako starý druh, dávno přijatý a nevnímáný. Vytáhl se do sedu, ale ztuhlé nohy drhly o sebe. Odhrnul pokrývku. Od stehna po chodidla se táhly sádrové obvazy, na protějším konci z nich čouhaly napuchlé špičky, rudé, nachové, žluté, blízko a přece naprosto z dosahu. Nehledě na bolest je zkusmo protáhl a drobný pohyb, jímž byl odměněn, ho uspokojil.

Vrátilo ho to do doby, kdy si jako dítě zlomil ruku a následovaly týdny bezmoci a hojení.

Okamžitě sáhl na noční stolek pro korunu. I ve dne v sobě měla dost magie na srůst několika zlomených kostí, navíc kostí, které už jsou srovnané.

Ruka nahmátla jen vzduch. Jardir se pootočil a dlouho nechápavě zíral do prázdna, než mu došlo, co se stalo. Už to bylo pěknou řádku let, kdy se naposledy vzdálil od své koruny a kopí dál než na dosah ruky, a teď obojí chybělo.

Vzpomínky se přihrnuly jako přívál. Souboj s Par'chinem na vrcholku hory. Jephův syn, který se rozplynul v dým, když ho Jardir bodl,

a vzápětí se zhmotnil, uchopil kopí a nadlidskou silou mu ho vykroutil z ruky.

A pak se Par'chin obrátil a hodil kopí z útesu, jako by to nebylo nic než vyhryzaná slupka od melounu.

Jardir si olízl rozpraskané rty. V ústech měl sucho a v měchýři plno, ale o obojí bylo postaráno. U postele stála čerstvá voda a s trochou úsilí se mu podařilo použít nočník, který nahmatal na zemi hned pod postelí.

Hrudník měl pevně stažený a žebra při pohybu skřípala. Přes obva-zy měl tenkou kytli, hnědou, jak zaznamenal. Pravděpodobně Par'chi-nova představa vtipu.

Žádné dveře v místnosti nebyly, jen zdola sem vedlo schodiště – v jeho současném stavu stejně dobré jako mříže v šatlavě. Žádný jiný východ tu nebyl a ani schody nepokračovaly výš. Nacházel se na vrcholku věže. Místnost byla skrovně zařízená. U postele malý stolek. Jedna židle.

Na schodišti se něco šustlo. Jardir strnul a poslouchal. Sice ho obrali o korunu a kopí, ale za ta léta, kdy skrz ně vstřebával magii, se jeho tělo natolik přetvořilo k Everamově podobě, jak jen to u smrtelníka šlo. Oči měl jako ostříž, čich jako vlk a sluch jako netopýr.

„Určitě si s ním poradíš?“ ptala se Par'chinova první manželka. „My-slím, že tě na tom útesu chtěl zabít.“

„Bez starostí, Ren,“ odpověděl Par'chin. „Bez kopí mi nemůže ublížit.“

„Za denního světla ano,“ namítla Renna.

„S oběma nohama zlomenýma ne,“ odpověděl Par'chin. „To zvládnu, Ren. Opravdu.“

To se ještě uvidí, Par'chine.

Ozvalo se mlasknutí – syn Jephův svou *dživu* políbil, aby umlčel dal-ší námitky. „Ty se musíš teď vrátit do Kotliny a dohlédnout, aby tam všechno klapalo. Hned, než začnou mít nějaké podezření.“

„Leesha Papírova už podezření má,“ povzdechla si Renna. „A její dohady nejsou daleko od pravdy.“

„Dokud to budou jen dohady, tak na tom nezáleží,“ prohlásil Par'chin. „Ty prostě dál hraj hloupou, ať si říká nebo dělá, co chce.“

Renna se uchechtla. „Jo, tak to nebude problém. Stejně jako ji rozčítit, až prská.“

„S tímhle moc neztrácej čas,“ varoval ji Par'chin. „Potřebuju, abys chránila Kotlinu, ale moc se nepředváděj. Dodávej lidem sílu, ale tíhu ať nesou sami. Když to půjde, přismýknu se, ale jen za tebou. Nikdo jiný nesmí vědět, že jsem naživu.“

„Mně se to nelíbí,“ posteskla si Renna. „Muž a žena by neměli být takhle od sebe.“

Par'chin si povzdechl. „S tím já nic nenadělám, Ren. Sázím všechno na jednu kartu. Nemůžu si dovolit prohrát. Brzy za tebou zaskočím.“

„No jo,“ povzdechla si Renna. „Miluju tě, Arlene Sedláku.“

„Miluju tě, Renno Sedláková,“ řekl Par'chin. Znovu se políbili a pak Jardir slyšel rychlé kroky. Renna běžela dolů. Par'chin začal stoupat nahoru.

Nejdřív Jardira napadlo předstírat, že spí. Třeba něco zjistí nebo bude moci Par'china zaskočit.

Pak to zavrhl. *Jsem Šar'dama Ka. Je pod mou úroveň se schovávat. Pohlédnu Par'chinovi zpřímá do očí a zjistím, co zůstalo z muže, jehož jsem znával.*

Poděprel se, přijal příval bolesti v nohou, a než Par'chin vstoupil, nasadil už klidný a vyrovnaný výraz. Par'chin na sobě měl prosté šaty, víceméně stejné, jako když se potkali poprvé – bavlněnou, vybledlou bílou košili, obnošené plátěné kalhoty a přes rameno pověšenou koženou poslovskou mošnu. Byl bos a nohavice i rukávy měl ohrnuté, aby byly vidět chrany, které si vytetoval na kůži. Pískové vlasy si oholil a obličej, který si Jardir pamatoval, byl pod vším tím tetováním k nepoznání.

Dokonce i bez koruny cítil Jardir moc těch symbolů, ale za tu sílu Par'chin těžce zaplatil. Vypadal spíš jako stránka z nějakého svatého svitku o ochranění než jako člověk.

„Cos to se sebou provedl, starý příteli?“ Nechtěl to říct nahlas, ale ta slova se sama vydrala z úst.

„Tedy takto mě oslovit po tom, cos mi provedl, to chce opravdu hodně drзости,“ poznamenal Par'chin. „To jsem si neudělal sám. Tos mi udělal ty.“

„Já?“ opáčil Jardir. „Já jsem vzal inkoust a znesvětil s ním tvé tělo?“

Par'chin zavrtěl hlavou. „Tys mě nechal v poušti smrti napospas, bez zbraně a bez pomoci, ale já bych se raději propadl do Jádra, než abych se dobrovolně vydal do spárů *alagai*. Mé tělo bylo to jediné, co jsem mohl chránit, víc jsi mi nenechal.“

Těmito slovy byly zodpovězeny všechny Jardirovy otázky, jak vůbec mohl Par'chin tenkrát přežít. V duchu viděl svého přítele samotného v poušti, vyprahlého, spáleného a zkrvaveného, jako holýma rukama ubíjí *alagai*.

Úžasné.

Eveja tetování zakazovala, ale Eveja zakazovala spoustu věcí, které si Jardir kvůli šaraku ka dovolil. Původně za to chtěl Par'china odsoudit, ale hrdlo se mu stáhlo, když od něj uslyšel pravdu.

Jeho středu se dotkly mrazivé pochyby a Jardir se zachvěl. Nic se ne děje bez Everamovy vůle. Bylo *inevera*, že Par'chin přežil a znovu se setkali. Kostky řekly, že oba dva *mohou* být Osloboditelé. Jardir zasvětil celý život snaze si ten titul zasloužit. Byl pyšný na to, čeho dosáhl, ale nemohl popřít, že jeho *adžín'pal*, odvážný cizinec, mohl získat v Everamových očích větší čest.

„Zahráváš si s obřady, jimž nerozumíš, Par'chine,“ řekl nakonec. „*Domin šarúm* je souboj na život a na smrt a vítězství připadlo tobě. Proč jsi ho nepřijal a nevznesl nárok na vedení První války?“

Par'chin si povzdechl. „Tvá smrt žádné vítězství neznamena, Ahmanne.“

„Takže uznáváš, že jsem Osloboditel?“ opáčil Jardir. „Pokud ano, tak mi vrať kopí a korunu, přitiskni čelo k podlaze a bude to za námi. Všechno bude odpuštěno a my budeme moci opět čelit Nie bok po boku.“

Par'chin si odfrkl, postavil mošnu na stolek a sáhl dovnitř. Kadžiho koruna zářila už teď, kdy šero teprve houstlo, a devět démantů se třpytilo. Jardir nemohl popřít, že v něm ten předmět probouzí silnou žádostivost. Kdyby se mohl postavit na nohy, skočil by po ní.

„Koruna je tady.“ Par'chin zatočil zašpičatělou čelenkou na prstě jako dítě kroužkem na hraní. „Ale kopí ti nepatří. Přinejmenším dokud se sám nerozhodnu, že ti ho dám. Je ukryté na místě, kam se ty nikdy nedostaneš, i kdybys neměl nohy v sádře.“

„Ty svaté předměty patří k sobě,“ namítl Jardir.

Par'chin si znovu povzdechl. „Nic není svaté, Ahmanne. Už jednou jsem ti říkal, že nebesa jsou lež. Tys mi vyhrožoval, že mě za ta slova zabiješ, ale o to nejsou méně pravdivá.“

Jardir otevřel ústa a na jazyku už se mu tvořila zlostná slova, ale Par'chin ho uřál; pevně korunu chytil a zvedl ji. A v tom okamžiku chrany na jeho kůži krátce zableskly a ty na koruně se rozzářily.

„Toto,“ řekl Par'chin s pohledem upřeným na korunu, „je tenký kroužek z lebky mozkového démona a devět rohů potažených chráněnou slitinou stříbra a zlata, jejichž moc zaměřují démanty. Je to mistrné chraničářské dílo, ale nic víc.“

Usmál se. „Víceméně jako byla tvá náušnice.“

Jardir sebou překvapeně trhnul a ruka mu vyjela k holému lalůčku, který kdysi probodla jeho svatební náušnice. „Chceš mi snad kromě trůnu ukrást i první manželku?“

Par'chin se rozesmál. Tak upřímný smích neslyšel Jardir už léta. A nemohl popřít, že mu ten smích chyběl.

„Nejsem si jist, které břemeno by bylo těžší,“ zauvažoval Par'chin. „Nechci ani jedno. Manželku mám a u nás je jedna víc než dost.“

Jardir cítil, že se mu na rty dere úsměv, a nebránil se mu. „Dobrá *Dživa Ka* je břemenem i oporou zároveň, Par'chine. Ženy po nás požadují, abychom se stali lepšími, a to je vždycky tuhý boj.“

Par'chin přikývl. „To tedy je.“

„Tak proč jsi mi tu náušnici ukradl?“ vyjel na něj Jardir.

„Ponechám si ji, jen dokud budeš pod mou střechou,“ odpověděl Par'chin. „Nemůžu si dovolit, aby sis přivolal pomoc.“

„Eh?“ užasl Jardir.

Par'chin zkoumavě naklonil hlavu a Jardir cítil, že mu pohled syna Jephova proniká do duše víceméně stejně, jak to dělával on sám, když měl dar korunního zraku. Jak to ten Par'chin dělá bez koruny na hlavě?

„Ty to opravdu nevíš,“ řekl Par'chin po chvíli a vybuchl smíchy. „A zrovna ty, koho špehuje vlastní žena, mi budeš dávat rady o ženění!“

Jeho výsměšný tón Jardira rozdráždil a přes veškerou snahu zachovat klidný výraz sraštil obočí. „Jak to myslíš?“

Par'chin sáhl do kapsy a vytáhl náušnici. Byl to prostý zlatý kroužek, na němž visela obdivuhodně umně chráněná zlatá kulička. „Uvnitř je úlomek démonské kosti, druhou polovinu má v uchu tvoje žena. Umožňuje jí slyšet všechno, co děláš.“

A najednou se Jardirovi vyjasnilo, jak bylo možné, že jeho žena očitě vidně věděla o každém jeho záměru a tajemství. Tolik záhad! Hodně jejích vědomostí pocházelo z kostek, ale *alagai-hory* často mluvily v hádankách. Mělo ho napadnout, že mazaná Inevera nebude spoléhat jen na kostky.

„Takže ona ví, že jsi mě unesl?“ zeptal se Jardir.

Par'chin zavrtěl hlavou. „Já jsem to spojení přerušil. Nebude tě moci najít, dokud si to tady nevyřídíme.“

Jardir si založil ruce na hrudi. „Co? Ty se mi nepodřídíš a já tobě taky ne. Jsme ve slepé uličce stejně jako před pěti lety v Labyrintu.“

Par'chin přikývl. „Ty ses tehdy nemohl přinutit k tomu, abys mě zabil, a mě to přimělo změnit náhled na svět. Nabízím ti to samé.“ A s tím mu přes celou světnici hodil korunu.

Jardir ji podvědomě chytil. „Proč mi ji vracíš? Cožpak mě neuzdraví? A zdravého mě tady těžko udržíš.“

Par'chin pokrčil rameny. „Pochybuj, že bys odešel bez kopí, ale pro jistotu jsem tu korunu vysál. Takhle vysoko příliš mnoho magie unikající z Jádra nedostoupí a slunce tuto místnost beztak každé ráno vyčistí,“ ukázal na okna obkružující místnost kolem dokola. „Korunní zrak ti dá, ale dokud nebude znovu nabitá, tak nic víc.“

„Tak proč mi ji vracíš?“ opakoval Jardir.

„Myslel jsem si, že bychom si mohli promluvit,“ odvětil Par'chin. „A chci, abys přitom viděl moji auru. Chci, abys viděl, že říkám pravdu a že jsem o ní tak silně přesvědčen, že se mi vryla hluboko do duše. Pak snad prohlédneš i ty.“

„A pak uvidím co?“ opáčil Jardir. „Že nebesa jsou lež? To nemůže dokázat nic, co je vepsáno do tvé duše, Par'chine.“ Ale přece jen si vložil korunu na hlavu. Setmělou komnatu okamžitě prozářilo korunní světlo a Jardir úlevou zhluboka vydechl jako slepec z Eveje, jemuž Kadži vrátil zrak.

Venku za okny, kde ještě před chvílí viděl jen stíny a matné obrysy, ve světle magie unikající průduchy z Aly ostře vystoupila krajina. Vše živé mělo v samé své podstatě jiskřičku moci a Jardir viděl sílu žhnoucí v kmenech stromů, v mechu, jimiž obrůstaly, v každém zvířeti, které žilo v koruně i kůře. Magie se táhla skrze travnaté pláně a nejvíce ze všeho žhnula v démonech, ať už kráčeli po zemi nebo plachtili na větru. *Alagai* zářili jako vatry a probouzeli v něm prastarou touhu lovit a zabíjet.

Ale přesně jak ho Par'chin varoval, v jeho vězení bylo šero. Jen malé úponky magie se vinuly po věžních zdech až nahoru a i ty do sebe *nasávaly* chrany vyryté do okenních skel, které se třpytily a sytily štít proti *alagai*.

Přestože bylo v komnatě šero, Par'chin svítil jasněji než démon. Tak jasně, že by mělo být obtížné na něj jen pohlédět. Ale nebylo. Ba právě naopak, ta magie byla na pohled úžasná, bohatá a svůdná. Jardir se k ní skrze korunu natáhl ve snaze *nasát* závan sám pro sebe. Ne tolik, aby mohl Par'chin *sání* vycítit, ale snad dost na to, aby se Jardirovi urychlilo hojení. Kotoučky moci se k němu vinuly jako dým z kadidla.

Obočí si Par'chin vyholil, ale svaštění chran nad levým okem hovořilo za vše. I jeho aura se proměnila a čišela z ní spíš nechápavost než

pohoršení. „Ajaj. Poříd' si vlastní.“ A kotoučky magie se okamžitě začaly stahovat zpět a *vsály* se zpátky do něj.

Jardir zachoval klidnou tvář, i když tím těžko mohl na věci něco změnit. Par'chin měl pravdu. On sám mohl cítit v jeho auře a vidět každý jeho pocit a nijak nepochyboval, že jeho starý přítel dokáže to samé. Par'chin byl klidný, soustředěný a nechtěl Jardirovi nijak ublížit. Nebyla v něm ani stopa záludnosti. Jen únava a obavy, že je Jardir tak zatvrzelý, že nebude schopen se nad jeho slovy pořádně zamyslet.

„Řekni mi ještě jednou, Par'chine, proč jsem vlastně tady,“ požádal ho Jardir. „Jestli je opravdu tvým cílem zbavit svět *alagai*, jak pořád říkáš, tak proč se stavíš proti mně? Já mám k naplnění tvého snu blízko.“

„Ne až tolik, jak si myslíš,“ odpověděl Par'chin. „A způsob, jakým to děláš, se mi hnusí. Ty lidstvo pro jeho spásu dusíš a ohrožuješ, nestaráš se, co to stojí. Já vím, že se vy Krasijci s oblibou oblékáte černobíle, ale svět černobílý není. Má barvy a mnohem víc než jen odstíny šedé.“

„Já nejsem hlupák, Par'chine,“ odsekl Jardir.

„Někdy o tom pochybuju,“ odušil Par'chin a jeho aura souhlasila. Pro Jardira bylo hořké zjištění, že jeho dávný přítel, který se od něj hodně naučil a kterého si vždycky vážil, o něm má tak nízké mínění.

„Tak proč jsi mě nezabil a nevzal si kopí a korunu pro sebe?“ vyjel na něj. „Svědci byli vázáni ctí. Mí lidé by tě přijali jako Osvoboditele a šli by za tebou do šaraku ka.“

Podráždění zčeřilo Par'chinovu klidnou auru jako ničivý požár. „Ty to pořád nechápeš,“ zavrčel. „Já nejsem žádný zatracený Osvoboditel! Ani ty ne! Osvoboditel je celé lidstvo jako jeden, ne jeden jako lidstvo. Everam je jen jméno, které jsme dali této myšlence, ne nějaký obr na obloze, který zahání vesmírnou temnotu.“

Jardir semknul rty s vědomím, že Par'chin beztak vidí, jak se jeho aura při takovém rouhání zablýskla. Před lety přísahal, že Par'china zabije, jestli ještě někdy něco takového vysloví. A teď ho Par'chinova aura ponoukala, ať to klidně zkusí.

Jardir byl v těžkém pokušení. Moc koruny proti Par'chinovi dosud pořádně nevyzkoušel a s korunou na hlavě už nebyl tak bezmocný, jak vypadal.

Ale něco v auře jeho *adžína'pal* ho krotilo. Byl na útok připravený a postavil by se k němu čelem, ale to všechno zastíňovala nějaká představa, představa *alagai* tančících po spáleném světě.

To, čeho se bál, přijde, pokud oni dva nenaleznou shodu.

Jardir se zhluboka nadechl, přijal vztek a s výdechem ho nechal odplynout. Par'chin stojící na protější straně komnaty se ani nehnul, ale jeho aura se zklidnila a stáhla, jako když *šarúm* skloní kopí.

„Co na tom záleží,“ řekl nakonec Jardir, „jestli je Everam obr na obloze nebo jméno, které jsme dali odvaze a cti, s níž udatně čelíme noci? Jestli má lidstvo jednat jako jeden, tak musí mít vůdce.“

„Jako když mozkový démon vede raby?“ opáčil Par'chin v naději, že chytí Jardira do pastí.

„Přesně tak,“ odpověděl Jardir. „Svět *alagai* byl vždycky stínem našeho světa.“

Par'chin přikývl. „Jo, válka potřebuje vojevůdce, ale ti by měli sloužit lidu, nikoli naopak.“

Teď ovšem povytáhl obočí Jardir. „Ty si snad myslíš, že já nesloužím svému lidu, Par'chine? Já nejsem žádný vypasený Andra, který si vysedává na trůnu, zatímco jeho poddaní krvácejí a hladoví. V mých zemích není hlad. Ani zločin. A já osobně chodím do noci, abych lidi chránil.“

Par'chin se rozesmál. Drsně, výsměšně. Jardir by se byl urazil, ale nevíra v Par'chinově auře ho odradila.

„A právě proto na tom záleží,“ řekl Par'chin. „Protože ty té hromadě nesmyslů doopravdy *věříš*! Přišel jsi na území, které ti nepatří, povraždil jsi tisíce mužů, znásilnil jejich ženy, zotročil jejich děti a ještě si myslíš, že tvoje duše je čistá, protože se jejich svatá kniha jen málo liší od tvé! Odháníš od nich demony, to jo, ale kuřata na řeznickém špalku nenazývají řezníka Osvoboditelem jen proto, že drží lišku na řemeni.“

„Šarak ka se blíží, Par'chine,“ namítl Jardir. „Já jsem z těch kuřat udělal jestřáby. Muži v Everamově Štědrotě teď svoje ženy a děti chrání.“

„Stejně jako Kotlihané,“ odvětil Par'chin. „Ale oni to dokázali, aniž by se kvůli tomu navzájem zabíjeli. Jediná žena nebyla znásilněná. Žádné dítě nebylo vyrváno z mateřské náruče. My jsme ze sebe neudělali demony, abychom mohli demony porazit.“

„Tak tohle si o mně myslíš?“ opáčil Jardir. „Že jsem démon?“

Par'chin se usmál. „Víš, jak ti lidé u nás říkají?“

Démon z pouště. Jardir to slyšel už mockrát, i když pouze v Kotlině se ho tak odvažovali nazývat otevřeně. Přikývl.

„Tvůj lid je hloupý, Par'chine, stejně jako ty, jestli se na mě díváš stejně jako na *alagai*. Ty možná nevráždíš a neznásilňuješ, ale ani jsi neukul

jednotu. Vaši severští vévodové se budou hašteřit a svářit o moc, ještě když se před nimi budou otevírat bezedné hlubiny a chrlit ven Nieiny legie. Nie se o vaši morálku nestará. Nie nezajímá, kdo je nevinný a kdo zkažený. Ona se nestará dokonce ani o své *alagai*. Jejím cílem je vyhladit všechno.

Tvůj lid žije na dluh, Par'chine. Tys mu zapůjčil čas až do dne šaraku ka, kdy se díky tvé slabosti stane potravou pro Jádru. Pak budeš litovat, žes nedopustil tisíce mrtvých, tisíce tisíců mrtvých, pokud by tolik stála příprava na ten boj.“

Par'chin smutně zavrtěl hlavou. „Ty jsi jako kůň s klapkami na očích, Ahmanne. Vidíš to, o co se opírá tvá víra, a k ostatnímu jsi slepý. Nie se o morálku nestará, protože žádná Nie *není*, sakra.“

„Slova nic nezmůžou, Par'chine,“ prohlásil Jardir. „Slova nemohou zabít *alagai* ani vymazat Everama. Slova samotná nás nemohou včas sjednotit pro šarak ka, a pak už bude pozdě.“

„Ty mluvíš o jednotě, ale nechápeš význam toho slova,“ namítl Par'chin. „To, co ty nazýváš jednotou, já nazývám nadvládou. Otrocťvím.“

„Účelová jednota, Par'chine,“ objasnil mu Jardir. „Všichni upnutí na jediný cíl. Zbavit Alu démonů.“

„Pokud udržení jednoty závisí na jediném muži, tak to žádná jednota není,“ prohlásil Par'chin. „Všichni jsme smrtelní.“

„Jednotu, kterou jsem přinesl já, nelze tak snadno zahodit,“ namítl Jardir.

„Že ne?“ opáčil Arlen. „Během návštěvy Everamovy Štědroty jsem se v mnohém poučil, Ahmanne. Severští vévodové na vládu nad tvým lidem nemají dost sil. Za Jayanem nepůjdou tví *damové*. Tví *šarúmové* zase nepůjdou za Asomem. Nikdo z nich nepůjde za Ineverou a tví *Damaji* se dřív pobijí navzájem, než aby zasedli ke stejnému stolu. Není nikdo, kdo by mohl usednout na trůn, aniž by došlo k občanské válce. Ta tvoje drahocenná jednota se rozsype jako hrad z písku.“

Jardir zatínal čelisti, až mu zuby skřípaly. Par'chin měl samozřejmě pravdu. Inevera je chytrá a na čas dokáže udržet věci v chodu, ale on si nemůže dovolit být pryč příliš dlouho, jinak se jeho těžce vybudované vojsko obrátí samo proti sobě, zrovna když je šarak ka už na spadnutí.

„Ještě nejsem mrtvý,“ podotkl Jardir.

„To ne, ale ani se hned tak nevrátíš,“ sdělil mu Par'chin.

„Však uvidíme, Par'chine.“ Jardir se bez varování rozvinul skrze korunu a drsně se *přísál* na Par'chinovu magii. Par'chinova aura,

zaskočená v nestřeženém okamžiku, se pod tím úderem rozprskla a vzápětí, když Jardir *odsál* svůj lup, se zprohýbala.

Magie se valila Jardirovým tělem, dávala mu sílu, svaly a kosti srůstaly. Stačilo se protáhnout a obvazy kolem hrudníku odpadly a sádra na nohou popraskala. Vyskočil z postele a rázem byl na protější straně komnaty.

Par'chin se stihl včas postavit do střehu, ale byla to jen *šarúmská* obrana, protože on neprošel damským výcvikem v Šariku Horovi. Jardir ji snadno obešel a nasadil mu chvat, proti němuž neměl Par'chin obrany. Par'chin brunátněl v obličejí a marně se snažil nadechnout.

Ale pak se rozplynul do mlhy, stejně jako při souboji na útesu, čímž přestal klást Jardirovi odpor a Jardir ztratil rovnováhu. Ještě než upadl na zem se Par'chin zase zhmotnil, popadl Jardira za pravou ruku a nohu a přehodil ho přes komnatu. Jardir narazil na okno tak zprudka, že i přes příliv magie, který mu zrovna dodal sílu, si zpřerážel kosti, zatímco chráněné sklo neutrpělo ani prasklinku.

Ale na chranách se objevil tenký povlak magie, Jardir se na něj pudově *přisál* a využil tu magii pro srůst kostí dřív, než ho zachvátí bolest.

Par'chin se na protější straně komnaty mezitím rozplynul a objevil se o kus blíž, ale teď už se Jardir poučil. Mlha teprve začala nabírat obrysy a Jardir už byl v pohybu, uhnul před Par'chinovým zkusmým chvatem, a než se stačil Par'chin zase rozplynout, zasadil mu dvě těžké rány.

Několik vteřin se takto rvali, Par'chin sice mizel a zase se zhmotňoval dřív, než mu mohl Jardir doopravdy ublížit, ale zároveň nebyl schopen zasadit úder jemu.

„Zatraceně, Ahmanne,“ zařval. „Na tohleto nemáme čas!“

„V tom se shodneme,“ souhlasil Jardir, srovnal si postoj a mrštil po Par'chinovi jedinou židli, která v komnatě byla. Par'chin se podle předpokladu rozplynul, i když se mohl židli stejně tak snadno vyhnout.

Ta moc tě zhýčkala, Par'chine, pomyslel si Jardir, ale cesta byla volná a Jardir se rozběhl ke schodišti.

„Nikam nepůjdeš!“ zavrčel Par'chin, který se opět zhmotnil a nakreslil do vzduchu chranu. Jardir viděl, jak se magie sbírá a žene se na něj jako poryv, který ho odhodí od schodů jako obří kladivo. Uhnout nestihl a tak ránu povolně přijal, aby z toho otřesu vstřebal co nejvíce.

Ale rána nedopadla. Kadžiho koruna se zahřála a rozzářila a moc zstřebala. Jardir bez přemýšlení nakreslil do vzduchu chranu a proměnil tu moc do žhavého blesku, který by dokázal sežehnout tucet lesních démonů na uhel.

Par'chin zvedl dlaň a vtáhl tu magii zpátky do sebe. Jardir omámený tím náhlým úbytkem na něj jen vyjeveně zíral.

„Nemůžeme takhle strávit celou noc, Ahmanne,“ napomenul ho znovu Par'chin, rozplynul se a opět se zhmotnil mezi Jardirem a scho-dištěm. „Já tě z této věže prostě nepustím.“

Jardir si založil ruce na hrudi. „Nedokážeš mě tady držet věčně. Vyjde slunce a ty tvoje démonské figle a *hora-magie* ti dojdou.“

Par'chin rozevřel dlaně. „To ani nemusím. Do svítání tady budeš chtít zůstat dobrovolně.“

Jardir se málem rozesmál, ale Par'chinova aura ho znovu zkontrolovala. On tomu věřil. On věřil, že jestli jeho další slova Jardira nepřesvědčí, tak už nic.

„Proč jsi mě sem dopravil, Par'chine?“ zeptal se naposledy.

„Abych ti připomněl, kdo je tvůj skutečný nepřítel,“ odpověděl Par'chin. „A abych tě požádal o pomoc.“

„Proč bych ti měl pomáhat?“ zeptal se Jardir.

„Protože,“ odpověděl Par'chin, „půjdeme zajmout mozkového démona a přinutíme ho, aby nás dovedl do Jádra.“

Je čas dát se do boje s *alagai*.“

Kapitola 2

Prázdno

333 p. N. podzim

Po návratu do krasijského ležení neztrácela Inevera čas. Zatímco Ašán nenápadně vybíral válečníky, kteří se pustí do pátrání, a ostatním nařizoval zbourat tábor, povolala si do své soukromé přijímací komnaty v pavilónu Šar'damy Ka Abbana.

Šarúmové už se vypyтали, proč se jim Osvoboditel nevrátil. Žádné veřejné oznámení, ať už o samotném souboji nebo o jeho nečekaném závěru, se nekonalo. Nicméně zpráva už se šířila a ti ctižádostiví budou chtít nepřítomnosti jejího manžela využít. Ti mazaní se na tento den jenjen třesou, a jakmile se vyjasní, že pátrání vyšlo na prázdno, budou neodkladně jednat. Ti zbrklí mohou jednat ještě rychleji.

Bylo jasné, že Abban tohle všechno ví, protože přicházel k pavilónu obklopený svými *cha'sarúmskými* válečníky. *Dal'sarúmové* se válečníkům v hnědém stále pošklebovali, ale eunušští špehové, které Inevera poslala na Abbanovo panství, byli nalezeni mrtví a to o schopnostech *chaffitských* válečníků vypovídalo dost. A také viděla zářit moc v jejich zbraních a výstroji, pečlivě maskovaných odřenou kůží a přemalovaných, aby se skryla jejich prvotřídní jakost. Dokonce ani špičkoví Osvoboditelovi kopiníci se svými štíty a hlavicemi kopí z chráněného skla nebyli vybaveni lépe.

Nějak jsi vyrostl, chaffite. Nijak ji to netěšilo, ale ani jí to nedělalo takové starosti jako kdysi. Když jí kostky před pár týdny řekly, že Abbanův osud je propletený s jejím, nerozuměla tomu, ale teď to bylo jasné. Byli Ahmannovými nejbližšími a nejdůležitějšími rádci

a ještě před několika hodinami byli díky obrovské osobní moci nedotknutelní. Ale s odchodem jejího manžela se většina této moci vypaří. Inevera bude muset jednat rychle a obezřetně, aby se jí podařilo dosadit na trůn Ašána, ale jakmile budou otěže předány, bude to přece jen jeho hlas, ne její, který povede lid. Ašán není tak moudrý – nebo tak poddajný – jako Ahmann.

Abban byl v ještě horším postavení. Nakolik byli jeho *chašarúmové* úctyhodní, bude mít ten chromý kupec štěstí, jestli se dožije rána, jakmile se jeho nepřátelé přestanou bát, že na ně dopadne Ahmannův hněv, jestli se mu něco stane. Není to tak dávno, kdy by ji pomyslení na jeho smrt vrcholně potěšilo. Teď ho potřebovala. Ten *chaffit* věděl o každyčkáckém draku v Osvoboditelově pokladnici, o každém dluhu trůnu, o každém zrnku v sýpkách. Ba co víc, Ahmann se mu svěřoval s úvahami a tajnostmi, o které se nedělil ani s *Damaji*. S přesuny vojsk. S bitevními postupy. S cíli.

Úsměv tlustého *chaffita*, který se vbelhal do její přijímací komnaty, ukazoval, že ví, že je Inevera v nouzi. Everam ho proklej.

Abbanovi šel v patách obrovitý *chašarúmský* strážce, který se stal v posledních týdnech jeho stínem. Hluchý chlap, který jako jeden z prvních uposlechl Osvoboditelovu výzvu. Při vstupu odevzdal zbraň, ale jak se tak tyčil za *chaffitovým* ramenem, nevypadal o nic méně hrozivě. Abban nebyl nijak malý, ani když se hrbil o berli, ale jeho osobní strážce ho převyšoval o hlavu i ramena.

„Dostal jsi rozkaz, že se setkáme soukromě, *chaffite*,“ připomněla mu Inevera.

Abban se uklonil tak hluboko, jak mu jen jeho velbloudí berla dovoľovala. „Omlouvám se, Damajo, ale *dalšarúmové* už nemají Ahmanna, který by je držel na uzdě. Ty mi jistě neodepřeš špetku bezpečí, že? On je hluchý jako pařez a neuslyší ani slovo z toho, co si řekneme.“

„I hluchý může poslouchat,“ poznamenala Inevera, „pokud má oči a vidí na ústa toho, kdo mluví.“

Abban se znovu uklonil. „Je to tak, nicméně i kdyby byl můj pokorný služebník znalý toho umění, což, přísahám u Everama, není, tak tomu Damajin závoj samozřejmě zabrání.“

Inevera mu věřila – vzácná událost. Její eunušské strážce se vzdaly vlastního jazyka, aby chránily její tajemství, a ona dobře věděla, jak si asi Abban cení chlapa, který nemůže nic vyslechnout a tím pádem ho nelze přinutit k vyzrazení jeho nescetných pletich. Přesto bylo lepší toho moc neprozrazovat.

„Může hlídat u dveří,“ navrhla a jakoby nic, pohupující boky, se obrátila a šla k polštářům na protější straně komnaty. Zatím se na ni Abban nikdy neodvážil vrhnout chtivý pohled, ale přemítala, jestli se odváží teď, když je Ahmann pryč. Dalo by se toho využít. Letmo mrkla přes rameno, ale Abban se nedíval. Udělal na obra pár rychlých posunů a obr se s tichou grácií, která vůbec neladila s jeho mohutností, odebral ke dveřím.

Abban se dobelhal k ní a opatrně se sesunul na polštáře proti ní. Zachovával vstřícný úsměv, ale když střelil očima po svém strážci, bylo jasné, že má strach. Věděl, že by ho Inevera stihla zabít mnohem dřív, než by k nim obr doběhl, a kromě toho vztáhnout ruku na Damaju by se bál dokonce i Hluchoun. Dokázala by zabít dokonce i jeho, stovkami způsobů – v neposlední řadě by jí stačilo lusknout prsty na své osobní strážkyně Ašiu, Mišu a Jarvu, schované někde poblíž.

Mezi nimi stálo stříbrné čajové náčiní a z konvice stoupala pára. Na Ineverin němý pokyn jim *chaffit* nalil a obsloužil ji.

„Počila jsi mě svým pozváním, Damajo.“ Abban se uvelebil se svým šálkem. „Mohu se zeptat, proč?“

„Abych ti nabídla ochranu, samozřejmě,“ odpověděla Inevera.

Abban vypadal, že ho to upřímně překvapilo, ale to byla samozřejmě jen hra. „Od kdy přikládá Damaja ubohému bezectnému Abbanovi takovou cenu?“

„Můj manžel si tě cenil,“ odpověděla Inevera, „a rozlítilo by ho, kdyby se vrátil a shledal, že jsi mrtvý. Udělal bys dobře, kdybys mou pomoc přijal. Kostky mi řekly, že jinak bude tvůj život krátký. Moji synové tě nenávidí ještě víc než *Damaji* a to je co říct. A nemysli si, že ti Hasik zapomněl, jak jsi ho připravil o mužství.“

Inevera si od těch slov slibovala, že *chaffita* vyplaší. Už dříve zažila, jak se na jeho tvář vplížila bázeň, když mu něco hrozilo. Ale toto byl jednací stůl a Abban to věděl.

Má srdce zbabělce, řekl jí kdysi Ahmann, *ale když dojde na smlouvání, je v Abbanovi ocel, která zahanbí i šarúmy.*

Abban se usmál a přikývl. „Je to tak, Damajo. I pro tebe není dnešek o nic méně hrozivý. Jak dlouho tě nechají *Damaji* sedět na sedmém schodu bez tvého manžela? Žena sedící nad nimi je urážkou, kterou nenesou dobře.“

Inevera cítila, že se jí zatínají čelisti. Jak je tomu dlouho, co se s ní, kromě jejího manžela, někdo odvažoval takto mluvit? A k tomu ještě *chaffit*. Nejraději by mu zlomila i tu druhou nohu.

Ale přes všechnu drzost tkvěla v jeho slovech pravda, takže je Inevera nechala proplout kolem sebe jako vítr.

„O důvod víc, proč se musíme spojit,“ řekla. „Jak nařídil Ahmann, musíme najít způsob, jak si věřit, jinak můžeme oba dva zanedlouho nastoupit na osamělou pouť.“

„Oč žádáš?“ zeptal se Abban.

„Hlášení, která jsi dosud podával mému manželovi, budeš teď podávat mně,“ odpověděla Inevera. „Budeš mi nosit své účetní záznamy a seznamovat mě se svými návrhy dřív, než budou předkládány radě *Damaji*.“

Abban povytáhl obočí. „A co za to?“

Inevera se usmála tak, že to bylo vidět i skrze levandulový pavučinový závoj. „Jak jsem řekla, ochranu.“

Abban se uchechtl. „Odpusť, Damajo, ale ty máš na povel méně válečníků než já a určitě ne dost na to, abys mě ochránila, kdyby se nějaký *Damaji* nebo jeden z tvých synů rozhodl, že se mě konečně zbaví.“

„Vládnu strachem,“ odpověděla Inevera. „Moji synové se mě bojí. *Damaji* se mě bojí.“

„Báli se tě, to ano,“ upřesnil Abban, „ale kolik toho strachu přetrvává, až na Trůn lebek usedne nová zadnice? Absolutní moc zná cestičky, jak dodat muži odvahu.“

„Žádná moc není absolutní vyjma moci Everamovy.“ Inevera zvedla své kostky. „Dokud je Ahmann pryč, jsem já jeho hlasem na Ale.“

„Přidej tři draki a koupíš si za to košík,“ odušil Abban.

To rčení bylo v Krasii běžné, ale přesto Ineveru přivádělo k zuřivosti. Její matka byla košíkářka a úspěšně své řemeslo provozovala na bazaru. Abban, který ovládal polovinu obchodu v Everamově Štětrotě, nepochybně pěstoval obchodní styky i s ní, zatímco Inevera se neúnavně snažila zajistit, aby její rodina zůstala v bezpečí anonymity a z dosahu státních pletich a nástrah, které ovládaly její svět.

Byla to jen slova, nebo náznak výhrůžky? Ať tak či tak, Inevera by neváhala Abbana zabít, jen aby svou rodinu ochránila.

Znovu zalitovala, že nedokáže vidět lidem do duše tak jako její manžel. Silná plachtovina pavilónu jí dovolovala vidět *chaffitovu* auru, i když matně, ale jemné odstíny a vzory proměnlivých barev, které Ahmann četl snadno jako popsaný list, pro ni zůstávaly tajemstvím.

„Řekla bych, že shledáš, že moje slova mají větší váhu, než si myslíš,“ podotkla Inevera.

„Pokud si ovšem zajistíš své postavení,“ souhlasil Abban. „Mluvíme o tom, proč bych ti v tom měl pomoci. Ne každý na Osvoboditelově

dvoře je veskrze hloupý, Damajo. Já už si možná nikdy nebudu užívat takové moci jako za Ahmanna, ale pořád si dokážu zajistit ochranu a zisk, pokud budu někomu stranit.“

„Zaručím ti trvalé postavení u dvora,“ nabídla mu Inevera. „Byl bys osobně u každého jednání a mohl ho zaonačit tak, aby sis naplnil své nenasytné kapsy.“

„To už je sice lepší,“ uznal Abban, „ale já mám po celém Osvoboditelově dvoře špehy. Víc, než bys dokázala vymýtit i ty.“

„Nebuď si tak jistý,“ varovala ho Inevera. „Nuže dobrá. Nabídnu ti něco, co ani ty nedokážeš odmítnout.“

„Aha?“ Abbana ta představa očividně pobavila. „Na bazaru se taková slova považují za výhrůžku, ale podle mne brzy zjistíš, že já nejsem tak snadno k zastrašení, jak možná vypadám.“

„Žádné výhrůžky,“ odvětila Inevera. „Žádné zastrašování.“ Usmála se. „Přinejmenším ne kvůli nátlaku. To přijde až jako výstraha pro případ, že bys naši dohodu porušil.“

Abban se ušklíbl. „Jsem pozornost sama. Po čempak podle Damaji mé srdce nade vše touží?“

„Po své noze,“ odpověděla Inevera.

„Eh?“ užasl Abban.

„Mohu ti napravit nohu,“ sdělila mu Inevera. „Hned teď, chceš-li. Jednoduchá záležitost. Berlu budeš moci přiložit na oheň a odejít odtud po dvou.“ Spiklenecky na něj mrkla. „I když jak znám vykutáleného Abbana, odbelháš se odtud tak, jak jsi přišel, a nezmíníš se o tom živé duši, pokud ti to něco nevynese.“

Chaffitovi přelétl přes obličej nedůvěřivý výraz. „Kdyby to bylo tak jednoduché, tak proč by mi *dama'ting* nepomohla hned, když jsem si nohu zlomil? Proč by mě nechala zchromlého a připravila tak Kadžiho o válečníka?“

„Protože na léčení se *hora-magie* spotřebuje nejvíce,“ odpověděla Inevera. „Bylo to v době, kdy jsme ještě neměli chráněné zbraně a tím pádem ani nekonečný přísun *alagaiských* kostí, které dávají moc našim zaklínadlům. I teď se musí kosti šetrně zpracovávat a je to obtížný postup.“ Objela prstem svůj šálek s čajem. „Tehdy před lety jsme ti hodily kostky, abychom věděly, jestli to za tu cenu stojí. Víš, co řekly?“

Abban si povzdechl. „Že nejsem válečník a že by se ty náklady na mě nevyplatily.“

Inevera přikývla.

Abban potřásl hlavou. Byl zklamaný, ale nepřekvapilo ho to. „Pravdou je, že jsi odhalila něco, co opravdu chci. Nepopírám, že to je něco, po čem moje srdce touží.“

„Takže přijímáš?“ zeptala se Inevera.

Abban zhluboka nabral dech, jako by chtěl něco říci, ale místo toho ho zadržel. Po chvíli vydechl a jako by splaskl. „Můj otec říkával: *Nemiluj nic tolik, aby ses toho nemohl u jednacího stolu vzdát*. Zním dost starodávných příběhů na to, abych věděl, že za magii se vždycky platí a že ta cena je vždycky vyšší, než jak se to jeví. Opírám se o svou berlu už pětadvacet let. Šzil jsem se s ní. Děkuju za nabídku, ale obávám se, že budu muset odmítnout.“

Ineveru to pobouřilo a neviděla žádný důvod své roztrpčení tajit. „Ty pokoušíš mou trpělivost, *chaffite*. Jestli máš něco, co opravdu chceš, ven s tím.“

Vítězoslavný úsměv, který se mihl přes Abbanovu tvář, jasně ukázal, že to je přesně ta chvíle, na kterou čekal. „Jen pár maličkostí, Damajo.“

Inevera se uchichtla. „Už jsem se naučila, že pokud jde o tebe, nic není maličkost.“

Abban naklonil hlavu. „Pro tebe je maličkost všechno. Za prvé, ochrana, kterou nabízíš, se musí vztahovat i na mé obchodní zástupce.“

Inevera přikývla. „Jistěže. Dokud mi nebudou křížit zájmy nebo nebudou dopadeni při neprominutelném zločinu proti Everamovi.“

„A musí zahrnovat i ochranu před tebou,“ dodal Abban.

„Já tě mám chránit sama před sebou?“ užasla Inevera.

„Pokud máme spolupracovat,“ Inevera neuniklo, že neřekl, že on bude pracovat *pro* ni, „tak musím mít možnost svobodně vyjádřit svůj názor, aniž bych se musel obávat o život. I když to nebude nic, co bys chtěla slyšet. Zejména v takovém případě.“

Bude ti říkat pravdu, kterou nebudeš chtít slyšet, řekly kdysi kostky Inevere o její matce. Takový rádce měl svou cenu. Popravdě – jaký jiný měl cenu?

„Dohodnuto,“ řekla, „ale pokud se rozhodnu, že podle tvé rady jednat nebudu, i tak mé rozhodnutí podpoříš.“

„Damaja je moudrá,“ uklonil se Abban. „Věřím, že nebude jednat marnotratně, když jí budu sdělovat náklady.“

„Je to všechno?“ zeptala se Inevera s vědomím, že není.

Abban se znovu uchechl a dolil jim čaj. Z náprsní kapsy u vesty vytáhl cestovní lahvičku a přilil si do čaje kapku couzi. Inevera věděla, že ji zkouší, protože couzi Eveja zakazovala. Děkala jakoby nic. Couzi

nenáviděla, soudila, že dělá z mužů slabochy a tlučhuby, ale tyto maličké lahvičky nosily potajmu pod kaftany tisíce mužů.

Abban si usrkl čaje s couzi. „Občas mohu mít nějakou otázku.“ Oči ma střelil po *hora-váčku* u jejího pasu. „Otázku, na kterou mi mohou odpovědět jen kostky.“

Inevera váček majetnický sevřela. „*Alagai-hora* není určena pro mužské otázky, *chaffite*.“

„Což jim Ahmann nekladl otázky denně?“ opáčil Abban.

„Ahmann byl Osvoboditel...“ Inevera se zarazila, „... je Osvoboditel. Kostky nejsou hračka, která ti má naplnit kapsy zlatem.“

Abban se uklonil. „Toho jsem si vědom, Damajo, a ujišťuji tě, že se na tebe nebudu obracet s prosbou o věštbu lehkovážně. Ale chceš-li, abych při tobě stál, tak toto je moje cena.“

Inevera se odtáhla a zvažovala to. „Sám jsi říkal, že za magii se vždycky platí. I kostky mohou říkat pravdu, kterou nechceme slyšet.“

„Jaká jiná pravda má cenu?“ opáčil Abban.

„Jednu otázku,“ prohlásila Inevera.

„Nejméně deset,“ žádal Abban.

Inevera zavrtěla hlavou. „Deset je víc, než má za rok *damaji*, *chaffite*. Dvě.“

„Dvě není dost za to, co ode mne žádáš, Damajo,“ zamítl to Abban. „Možná bych si vystačil s půltuctem...“

„Čtyři,“ prohlásila Inevera. „Ale vezmu tě za slovo, že tento dar nebudeš využívat lehkovážně. Zkus mrhat Everamovou moudrostí na malichernou chamtivost a pikle a každá odpověď tě bude stát jeden prst.“

„Ach, Damajo,“ urazil se Abban, „moje chamtivost není nikdy malicherná.“

„Je to všechno?“ zeptala se Inevera.

Abban zavrtěl hlavou. „Ne, Damajo, je tu ještě jedna věc.“

Inevera opět nasadila zachmuřený výraz. Smlouvání je umění, ale ne zas až tak těžké. Teď by se měl *chaffit* snažit si ji udobřit. „Tato dohoda začíná přerůstat tvou cenu, Abbane. Ven s tím, ať to máme za sebou.“

Abban se uklonil. „Jde o mé syny. Chci, aby svlékli černou.“

Zrovna když se Abban belhal ze slyšení u Inevery, nastal v krasijském ležení nějaký rozruch a Inevera zahlédla, že k ní rychle kráčí Ašán.

„Co se stalo?“ zeptala se ho.

Ašán se uklonil. „Jde o tvého syna, Damajo. Jayan řekl válečníkům, že jeho otec zmizel. Šarúm Ka se chová, jako by to, že usedne po našem návratu na Trůn lebek, byla předem daná věc.“

Inevera zhluboka dýchala a hledala svůj střed. Dalo se to čekat, ale stejně doufala, že bude mít víc času.

„Naříd Šarúmovi Ka, ať osobně vede pátrání po svém ztraceném otci, a pár válečníků nechej tady, ať udržují ležení v chodu. My ostatní musíme jet co nejrychleji do Everamovy Štědroty. Nech tu všechno, co by nás mohlo zdržovat.“

Hnali se domů tak rychle, jak jen zvířata vydržela. Jakmile slunce zapadlo, vyslala Inevera *šarúmy* zabíjet *alagai* a získaným ichorem, kypícím magií, kreslila na koně a velbloudy vytrvalostní chrany, které jim dodávaly tolik síly, že vydrželi běžet tryskem celou noc.

Používat *hora-magii* takhle veřejně bylo na pováženou. Ti bystřejší by mohli prokouknout tajemství, která *damy'ting* střežily celá staletí, ale co naplat. Kostky jí radily, ať se vrátí co nejrychleji, a varovaly ji, že ani tak to nemusí být včas.

Na nadcházející dny hlásily nesčetná rozcestí a úporný boj, jenž mohl ohrozit či zničit křehký mír, který Ahmann nastolil mezi kmeny, a uvrhnout je zpátky do chaosu. Kolik vleklých sporů a svárů rodiny na Osvoboditelův rozkaz sice ukončily, ale pořád chovaly v srdci vzpomínky na ukradené studny a krevní msty, které se táhly celá pokolení?

Přes veškerou její snahu dorazil Jayan s Osvoboditelovými kopiníky do Everamova Štědroty před nimi. Ten kluk pitomá pátrání určitě při první příležitosti vzdal a vyjel s válečnicí tryskem napříč krajinou. Museli hnát své statné mustangy do krajnosti a ještě víc. Její fintu s ichorem na posílení koní využili válečníci, kteří běžně za noci zabíjeli demony, jistě stejně dobře, ne-li lépe, přičemž magii, kterou vstřebávaly chrany na jejich kopích a okovaných kopytech, využívali koně i muži jak pro sebe, tak proti *alagai*.

„Matko!“ zvolal vyjeveně Jayan, když do trůnního sálu, kde se shromáždili ostatní *damaji* a Jayanovi nejbližší velitelé, vtrhla Inevera, Ašán, Aleverak a Asome.

Za Ineverinou skupinkou následovalo dvanáct *damaji'ting*. Kadžijská Geva a jedenáct Ahmannových manželek z ostatních kmenů. Všechny

byly věrné Ineveře a pouze Ineveře. Ašánovi šli v patách jeho nejmocnější velitelé, damové Halvan a Ševali. Všichni tři byli s Osvoboditelem na výcviku v Šariku Horovi. Ašánův syn Asukadži, který v jeho nepřítomnosti mluvil za Kadžije, stál s ostatními *damaji*.

Abban se vbelhal do trůnního sálu tak rychle, jak mu to jen berla dovolovala, a v nastalém zmatku si ho v podstatě nikdo nevšiml. Spolu se svým osobním strážcem potichu vklouzl do tmavého výklenku, odkud mohl vše pozorovat.

Bylo jen dobře, že Inevera svou družinu tak popoháněla. Jayan očividně předpokládal, že bude mít víc času přesvědčit *damaji*, aby ho podpořili. Byl ve Štědrotě sotva pár hodin a zatím si ještě netroufl vystoupat po sedmi schodech a usednout na Trůn lebek.

A i kdyby, nebyl by jeho nárok dostatečně silný, protože Osvoboditelova nejužší rada a nejmocnější *damaji* chyběli, na druhou stranu by však bylo daleko těžší ho sesadit bez použití násilí. Inevera sice svého syna přes všechny jeho chyby milovala, ale bez váhání by ho zabila, kdyby se odvážil tak nehorázným způsobem převzít moc. Ahmann naštěstí nechal velká okna v trůnním sále zatemnit, aby mohl používat svůj korunní zrak a Inevera měla přístup ke své *hora-magii* i za dne. U pasu jí viselo elektrem potažené předloktí mozkového démona, přehráté magií.

„Díky, synu, žes mi svolal *damaji*,“ řekla Inevera a rázovala si to mezi vyjevenými obličejí rovnou ke schodům, vystoupila nahoru a zaujala své obvyklé místo na polštářovém loži vedle Trůnu lebek. I z dálky několika stop bylo vidět, jak ten obrovitý stolec tepe – byl to pravděpodobně ten nejsilnější magický předmět na světě. Pod trůnem se, tak jako už po staletí, shromáždili svatí mužové a ženy – *damaji* napravo od trůnu, *damaji' ting* nalevo. Úlevou maličko vydechla, že dorazili včas, i když věděla, že ještě zdaleka není vyhráno.

„Ctihodní *Damaji*,“ řekla a nasála trochu síly z chráněného šperku, aby se její hlas nesl celým sálem jako slovo Everamovo. „Můj syn vám již nepochybně sdělil, že můj božský manžel, Šar'dama Ka a Everamův Osvoboditel, zmizel.“

Tím potvrdila Jayanova slova a v sále to zašumělo. Ašán a Aleverak příkyvovali, nicméně nebyli tak hloupí, aby sdělovali jakékoli podrobnosti, dokud se nezjistí, co přesně tady Jayan navykládal.

„Vrhla jsem *alagai-hory*,“ oznámila jim Inevera po chvíli a její zesílený hlas uřál šum, ani nemusela křičet. Zvedla kostky a nechala jasně zazářit magii. „Kostky mi sdělily, že Osvoboditel pronásleduje démona

až na samý okraj Nieiných bezedných hlubin. Vráť se a jeho příchod ohlásí začátek šaraku ka.“

V sále to znovu zašumělo. Inevera nechala lidem chvíličku na výměnu názorů, ale vzápětí rovnou oznámila: „Dle Ahmannových pokynů usedne v jeho nepřítomnosti na Trůn lebek jeho švagr Ašán jako Andra. Asukadži se stane kadžijským damaji. Až se Šar'dama Ka vrátí, Ašán ho uvítá z úpatí stupínku, ale svůj titul si podrží. Bude pro něj postaven nový trůn.“

Celý sál se zajíkl, jen jeden člověk se neudržel.

„Cože?!“ zařval zděšeně Jayan. Vztek, který z něj sálal, byl zřetelný dokonce i bez Ahmannovy schopnosti číst aury.

Inevera letmo zavadila pohledem o Asoma, který tiše stál vedle Ašána, a zjistila, že i jeho aura se třpytí vzteky nad takovou nespravedlností, nicméně její druhý syn měl alespoň tolik rozumu, že to nedával najevo. Asome byl vždycky vychováván pro postavení Andry a od té doby, co jeho bratr převzal Trůn kopí, zuřil a bažil po bílém turbanu o to víc.

„To je výsměch,“ řval Jayan. „Já jsem nejstarší syn. Trůn by měl připadnout mně!“ Několik *damaji* souhlasně zamumlalo, nicméně ti nejsilnější moudře mlčeli. Aleverakova nechuť k tomu chlapci byla všeobecně známá a Enkadži Mehndingský, *damaji* třetího nejmočnějšího kmene, byl pověstný tím, že veřejně nikdy nikomu nestrání.

„Trůn lebek není tretka, synu, aby se předávala jen tak bez rozmyslu,“ poučila ho Inevera. „Je to naděje a spása našeho lidu. Tobě je sotva devatenáct a teprve musíš prokázat, že jsi ho hoden. A mne trápí, že nebudeš-li umět držet svůj jazyk na uzdě, nikdy ho ani hoden nebudeš.“

„Odkud máme vědět, že si sám Osvoboditel přál, aby byl jeho vlastní syn přeskočen?“ vyjel na ni Ichách, *damaji* chandžinského kmene. Ichách byl obvykle radě trnem v oku, ale tentokrát mnozí ostatní *damaji* včetně Aleveraka souhlasně přikyvovali.

„Správná otázka,“ pravil věkovitý duchovní ke shromážděným, nicméně jeho slova byla nepochybně určena Ineverě. S oznámením nároku na trůn ztratil Ašán vládu nad radou *Damaji*, a ctihodnému Aleverakovi, který se té role obratem ujal, se nikdo neopovážil odporovat. „Veřejně to Šar'dama Ka neřekl, a pokud je nám známo, tak dokonce ani v soukromí ne.“

„Řekl to mně,“ oznámil Ašán a vystoupil do popředí. „Za první noci Ubývání, když *Damaji* vycházeli z trůnního sálu, mne můj švagr vyzval, ať převezmu trůn, kdyby snad padl v boji s Alagai Ka. Přísahal

jsem mu na Everama, že tak učiním, jinak by mne Osvoboditel po smrti potrestal.“

„Lžeš!“ zaburácel Jayan. „Můj otec by nic takového nikdy neřekl a ty nemáš žádný důkaz. Pro svou ctižádost zrazuješ jeho památku.“

Ašánovi potemněly oči. Znal toho chlapce od narození, ale tak neuctivě se s ním Jayan ještě nikdy mluvit neodvážil. „Řekni to ještě jednou, hochu, a já nebudu brát ohledy na Osvoboditelovu krev a zabiju tě. Když mi Ahmann sdělil, co po mně žádá, hájil jsem tě, ale teď vidím, že měl pravdu. Na stupínek k Trůnu kopí vedou jen čtyři schody a i na ty si teprve musíš zvykat. Ze sedmi schodů k Trůnu lebek by tě jímala závrať.“

Jayan zavrčel a s vražedným úmyslem v očích se rozpráhl po Ašánovi kopím. *Damaji* to nehybně, netečně sledovali; čekali, jak Jayan dopadne.

Inevera v duchu zaklela. Lhostejno, kdo vyhraje zápas, oba prohrají a její lid s nimi.

„Tak dost!“ zaburácela. Zvedla svou *hora-hůlku*, ohebné prsty hbitě přeběhly po chranách a hůlka vyslala magický poryv, který roztrástil mramorovou podlahu mezi soupeři.

Jayana i Ašána stejně jako několik *damaji* smetl magický poryv na zem. Zatímco si prach sedal, rozhostilo se ohromené ticho, jen pár zrnek sutě ještě chřestilo na zemi.

Inevera vstala a rázně si srovnala řízu. Všechny oči se upíraly na ni. Jen *damaji'ting*, vyškolené v tajemstvích *hora-magie*, zachovaly důstojný klid, i když to nebyla zrovna ukázka, na niž by jakákoli z nich stačila. Uprostřed silné mramorové podlahy se skvěla vypálená díra velká tak, že by pohltila dospělého muže.

Muži na ni zírali s vytřeštěnýma očima a otevřenými ústy. Takovou moc jim předvedl jen samotný Ahmann a oni se nepochybně domnívali, že když je pryč, dokážou Ineverinu moc rychle rozleptat.

Teď budou muset své představy přehodnotit. Pouze Asome zachoval klid, ten už byl svědkem matčiny moci na hradbách při Ubývání. Ovšem i on ji sledoval, chladně a nehybně, z jeho aury se nedalo nic vyčíst.

„Já jsem Inevera,“ sdělila jim a její zesílený hlas se rozlehl po celém sále. To jméno bylo obtěžkáno významy, doslova znamenalo Everamovu vůli. „Nevěsta Everamova a *Dživa Ka* Ahmanna asu Hoškamin am'Jardir am'Kadží. Já jsem Damaja, na což jste patrně v nepřítomnosti mého manžela zapomněli. I já jsem svědkem toho, co Ahmann nařídil *damaji* Ašánovi.“

Zvedla svou *hora-hůlku* do výše, prsty znovu zatančily po chranách vyrytých do elektra a tentokrát se z hůlky rozlila neškodná záře. „Je-li tu někdo, kdo by se chtěl protivit nařízení, že trůn převezme Ašán, nechť předstoupí. Ostatním bude jejich nestoudnost prominuta, pokud přitisknou čelo na podlahu.“

Po celém sále si muži klekali a moudře tiskli čelo k zemi. Nepochybně pořád kuli pikle a skřípali zuby nad tím, že musí strpět takovou urážku a klečet před ženou, ale nikdo, dokonce ani Jayan, nebyl tak hloupý, aby se jí po takové ukázce moci postavil.

Nikdo kromě staříčkého Aleveraka. Zatímco ostatní padali na podlahu, staříčkový damaji rázně, vzpřímeně postoupil do středu sálu. Inevera si v duchu povzddechla, i když navenek na sobě nedala nic znát. Nijak netoužila tohoto damaji zabít, ale Ahmann ho měl zabít už před léty. Možná, že přišel čas jeho chybu napravit a skoncovat s ohrožováním Belinina nejstaršího syna Madžiho.

Ostatní kmeny se tehdy podřídily do posledního. Jen Aleverak s Ahmannem bojoval a přežil to. Ten stařec si v tom souboji vysloužil tolik cti, že mu Ahmann pošetile poskytl výsady, které byly jiným upřeny.

V hodině Aleverakovy smrti bude mít jeho dědic právo vyzvat Ahmannova madžánského syna na souboj o vládu nad madžánským kmenem.

Ahmann si nepochybně myslel, že z Madžiho vyrostе velký válečník a vyhraje, jenže tomu chlapci bylo teď teprve patnáct. Toho by dokázal snadno zabít kterýkoli Aleverakův syn.

Aleverak se uklonil tak hluboko, že se jeho vousy téměř dotýkaly podlahy. U osmdesátiníka byl takový půvab ohromující. Říkalo se, že byl v boji o schody k Trůnu lebek největším Ahmannovým soupeřem. Ahmann mu utrl paži, ale ani to mu nevyrylo do srdce strach. Nebylo nijak překvapivé, že ho nezastrašil ani Ineverin magický poryv.

„Svatá Damajo,“ začal Aleverak, „prosím, přijmi mé omluvy za to, že zpochybňuji tvá slova i slova damaji Ašána, který vedl kadžijský lid a radu *Damaji* se ctí a na úrovni.“ Letmo zavadil pohledem o Ašána, který dosud stál na úpatí stupínku. Ašán přikývl.

„Ale od okamžiku, kdy postavení Andry vzniklo, nebyl nikdy žádný jmenován,“ pokračoval Aleverak. „Tak se to traduje ve všech našich posvátných svitcích. Ten, kdo si přeje nosit ošperkovaný turban, musí čelit výzvam ostatních *damaji*, neboť ti všichni mají nárok na Andrův trůn. Znal jsem dobře syna Hoškaminova a nevěřím, že by na to zapomněl.“

Ašán se mu rovněž poklonil. „Ctihodný damaji má pravdu. Šar'dama Ka mi dal pokyn, abych svůj nárok na trůn neprodleně oznámil a zabil každého, kdo mi bude stát v cestě, dřív než se nějácí *damaji* opováží zavraždit jeho *damské* syny.“

Aleverak přikývl, obrátil se a podíval se Ineveře do očí. I on při její ukázce moci na okamžik ztratil klid, ale už se zase ovládal a jeho aura byla hladká a vyrovnaná. „Já opravdu nepopírám tvá slova, Damajo, ani Osvoboditelův příkaz, ale mají-li kmeny uznat nového Andru, musíme ctít tradici.“

Inevera už otevírala ústa k odpovědi, ale Ašán ji předběhl. „Jistěže, damaji.“ Uklonil se a obrátil se k ostatním *damaji*. Tradice velela, aby ho každý z nich popořadě vyzval, počínaje vůdcem nejmenšího kmene.

Inevera by to nejraději zarazila. Nejraději by těm mužům vnutila svou vůli a přinutila je pochopit, že jí se nedá odporovat. Jenže mužskou pýchu lze krotit jen do jisté míry. Ašán byl dvě desítky let nejmladším *damaji* a plnoprávným *šarusahkovým* mistrem. Bude mu muset věřit, že svůj nárok potvrdí, tak jako kdysi Ahmann.

O ostatní *damaji* se nestarala ani za mák – ani jeden z nich nestál za útrapy, které působil. Co nevidět se beztak většiny z nich zbaví a vládu nad kmeny převezmou její sestry-manželky skrze Ahmannovy *damské* syny.

Jediný, kdo jí dělal starosti, byl prastarý Aleverak a jeho nástupce, ale *hora-magie* už dokáže zařídit, aby ho Madži porazil.

„Damaji Kevero Šarašský,“ zvolal Ašán. „Chceš se mnou soupeřit o ošperkovaný turban?“

Kevera, který stále klečel s rukama na podlaze, se posadil na paty a podíval se Ašánovi do očí. Bylo mu už přes šedesát, ale pořád byl statný. Pravý válečnický duchovní.

„Ne, Damaji,“ odpověděl Kevera. „Šarachové jsou věrní Osvoboditeli, a bylo-li jeho přáním, abys převzal ošperkovaný turban, nebudeme ti stát v cestě.“

Ašán přikývl a vyvolal dalšího *damaji*, ale odpověď byla stejná. Mnozí z nich od doby, kdy převzali černý turban, z pohodlně a nemohli se Ašánovi rovnat, a jiní byli stále věrní Ahmannovi či přinejmenším se obávali jeho návratu. Každý k tomu měl své vlastní důvody, ale jak Ašán procházel mezi kmenovými *damaji*, žádný se mu nepostavil.

Až na Aleveraka. Jednoruký starý duchovní okamžitě předstoupil, zahradil Ašánovi cestu ke schodům na stupínek a zaujal *šarusahko-*

vý postoj. Kolena povolena, jedno chodidlo špičkou k Ašánovi, druhé o krok dozadu a kolmo na první. Ruka natažená dopředu dlaní nahoru, napjaté prsty mířily Ašánovi na srdce.

„Omlouvám se, damaji,“ řekl Ašánovi, „ale na Trůn lebek může uusednout jen ten nejsilnější.“

Ašán se hluboce uklonil a rovněž zaujal *šarusahkový* postoj. „Jistěže, damaji. Jsem poctěn tvou výzvou.“ A bez váhání vyrazil do útoku.

Jakmile se Ašán dostal Aleverakovi na dosah, na místě se zastavil, aby mu poskytl co nejméně své hybnosti, kterou by mohl Aleverak obrátit proti němu. Jeho úder a kopy byly neuvěřitelně rychlé, ale Aleverakova jediná ruka se pohybovala tak rychle, až to vypadalo, že má obě. Aleverak všechny rány vykrýval a snažil se Ašána chytit a zvrátit jeho hybnost tak, aby ho mohl odmrštit, ale Ašán ty chvaty znal a chytit se nenechal.

Inevera nikdy neměla o *damském šarusahku* valné mínění, sama se naučila vyššímu umění *dam'ting*, ale teď si musela neochotně přiznat, že ti dva jsou opravdu úchvatní. Podle toho, co říkaly jejich aury, mohli docela dobře odpočívat v horké lázni.

Aleverak uhýbal a shýbal se před Ašánovými kopy plavně jako had. Pak šel do otočky s nataženou nohou a otočku zakončil vysokým kopem, který by udělal dojem dokonce i na *damu'ting*. Ašán se snažil stáhnout z dosahu, ale ten útok byl tak nečekaný, že mu Aleverak škrtl nohou o bradu, odhodil ho o krok dozadu a Ašán zavrával.

Inevera napjatě vydechla, když staříčkový damaji využil Ašánova chvilkového zakolísání a zaútočil. Prsty jako špičky kopí šly Ašánovi po krku.

Ašán na poslední chvíli ránu vykryl, Aleveraka stočil a smýkl s ním tak, že by si stařec zlomil ruku, kdyby vzdoroval.

Ale Aleverak nevzdoroval. Naopak se ukázalo, že s tím chvatem počítal a využil Ašánovu sílu ke skoku, nohama hodil do vzduchu nůžky a zahákl je Ašánovi kolem krku. Ve vzduchu se stočil, přidal k hybnosti svou váhu a Ašán neměl jinou možnost než povolit a nechat se strhnout na zem, jinak by mu Aleverak zlomil vaz.

Ale Ašán ještě neskončil. Když při dopadu s Aleverakem na sobě nadskočil na podlaže, využil hybnost odrazu k úderu přímo nahoru. Dokonce ani strnulý Aleverak nedokázal takovou ránu okamžitě přijmout a Ašán skrčil nohy, kopem se zvedl a bleskurychle se otočil proti damaji, už zase s pevnou půdou pod nohama.

Aleverak zuřil. Inevera viděla praskající tenký rudý povlak na jeho uře. Vzteku však nepodleh. Soustředil síly a směřoval je do cílených

pohybů, což mu dávalo děsivou sílu a rychlost. Rukou vládl jako nožem a projevoval překvapivé znalosti o tlakových bodech, které používaly *damy'ting* ve svém *šarusahku*. Ašán dostal ránu do ramene, po níž mu pravá ruka ochrne nejméně na minutu. V Everamově velkém řádu nijak dlouhá doba, ale v souboji to bylo nekonečno.

Inevera začala přemítat, kolik vlivu by si podržela, kdyby na trůn nastoupil Aleverak.

Ale Ašán ji znovu překvapil. Zaujal podobný postoj jako Aleverak a soustředil se na obranu. Jeho nohy dusaly na mramorové podlaze sem a tam, udržoval Aleveraka v pohybu, ale přímý útok vždycky utnul, aby neposkytl starému damaji sílu, kterou by mohl obrátit proti němu. Aleverak na něj útočil znovu a znovu, ale Ašán jeho ruku pokaždé smetl a tančil dál. Aleverakovým kopům se vyhýbal nebo je hladce vykrýval stehny, holeněmi a předloktími.

A tak pokračoval dál, s klidnou aurou, až konečně začala na Aleveraka doléhat únava. Poslední síly, které staříčkový damaji sebral, se vyčerpaly, a jeho pohyby začaly být pomalejší.

Když znovu vykročil, nebyl dost rychlý, nestihl včas uhnout a Ašán mu dupnul na nohu a přirazil mu ji k zemi. Aleverak po něm bodnul pravicí, ale Ašán ho chytil za zápěstí a švihnul boky kolem své osy, aby ke zničujícímu úderu do hrudi, který provedl teď už zotavenou pravicí, přidal hybnost otáčky.

Aleverak zalapal po dechu a klopýtl, ale Ašán mu znehybnil paži, a než se protivník vzpamatoval, přidal pár dalších ostrých ran pěstními klouby do ramenního kloubu jediné Aleverakovy ruky. Pak mu podrazil nohy a srazil ho na záda. Těžký pád na mramorovou podlahu zaduněl po celém sále.

Aleverak se na něj ze země upřeně zadíval. „Dobrá práce, Andro. Doraz mě se ctí a zaujmi své místo nad schody.“

Ašán se na staříčkého damaji smutně podíval. „Bylo mi ctí ti čelit, damaji. Tvá vynikající pověst mezi mistry *šarusahku* je opravdu zasloužená. Tradice však nevyžaduje, abych tě zabil. Jen abych tě odstranil z cesty.“

A začal se odvracet, ale v Aleverakově auře se divoce blýsklo. Divže neztratil sebevládu. To u něj Inevera ještě neviděla. Roztřesenými prsty chytil Ašána za lem kaftanu.

„Osvoboditelův syn ještě nosí bido!“ zasípal. „Zabij mě, a ať si černý turban vezme Aleveran. Madžimu se nic nestane.“

Ašán vzhlédl k Ineverě. Byla to lákavá nabídka, ochránila by Madžiho před Ahmannovým pošetilým slibem. Jenže Madžáhové by

naopak měli mladšího damaji, který by jim mohl vládnout desítky let. Maličko zavrtěla hlavou.

„Omlouvám se, damaji,“ řekl Ašán a vytrhl starci kaftan z prstů, „ale Osvoboditel tě ještě potřebuje na tomto světě. Ještě nepřišel tvůj čas nastoupit na osamělou pouť. A jestli se Osvoboditelovu madžábskému synovi něco stane, kromě otevřené výzvy u dvora v hodině tvé přirozené smrti, ani má úcta k tobě mi nezabrání nechat vybit celé tvé pokolení po meči.“ Znovu se obrátil a rázně vykročil k sedmi schodům, které vedly k Trůnu lebek.

A tam mu zahradil cestu Asome.

Inevera zasyčela. *Co to ten pitomý kluk dělá?*

„Omlouvám se, strýčku.“ Asome mu vysekl obřadní *šarusahkovou* poklonu. „Věřím, že chápeš, že v tom není nic osobního. Byl jsi mi jako otec, ale já jsem Osvoboditelův nejstarší *damský* syn a mám stejné právo tě vyzvat jako kdokoli jiný z přítomných.“

Ašána to očividně upřímně zaskočilo, ale o tom nároku nebylo sporu, a tak Asomovi odpověděl rovněž poklonou. „Jistěže, synovče. Tvá čest nezná hranic. Ale já neudělám ze své dcery vdovu ani svého vnuka neoberu o otce. Tentokrát tě žádám, abys mi ustoupil.“

Asome smutně zavrtěl hlavou. „I já bych nerad obral svou sestřenku a manželku o otce. Svou tetu o manžela. Zřekni se svého nároku a nech nastoupit mě.“

Jayan vyletěl na nohy. „Cože?! Já žádám...!“

„Ticho!“ zaburácela Inevera. Tentokrát ani nebylo zapotřebí hlas zesilovat šperkem, i tak se rozlehl po celém sále. „Asome, ke mně!“

Asome se obrátil a svižně vyběhl po schodech před Ineverino polštářové lože. Když míjel trůn, v jeho auře se zablesklo. *Je to žádostivost?* Inevera si ten poznatek uložila do paměti a seřídila přitom lesklé obálky na malém stojánku vedle sebe – některé chrany zakryla, jiné odkryla. Používala ty obálky k mnoha účelům. Nabíjely se *horou* ze sálu a teď s jejich pomocí vztyčila kolem svých polštářů stěnu ticha, aby nikdo kromě jejího syna neslyšel, co říká.

„Musíš se toho poštelilého nároku vzdát, synu,“ sdělila mu Inevera. „Jinak tě Ašán zabije.“ Vzhledem k tomu, že viděla Asomův *šarusahk*, si tím úplně jistá nebyla, ale teď nebyla vhodná chvíle mladíkovi lichořit.

„Věř mi, matko,“ řekl Asome. „Na tento den jsem čekal celý život a zvítězím.“

„Nezvítězíš,“ zamítla to Inevera. „Protože svou výzvu stáhneš. To není to, co chce Everam. Ani tvůj otec. Ani já.“

„Pokud si Everam nepřeje, abych se ujal trůnu, neujmu se ho,“ odpověděl Asome. „A pokud ano, pak by stejná měla být i tvá a otcova vůle.“

„Počkej, synu,“ brzdila ho Inevera. „Snažně tě prosím. Vždycky jsme chtěli ošperkovaný turban pro tebe, ale ještě je brzy. Jestli se ho ujmeš teď, dožene Jayan *šarúmy* ke vzpouře.“

„Tak ho taky zabiju,“ odsekl Asome.

„A budeš vládnout za občanské války se šarakem ka za dveřmi?“ opáčila Inevera. „Ne. Já ti nedovolím zabít bratra. Budeš-li na tom trvat, sama tě srazím. Vezmi svá slova zpět a získáš následnictví po Ašánově smrti. Přísahám.“

„Tak to teď všem oznam,“ prohlásil Asome. „Před celým shromážděním. Anebo mne sraz, jak říkáš. Mou čest nic jiného neobhájí.“

Inevera se zhluboka nadechla, z plných plic, pak zvolna vydechla a s výdechem nechala odplynout i rozbouřené city. Přikývla a přesunula oblázky na stojánku tak, aby odstranila závoj ticha.

„Okamžikem Ašánovy smrti bude mít Asome právo vyzvat *Damaji* na souboj o ošperkovaný turban.“

V Jayanově auře zakroužily víry všemožných pocitů. Vztek v něm zůstal, ale pro tuto chvíli se zjevně uklidnil. Těžko říct, co by udělal, kdyby jeho mladší bratr dostal možnost bojovat o trůn, který byl výš než ten jeho. Jayana vždycky potěšil pohled na pokořeného Asoma. Ašánovi ještě nebylo ani čtyřicet a bude stát mezi Asomem a trůnem dost dlouho na to, aby mohl nárok na otcovu korunu vznést Jayan.

Hlasitě bouchnul kopím do mramoru a bez dovolení se obrátil k odchodu z trůnního sálu. Jeho *kai'šarúmové* ho poslušně následovali a Inevera na nich, stejně jako na mnoha *damaji* viděla přesvědčení, že Osvoboditelův nejstarší syn byl oloupen o svá prvorozenecká práva. *Šarúmové* Jayana zbožňovali a početně *damy* výrazně převyšovali. Jayan bude čím dál nebezpečnější.

Ale pro tuto chvíli ho měla z krku. Ovanula ji úleva, když Ašán konečně vystoupal na stupínek, aby usedl na Trůn lebek. Rozhlédl se po shromážděných rádcích a pronesl řeč, kterou ho naučila Inevera, ale dobře viděla, že mu slova hořknou na jazyku.

„Je to čest, zastoupit na trůnu Šar'damu Ka, požehnáno budiž jeho jméno. Povedu Osvoboditelův dvůr víceméně tak, jak ho zanechal, *damaji* Aleverak bude mluvit za radu a *chaffit* Abban si nadále podrží své postavení jako dvorní písař a zásobovač. Stejně jako dřív platí, že kdokoli by se mu odvážil vstoupit do cesty nebo poškodit jeho

zájmy či jeho samotného, nedočká se od Trůnu lebek žádného milosrdenství.“

Inevera kývla prstem na Belinu a madžáhská *damaji'ting* vystoupila z řady s *horou* a šla vyléčit Aleveraka. Damaji se zanedlouho roztřeseně zase postavil na nohy a ze všeho nejdříve složil pokornou poklonu Trůnu lebek.

Nakolik byla jeho podřízená poklona uspokojivá, nebylo to nic ve srovnání s pohledem, který na ni vrhl Ašán. Očividně se jí tázal, jestli už představení skončilo. Maličko přikývla, Ašán propustil *Damaji* a odebral se k Asukadžimu a Asomovi a ke svým rádcům Halvanovi a Ševalimu.

„Sestřičky,“ oslovila Inevera ženy, a zatímco se muži trousili ven, *Damaji'ting* se shromáždily pod stupínkem k soukromému slyšení s Ineverou.

„Tys nám neřekla všechno, Damajo. Moje kostky předpověděly, že se Ahmann nikdy nevrátí.“ Belina to říkala klidně, ale její aura byla jako obnažený nerv. Většina *damaji'ting* vypadala stejně. Ztratily nejen vládcе, ale i manžela.

„Co se vlastně stalo? Popravdě!“ přidala se Kvaša. Šarašská *damaji'ting* se ovládala ještě hůř než Belina, nedokázala zachovat klid ani navenek. Hlas jí na posledním slově přeskočil, až to zakvílelo, jako když se do skla udělá rýha.

„Když Par'chin kdysi vznesl nárok na kopí, Ahmann ho ušetřil,“ sdělila jim Inevera a z jejího hlasu číšel nesouhlas. „Par'chin přežil a vyzval nyní Ahmanna na *domin šarúm*.“

Ženy začaly štěbetat jedna přes druhou. *Domin šarúm* doslova znamenal ‚dva válečníci‘ a byl to název pro rituální souboj, který poprvé vybojoval Kadži před třemi tisíci lety se svým vraždychtivým nevlastním bratrem Madžáhem. Říkalo se, že souboj na Nieině prsu, nejvyšší hoře v jižním pohoří, trval sedm dní a nocí.

„V tom je určitě něco víc,“ prohlásila *damaji'ting* Qeva. „Těžko mohu uvěřit, že by nějaký člověk dokázal porazit Šar'damu Ka v čestném souboji.“

Ostatní ženy přizvukovaly. Nedokázaly si představit člověka ani démona, který by mohl obstát proti Ahmannovi, a už vůbec ne, když měl v rukou Kadžiho kopí.

„Par'chin si potetoval tělo chranami,“ sdělila jim Inevera. „Úplně tomu nerozumím, ale ty symboly mu dávají děsivou moc, nikoli nepodobnou samotnému démonovi. Ahmann měl v souboji převahu a zvítězil by, ale se západem slunce se začal Par'chin rozplývat v mlhu jako *alagai* povstávající z bezedných hlubin a rány Šar'damy Ka se ho nedotkly. Par'chin je oba svrhl z útesu a jejich těla nebyla nalezena.“

Kvaša zakvílela. *Damaji'ting* Justja Šundžinská ji objala a i ona se rozvlykala. Celý ženský půlkruh se rozplakal.

„Ticho!“ zasyčela Inevera a její zesílený hlas utal kvílení jako bič. „Vy jste *Damaji'ting* a ne nějaké uříkané *dal'tingské dživy*, které plní slzné lahvičky nad mrtvým *šarúmem*. Krasia na nás spoléhá. My musíme věřit, že se Ahmann vrátí, a zachovat jeho říši netknutou, dokud se jí opět neujme.“

„A co když ne?“ zeptala se *damaji'ting* Qeva. Ta slova přišla jako mrazivý závan. Ona jediná ze všech *damaji'ting* manžela neztratila.

„Pak udržíme náš lid v jednotě, dokud nebude nalezen vhodný následník,“ odpověděla Inevera. „Na tom, co musíme dělat tady a teď, to nic nemění.“

Přelétla ženy pohledem. „Vzhledem k Ahmannově nepřítomnosti se nás duchovní budou snažit obrát o moc. Viděly jste magii, kterou jsem předvedla *Damaji*. Každá z vás má zápasnickou *horu*, s níž opatrně hospodaří. Vy a vaše nejmocnější *damy'ting* si musíte najít záminku pro vlastní ukázky moci. Čas skrývat naši sílu skončil.“

Rozhlédla se po půlkruhu žen a tam, kde ještě před chvílí byly slzy, viděla odhodlané tváře. „Každé *nie'damě'ting* se musí přikázat, aby připravovala novou *horu* na zaklínadla, a všechny si musí na roucha vyšít severské chrany neviditelnosti. Abban na to bude muset poslat do každého *dama'tingského* paláce cívky zlaté nitě. Na žádný pokus bránit nám vycházet do noci nesmíte brát zřetel. Pokud se vám muži odváží postavit do cesty, zkroťte je. Veřejně. Zabijete *alagai*. Ošetřujte válečníky, kteří budou na pokraji smrti. Musíme krasijským mužům ukázat, že jsme síla, jíž se musí obávat stejně tak muži jako démoni, a nebát se umazat si ruce.“

Kapitola 3

Ašia

333 p. N. podzim

Když manžel vyzval otce na souboj o Trůn lebek, Ašia strnula. Bylo nemyslitelné, aby zasahovala, ale nemohla popřít, že ji výsledek silně postihne, ať zvítězí kdokoli.

Dýchala, znovu hledala vnitřní klid. Bylo to *inevera*.

Maličko se pohybovala, některé svaly uvolňovala, jiné napínala, aby se udržela zapřená špičkami nohou a rukou pod klenutým stropem ve výklenku nalevo od stupínku s Trůnem lebek. Tímto způsobem by dokázala vydržet v té poloze věčně, ba dokonce tak mohla i spát, aniž by své místo opustila.

Na protější straně sálu, v protějším výklenku, stejně tak visela ve vzduchu její sestra v kopí Miša a mlčky skrz maličkou špehýrku v ozdobné řezbě nad klenbou pozorovala dění v sále. Jarva byla ukryta za sloupem hned za Trůnem lebek, kam nemohl bez vyzvání vstoupit nikdo vyjma Osloboditele a Damaje.

Pod pláštěm stínu byly *kai'sarúm'ting* nepostřehnutelné i pro toho, kdo by vstoupil do výklenku. Ale jakmile by Damaje něco hrozilo, mohly se vmžiku objevit a metat kolem sebe spršky ostrých, chranných skleněných střepů. O dva mžiky později už by ji mohly krýt vlastním tělem, kopím a štítem.

Kai'sarúm'ting a rostoucí počet jejich sester v kopí střežily Damaju veřejně, pokud byla v pohybu, ale kdykoli to bylo možné, dávala Inevera přednost tomu, aby se držely ve stínu.

Konečně slyšení u dvora skončilo a Damaja osaměla s dvěma svými nejspolehlivějšími rádkyněmi, *damaji'ting* Qevou a její dcerou *nie'damaji'ting* Melan.

Damaja maličko trhla prstem a Ašia a Miša se tiše spustily ze stropu. Zpoza sloupu se vynořila Jarva a všechny tři doprovodily Damaju do jejích soukromých komnat.

Osvoboditelovy *dal'tingské* manželky Talaja a Everalia už na ni čekaly s občerstvením. Očima zabloudily ke svým dcerám Miše a Jarvě, ale nebyly tak hloupé, aby na *kai'sarímy'ting* mluvily, dokud střeží Damaju. Ostatně si stejně nebylo moc co říci.

„Koupel máš připravenou, Damajo,“ sdělila jí Talaja.

„I čisté hedvábí,“ dodala Everalia.

Ašia pořád nemohla uvěřit, jak mohou být tyto pokorné, úslužné ženy manželkami Osvoboditele, i když si je její svatý strýc vzal před mnoha lety, ještě než přišel k moci. Kdysi si myslela, že ty ženy své schopnosti a moc tají, asi stejně, jako to učili ji.

Ale během let prohlédla a zjistila pravdu. Talaja a Everalia byly teď, když jejich lůna ztratila užitek, manželkami jen do počtu. Spíš služkami Osvoboditelových manželek v bílém.

Ale to je inevera, pomyslela si Ašia, *a klidně bych to mohla být já.*

„Budu potřebovat nové hedvábí,“ sdělila jim Inevera. „Osvoboditel je... na cestách. Až do jeho návratu budu nosit jen neprůhledné matné barvy.“ Ženy přikývly a rychle jí spěchaly vyhovět.

„Novinek je víc.“ Inevera se obrátila a podívala se do očí nejdřív Qevě a Melan, a pak sklouzla pohledem na Ašiu a její sestry v kopí.

„Enkido je mrtvý.“

Ašia si představila palmu a ohnula ji ve větru, který se přes ni hnal. Poklonila se Damaje. Miša a Jarva, stojící krok za ní, ji napodobily. „Děkujeme, žes nám to řekla, Damajo.“ Hlas měla Ašia klidný a vyrovnaný, oči upírala na podlahu, všechno sledovala jen koutkem oka. „Nebudu se ani ptát, jestli zemřel se ctí, protože jinak to ani být nemohlo.“

Inevera přikývla. „Enkidova čest neznala hranic už předtím, než si vyřízl jazyk i mužství, aby mohl sloužit mé předchůdkyni a naučit se tajemství *dama'tingského šarusahku.*“

Při zmínce o Ineverině předchůdkyni, Qevině matce a Melanině babičce *damaji'ting* Kenevě, Melan maličko strnula. Říkalo se, že Dama-

ja stařenu uškrtila, aby jí vyrvala vládu nad ženami kmene. Qeva ani nemrkla.

„Enkida zabil proměnlivý *alagai*, osobní strážce jednoho Nieina nižšího prince,“ dodala Inevera. „Tito měnliví démoni na sebe dokážou vzít jakoukoli podobu, ať skutečnou, či vymyšlenou. Viděla jsem samotného Osvoboditele v bitvě s jedním takovým. Enkido zemřel při plnění svých povinností, když bránil Amanvu, Sikvu a jejich ctěného manžela, syna Jessumova. Tvé sestřenice žijí jen díky němu.“

Ašia přikývla, přijala tu zprávu a podrobila se jí. „Ten... měňavec ještě žije?“ Pokud ano, najde si možnost, jak ho vystopovat a zabít, i kdyby ho musela pronásledovat až do Nieiných bezedných hlubin.

Inevera zavrtěla hlavou. „Amanva a syn Jessumův toho netvora oslabili, ale teprve Par'chinova *Dživa Ka* ho nakonec zbavila jeho nesvatého života.“

„Musí být opravdu strašlivě zdatná, když uspěla tam, kde náš ctihodný mistr selhal,“ poznamenala Ašia.

„Střez se jí, kdyby ti někdy zkřížila cestu,“ souhlasila Damaja. „Je skoro stejně mocná jako její manžel, ale obávám se, že oba pijí příliš zhluboka *alagaiskou* magii, a šílenství, které s ní jde ruku v ruce, už se stalo součástí jejich bytí.“

Ašia, s očima stále upřenýma na podlahu, sepjala ruce. „Mé sestry v kopí a já prosíme Damaju o svolení vyjít do noci a zabít na Enkidovu počest každá sedm *alagai*, jednoho za každý pilíř nebeský, aby provázeli našeho zemřelého mistra na jeho osamělé pouti.“

Damaja lusklá prsty. „Jistěže. Pomozte *šarúmům*.“

Ašiina ruka, kterou si kreslila chrany na nehty, odváděla dokonale jemnou práci. Neměla nehty tak módně dlouhé jako některé zhýčkané manželky a *damy'ting*. Enkidovy žákyně si udržovaly válečnickou délku, stěží za břicho prstu, aby se jim lépe zacházelo se zbraněmi.

Ale Ašia nepotřebovala drápy, jimiž by mohla sekat po *alagai*. K tomu jí lépe posloužil nůž nebo kopí. Měla s nehty jiné úmysly.

Koutkem oka sledovala své sestry v kopí, tiché až na mlaskání oleje a vrzání kůže. Mlčky zašivaly, leštily a vůbec připravovaly zbraně na blížící se noc.

Damaja pořídila svým *kai'šarúmám'ting* kopí a štíty z chráněného skla, víceméně stejné, jako měli Osvoboditelovi kopiníci. Ostří nebylo

zapotřebí brousit, ale násady a postroje k uchopení byly neméně důležité a Enkido všechnu jejich výstroj pravidelně prohlížel a nikdy nebyl spokojen. Stačil jediný ošizený steh na štítovém řemeni, který skoro ani nebyl vidět a na účinnost zbraně neměl žádný vliv, a už holýma rukama silnou kůži strhl a přinutil tu, již štít patřil, aby řemen nahradila celý.

Jiné nedostatky řešil méně jemně.

V Everamově Štědrotě pobývaly tři *kai'šarúm'ting*. Ašia, Miša a Jarva. Miša a Jarva byly vlastní dcery Osvoboditele, ale porodily mu je jeho *dal'tingské* manželky Talaja a Everalia. I jim byla upřena bílá.

Jejich původ je sice stavěl nad Osvoboditelovy neteře, ale Ašia byla o čtyři roky starší než Miša a o šest než Jarva. Obě dívky už díky magii, kterou vstřebávaly noc co noc, dospěly do plného ženství, ale stejně hleděly na Ašiu jako na svou velitelku.

Den co den se *šarúmami'ting* stávaly další a další ženy, ale jen ony tři byly z Osvoboditelova rodu. Jen ony nosily bílé závoje.

Pouze je cvičil sám Enkido.

Za soumraku se městské brány otevřely a vypustily *šarúmy* do rozlehlé oblasti, kterou nazývali Novým Labyrintem. O dvě hodiny později, když už padla naprostá tma, vyklouzly tiše za hradby tři *kai'šarúm'ting* a půl tuctu jejich nových sester v kopí.

Damajin rozkaz ‚pomoci‘ *šarúmům* byl naprosto jasný. Budou lovit na vnějším okraji Nového Labyrintu, kde se to démony jen hemží, a hlídat, jestli nenarazí na nějaké ztřeštěně odvážné *šarúmy* tak opilé magií a touhou po krvavé lázni, že se nechají obklíčit.

Ašia a její sestry v kopí pak měly zasáhnout a zachránit je. Cílem bylo utvořit s co nejvíce *šarúmy* krevní pouto. Jenže záchrana od ženy válečnický ponižovala. Ale i to bylo součástí Damajina plánu, podle něhož měly muže ponoukat, aby je vyzvali na souboj, a pak je pro výstrahu ostatním zabít nebo zmrzačit.

Lehkými kroky polykaly míli za míli. V černých rouchách s vyšitými chránami neviditelnosti byly pro *alagai* neviditelné, zatímco samy v závojích se zrakovými chránami viděly za noci stejně jasně jako za dne.

Zanedlouho našly čtyři rozkurážené madžáhské *dal'šarúmy*, kteří zašli příliš daleko od své jednotky a dopadla je smečka polních démonů. Tři démoni už leželi na zemi, ale stejně tak i jeden *šarúm*,

který si svíral krvácející nohu. Jeho druhové si ho nevšimli a zapomněli i na to, co se učili při výcviku – přestože by se v sevřeném útvaru mohli zachránit, bojovali každý sám za sebe.

Opilí alagaiskou *magií*, posunkovala Ašia svým sestrám. Bylo jim známo, jaké šilenství se skrývá v magických osidlech, ale válečník, který si drží svůj vnitřní střed, se jim snadno vyhne. *Musíme je zachránit před nimi samotnými.*

Ašia osobně probodla kopím polního démona, který by jinak opuštěného *šarúma* zabil, a Miša a Jarva s ostatními se mezitím vrhly na zbytek smečky čítající asi tucet démonů.

Když probodla démona, zašuměl jí celým tělem magický šleh. V Everamově světle viděla, jak se magie valí po siločárách v její auře jako požár. Stejně siločáry byly popsány v Eveje'ting a stejně měl vyteťované na těle její mistr. Enkidovy šarády.

Ašia pocítila přívál síly a rychlosti a chápala, jak snadno se tím člověk může opít. Měla pocit, že je nepřemožitelná. Na její vnitřní střed dorážela svárlivá bojechtivost. Ohnula svou duši jako palmu ve větru a nechala tu touhu odplynout.

Prohlédla *šarúmovi* hlubokou ránu na noze. *Alagaiská* magie, kterou vstřel, už začala zevnitř působit a rána už se hojila a zavírala. „Příště nakláněj svůj štít, jak se patří.“

„Co může žena vědět o takových věcech?“ vyjel na ni válečník.

Ašia vstala. „Ta žena ti zachránila život, *šarúme.*“

Skočil po ní démon, ale Ašia ho smetla štítem tak rázně, že odletěl až k dalšímu *dal'šarúmovi*, který ho náruživě probodl. Byl to smrtelný zásah, ale muž vytrhl kopí z rány a s zuřivým řevem bodal znovu a znovu jako zběsilý.

Mezitím na něj ze zadu zaútočil jiný démon a Ašia musela válečníka odstrčit, aby ho mohla probodnout. Rychle, jen tak mimochodem démona bodla, ale ze špatného úhlu, a hybnost *alagai* ve skoku jí vytrhla kopí z ruky.

Ašia štítem odrážela blýskavé pařáty a o dva kroky ucouvla. Démon se ji snažil seknout, ale Ašia mu vrazila do mordy okraj štítu a nadzvedla ho, aby se dostala ke zranitelnému břichu. Kopem ho převrátila na záda, a než se stačil vzpamatovat, padla na něj, přirazila mu pařáty k zemi a nožem mu prořízla hrdlo.

Zrovna vstávala, když ji něco udeřilo do týla. Převalila se a vyskočila čelem přímo proti *šarúmovi*, kterého právě zachránila. V očích se mu blýskalo vzteky a z jeho postoje neomylně číselo bojechtivost.

„Jak ses opovážila vztáhnout na mě ruku, ženská?“ vyjel na ni.

Ašia přelétla očima bojiště. Démoni byli skoleni do posledního, její *šarúmy'ting* neměly ani škrábnutí, stály v sevřeném útvaru a chladnými očima pozorovaly *šarúmy*. Ten zraněný ještě seděl na zemi, ale ostatní se stahovali k ní.

Nic nedělejte, posunkovala na ně Ašia. *Já to zoládnú sama.*

„Najdi svůj střed!“ zaburácela na muže, který už se po ní znovu rozmachoval. „Vděčíš mi za život!“

Šarúm si odplivl. „Zabil bych toho *alagai* stejně snadno jako toho předtím.“

„Toho, kterého jsem ti srazila k nohám?“ opáčila Ašia. „Zatímco mé sestry pobily smečku, která by vás pobila všechny?“

Válečník se místo odpovědi rozmáchl kopím s úmyslem praštit ji přes obličej. Ašia chytila kopí za ratiště a kroutila s ním, dokud mu nelomila zápěstí.

To už na ni vyrazili i ostatní; magie, která v nich kolovala, násobila jejich přirozenou bojechtivost a nepřátelství k ženám. Selhat v boji a potřebovat zachránit je ostudné samo o sobě. A být zachráněn ženou...

Ašia se otočkou dostala za válečníka, převalila se mu přes záda a přitom kopl dalšího muže do obličeje. Odpadl a Ašia zaútočila na třetího – smetla hlavici jeho kopí a naplocho ho dlaní udeřila do čela. Ohromený válečník vrávoral kolem, dokud mu Ašia neušťedřila ránu, po které odklopýtal rovnou na druhé dva a všichni měli co dělat, aby neupadli.

Když se vzchopili, zjistili, že jsou obklíčeni *šarúmami'ting* a míří na ně špičky kopí.

„Žalostné.“ Ašia si nadzvedla závoj a odplivla si mužům k nohám. „Váš *šarusahk* je stejně bídný jako vaše sebeovládání, když se necháváte opít *alagaiskou* magií. Seberte si svého druha a vraťte se ke své jednotce, než s vámi ztratím trpělivost úplně.“

Ani nečekala na odpověď, zmizela do noci a její sestry v kopí za ní.

Naši bratři v kopí by nás raději zbili, než aby od nás přijali pomoc, posunkovala Jarva za běhu.

Prozatím, odpověděla Ašia. *Však oni se naučí chovat šarúmy'ting v úctě. My jsme krev Osvoboditele, který tu sběr musí ukáznit dřív, než přijde šarak ka.*

A co když se můj svatý otec nevrátí? posunkovala Jarva. *V jakém stavu budou Everamova vojska bez něj?*

Vrátí, odpověděla Ašia. *Je to Osvoboditel. Za jeho nepřítomnosti musíme jít všem příkladem. Pojdte. Zatím jsme nezabily ani polovinu alagai potřebných k uctění poutě našeho mistra na nebesa.*

Zašly ještě dál, ale většina šarúmů ctíla noc – a své vlastní meze – a dívky už nenašly nic dalšího, co by stálo za pozornost. Pokračovaly ještě dál, až nechaly *dal'šarúmské* hlídky za sebou a vyšly z Labyrintu do toho, čemu seveřané říkali pustá noc.

Ašia našla stopy po velké smečce, vydala se po nich a ostatní ji mlčky následovaly. Narazily na tlupu skoro třiceti nic netušících *alagai*, prosekaly se doprostřed a utvořily kruh ze štítů. Ašia se spolehla na to, že ji sestry na obou stranách ochrání, a také to tak bylo. Když se tak nemusely obávat nečekané odvety, začaly klidně a soustavně demony probodávat jednoho po druhém, jako když se sfukují svíčky. Každé zabití vyslalo do skupinky magický šleh a přidávalo jim na síle. Moc dotírala na jejich sebeovládání, ale pro soustředěné ženy to byl jen něžný vánek.

Než démonům proniklo do hlavy, že by se měli dát na útěk, byla už polovina smečky mrtvá. Ašia a její sestry je mezitím vlákaly do úzké rokliny se strmými stěnami, nevhodné pro dlouhé, plavné démonské skoky. Na Ašiino znamení se sestry rozdělily do menších útvarů a každá skupinka zahнала do pasti několik démonů.

Ašia se nechala skupinou *alagai* odříznout od svých sester a nalákala je, aby ji obklíčili a stáhli se blíž. Viděla siločáry, které se jim táhly v pářátech. Zavřela oči a zhluboka dýchala.

Na tvou počest, mistře. Otevřela oči a zaujala *šarusahkový* postoj. Prsty se uvolnily, kopí a štít vypadly z rukou.

Démoni zavřískli a vrhli se na ni, ale jejich seky, rány a výpady, jasně vepsané do siločar v aurách, viděla Ašia předem. Načerpaná magie jí dala rychlost. Ve shybu se otočila o půl kruhu a přitom dlaní udeřila toho nejrychlejšího do mordy, aby přesměrovala plnou sílu jeho útoku do cesty druhým dvěma. Úkrokem před tím chumlem uhnula a vztyčenými prsty bodla jednoho démona do břicha a odhodila ho stranou.

Chrany na nehtech na rukou se rozhořely a magický šleh, který přišel z přímého doteku, byl tisíckrát silnější než šleh přecezený přes dřevěné ratiště u kopí. Polního démona magie odmrštila, sežehla mu hrudník a rozplácla ho. Ztěžka se pokoušel vstát. Ašia kopem podrazila nohu jinému démonovi, zrovna když se chystal ke skoku. Rozplácl se na zemi. Dalšího sekla do spánku a oslepila ho.

Jak se ten chlap vůbec odvážil uhodit ji zezadu? Měla ho pro výstrahu ostatním zabít.

Alagai po ní divoce sekal pařáty, ale dva prosté zásahy ostré drápy odklonily a pustily ji k dalšímu úderu. Pronikla pod obranu netvora a bodla ho prsty do krku. Kůže se napjala a protrhla, napůl díky síle rány a napůl díky spalující magii, která ji provázela.

Ašia vrazila démonovi do hrudi celé předloktí. Uvnitř byl ten netvor stejně zranitelný jako jakékoli pozemské zvíře. Jakmile něco nahmatala, sevřela to a vytrhla plnou hrst krvavé tkáně. Magie v její duši zaduněla, jako když zahřmí hrom.

Osvoboditel je pryč. Damaja balancuje nad propastí. Enkido je mrtvý. A její vlastní bratři v kopí by ji raději zabili za to, že nad nimi má vrch, než aby přijali její pomoc. To už na ni bylo moc.

Byla čím dál útočnější, a místo aby demony chlácholila, aby přišli blíž k ní, přecházela do dravého pronásledování ustupujících.

Právě za toto *dal'sarúmy* kárala, ale ona je krví Osvoboditele. Ona se ovládá.

Dalšího démona, který se na ni chystal skočit, chytila za hlavu a přitom se otočila, aby si vlastní hybností zlomil vaz.

Pustila se do dalšího pokusu a jako zběsilá se oháněla nohama i pěstmi, aby si vydobyla prostor k vražedným zásahům nehty do *alagaiských* siločar.

Už začínala mít rudo před očima a jediné, co dokázala vidět, byl další démon. Na tělo už se ani nedívala, jen na podstatu, na siločáry v aurách. To jediné viděla, na to jediné útočila.

Najednou všechno zčernalo a Ašia uprostřed úderu zavravorala. Objevila se další oběť a Ašia ji praštila, ale ruka se odrazila od štítu z chráněného skla.

„Sestro!“ zvolala Miša. „Najdi svůj střed!“

Ašia se probrala. Byla celá od ichoru a všude kolem ní leželi mrtví *alagai*. Sedm jich bylo. V roklině bylo pusto prázdné a Miša, Jarva a ostatní na ni vyjeveně zíraly.

Miša ji chytila za loket. „Co to bylo?“

„Co by?“ odsekla Ašia. „Uctila jsem našeho mistra *šarusahkem*.“

Miša svrátila čelo a tiše, aby ji ostatní neslyšely, jí zašeptala: „Ty víš, o čem mluvím, sestro. Ty jsi nad sebou ztratila vládu. Tys chtěla uctít našeho mistra, ale Enkido by se za tebe styděl, a to tím spíš, že něco takového předvádíš před našimi mladšími sestrami. Máš štěstí, že to neviděli ještě i ti *šarúmové*.“

Za léta boje schytala Ašia nesčetně ran, ale žádná ji nezasáhla tak těžce jako tato slova. Ráda by to popřela, ale mezitím opět přišla k rozumu a nazřela, že je to pravda.

„Everame, odpusť mi,“ zašeptala.

Miša jí konejšivě stiskla loket. „Já ti rozumím, sestro. Já to také cítím, když hladina magie stoupá. Ale ty jsi nám vždycky šla a jdeš příkladem. A když je náš mistr mrtvý, máme už jenom tebe.“

Ašia vzala Mišu za ruce a pevně je stiskla. „Ne, drahá sestro. Jenom *nás*. Když je pryč i Šanva, budou *šarúmy'ting* vzhlížet i k tobě a Jarvě. Kvůli nim musíš být silná, stejně jako jsi dnešní noci byla kvůli mně.“

Když se Ašia vracela zpátky do palácových komnat, které sdílela s Asomem a jejich miminkem Kadžim, měla šaty ještě vlhké od démonského ichoru.

Jindy by se před návratem převlékla ze *šarúmského* oděvu do náležitých ženských černých rouch, aby nerozšiřovala trhlinu mezi sebou a svým manželem ještě víc. Asome nikdy nesouhlasil s tím, že se chopila kopí, ale on o tom nerozhodoval. Když ji Osloboditel jmenoval *šarúmou'ting*, oba ho úpěnlivě žádali, aby je rozvedl, ale její strýc tu žádost zamítl. Moudrost jeho rozhodnutí jí zůstala zahalena tajemstvím.

Jenže Ašiu už to schovávání unavovalo, už ji otravovalo předstírat ve svých komnatách bezmocnou *dživu*, zatímco za noci pokořovala muže a pobíjela *alagai*. A to všechno jen proto, aby chránila čest muže, kterého nezajímala ani za mák.

Enkido by se za tebe styděl, zněla jí v duchu Mišina slova. Co byla ve srovnání s tím kapka nelibosti jejího manžela?

Pohybovala se tiše jako duch, ale po Asomovi nebylo nikde ani stopy – její manžel pravděpodobně spal v novém *damajském* paláci v Asukadžiho náručí. Našla tam jen svou babičku Kadživu, která usnula na divanu před dětskou ložnicí malého Kadžiho. Bylo to její první pravnouče a svatá matka na chlapečkovi lpěla tak, že k němu odmítala pustit řádnou chůvu.

„Kdo by toho chlapečka mohl milovat víc než jeho vlastní prababička?“ říkávala pořád. V tom tvrzení bylo samozřejmě skryto přesvědčení, že sama Ašia je na tuto roli teď, když se chopila kopí, zcela nevhodná.

Ašia proklouzla dovnitř, aniž ji vzbudila, zavřela za sebou dveře do dětského pokoje a zadívala se na spícího synka.

Nechtěla to dítě. Obávala se, co těhotenství provede s jejím válečnickým tělem, a kromě toho mezi ní a Asomem žádná láska nebyla. Touha jejího bratra, aby jeho sestra porodila dítě s jeho milencem, byla odporná.

Ale Kadži, to dokonalé, nádherné dítě, odporný nebyl. Strávila s ním mnoho měsíců, kdy ho kojila a uspávala v náručí a kdy natahoval ručičky po jejím obličejí, a Ašia by nedokázala přistoupit na nic, co by jí ho vzalo. Jeho bytí bylo *inevera*.

Enkido by se za tebe styděl.

Něco zapraskalo. Okraj kolébky se ulomil a zůstal jí v ruce. Kadži otevřel oči a rozkřičel se.

Ašia odhodila úlomek dřeva a natáhla se pro chlapečka. Matčín dotek ho vždycky utišil, ale tentokrát Kadži házel ručičkami a divoce se vzpouzel. Snažila se ho uklidnit, ale křičel v její náručí víc a víc a Ašia najednou uviděla na místě, kde se ho dotýkala, modřiny.

Noční síla ji pořád ještě neopustila.

Ašia rychle uložila synka zpátky do polštářů a s hrůzou se dívala na jeho hladkou jemnou kůži plnou modřin a potřísněnou démonským ichorem. V komnatě byl strašlivý smrad.

Bouchly dveře a do dětského pokoje vtrhla Kadživa. „Co to vyvádíš, budit dítě v tuhle dobu?!“

Pak uviděla miminko plné modřin a špinavé od ichoru a zakvílela. Vzteky bez sebe se obrátila k Ašii. „Vypadni! Vypadni! Měla by ses stydět!“

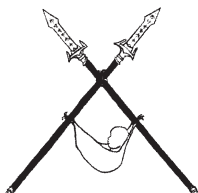
Strkala do ní a Ašia se ve strachu z vlastní síly nechala z pokoje vyhnat. Kadživa vzala dítě do náruče a kopnutím za ní zavřela dveře.

Už podruhé tuto noc ztratila Ašia vnitřní klid. Nohy se pod ní podlamovaly, když klopýtala do svého pokoje. Zabouchla za sebou dveře a ve tmě se svalila na podlahu.

Možná že ta odporná jsem já.

Poprvé po mnoha letech složila Ašia hlavu do dlaní a rozplakala se. Po ničem netoužila víc než po uklidňující přítomnosti svého mistra.

Ale Enkido už nastoupil osamělou pouť a stejně jako její prababička by se za ni styděl.

Kapitola 4

Šarúmská krev

327–332 p. N.

„Seď rovně,“ zavrčela na ni Kadživa. „Ty jsi kadžijská princezna a ne nějaká *cha'tingská* ubožačka! Už ztrácím naději, že ti někdy najdu manžela hodného tvého původu, který by si tě vzal.“

„Ano, Tikko.“ Ašia se klepala, i když v parních palácových lázních bylo teplo a plno páry. Bylo jí teprve třináct a s vdavkami nebylo zapotřebí spěchat, ale Kadživa si všimla zakrváceného bida a chytla se toho. Nicméně se narovнала a její matka Imisandre jí vydrhla záda.

„Nesmysl, matko,“ řekla Imisandre. „Třináctiletá a krásná nejstarší dcera *damaji* největšího krasijského kmene a neteř samotného Osvoboditele? Ašia je ta nejžádanější nevěsta na světě.“

Ašia se znovu otřásla. Matka ji chtěla těmi slovy uklidnit, ale účinek byl přesně opačný.

Kadživa obvykle reptala, když s ní její dcery nesouhlasily, ale teď se jen shovívavě usmála a kývla na svou snachu Talaju, aby přidala do vody další horké kameny. Takhle řídila dvůr pořád, od dětského pokoje přes kuchyň až po lázně.

Na povel měla svých pět *dal'tingských* dcer – Imisandru, Hošvu, Hanju, Talaju a Everalii – a vnučky Ašiu, Šanvu, Sikvu, Mišu a Jarvu.

„Vypadá to, že dama Baden souhlasí,“ poznamenala Kadživa.

Všichni na ni vytřeštili oči. „Myslíš na jeho vnuka Radžiho?“ zeptala se Imisandre.

Kadživě se po tváři rozlil široký úsměv, že je to tajemství venku. „Říká se, že ještě žádný muž nenabídl za jednu nevěstu takové bohatství.“

Ašii uvázl dech v hrdle. Ještě před chvílí by tento okamžik odsouvala o roky, ale... Princ Radži? Byl to hezký chlapec a silný, který zdědí bílou a bohatství větší než Androvo. Co víc by si mohla přát?

„On tě není hoden, sestro.“

Všechny zraky se obrátily k Ašiinu bratrovi Asukadžimu, který postával u dveří zády k ženám. Nebylo to nic nevšedního. Do ženských lázní neměl povolený vstup žádný muž, ale Asukadžimu bylo teprve dvanáct a ještě nosil bido. Navíc to byl *puš'ting* a všechny ženy věděly, že ho víc zajímají drby, které mají v hlavě, než to, co mají pod rouchy.

Celá ženská část rodiny Asukadžiho zbožňovala. Dokonce ani Kadživě nevadilo, že dává přednost mužům, pokud ovšem bude plnit své povinnosti a brát si manželky, aby ji zásobil právnoučaty.

„Drahý synovče,“ řekla Kadživa. „Copak tě sem přivádí?“

„Obávám se, že je to moje poslední návštěva ženských lázní,“ odpověděl chlapec k všeobecnému nesouhlasu. „Byl jsem dnes ráno povolán na *Hannu Paš*. Dostanu bílou.“

Kadživa vlastním příkladem zavelela k obdivnému jáсотu. „To je úžasné! Všichni jsme to samozřejmě čekali. Jsi přece Osvoboditelův synovec.“

Asukadži to odbyl pokrčením ramen. „Cožpak ty nejsi Osvoboditelova matka? Cožpak vy nejste jeho manželky a sestry, jeho neteře? Proč není nikdo z vás v bílé, a já bych měl být?“

„Ty jsi muž,“ sdělila mu Kadživa, jako by tím bylo všechno jasné.

„Co na tom záleží?“ opáčil Asukadži. „Ty se ptáš, koho je Ašia hodna, ale ta správná otázka zní, jaký muž je hoden jí?“

„Kdo, u Kadžiho, je výš než dědic damy Badena?“ podivila se Ašia. „Otec by mě přece neprovdal do jiného kmene... nebo ano?“

„Nebuď blázen,“ odrkla si Kadživa. „Takový nesmysl!“

Ale když se podívala na svého vnuka, byly na ní vidět pochyby. „Kdo je jí tedy hoden?“

„Asome, samozřejmě,“ odpověděl Asukadži. Ti dva chlapci byli téměř nerozluční.

„Je to náš bratranec!“ zvolala zděšeně Ašia.

Asukadži pokrčil rameny. „No a co? Eveja vypráví o mnoha takových svazcích z dob Kadžiho. Asome je synem Šar'damy Ka, je krásný, bohatý a mocný. A co víc, ten svazek může utužit pouto mezi mým otcem a Jardirovým rodem.“

„Já jsem Jardirův rod,“ zavrčela přísně Kadživa. „Tvůj otec je jeho švagr a já jsem jeho matka. Jaké další pouto je zapotřebí?“

„Přímé,“ odpověděl Asukadži. „Od Osvoboditele a otce k jednomu synovi.“ Nakratičko střelil pohledem do místnosti a střetl se s Ašiinýma očima. „Tvému synovi.“

„Ty máš přímé pouto,“ namítla Kadživa. „Já jsem svatá matka. Vy všichni jste krev Osvoboditele.“

Asukadži se zase odvrátil a uklonil se. „Nechtěl jsem tě nijak urazit, Tikko. Svatá matka je skvostný titul, ale černé roucho ti na bílé nezmění. Ani mým požeňnaným sestrám.“

Na to Kadživa neměla co říct a Ašia to začala zvažovat. Vzít si bratrance, to nebylo v mocných rodinách nic neslýchaného, a Asome *byl* krásný, jak říkal Asukadži. Vzhledem se vyvedl po matce a v kráse neměla Damaji sobě rovnou. Asome měl její tvář a štíhlou postavu a uměl se nosit.

„Proč ne Jayan?“ zeptala se.

„Cože?“ užasl Asukadži.

„Jestli si mám vzít bratrance, jak říkáš, tak proč ne rovnou Osvoboditelova prvorozeného?“ zeptala se Ašia. „Pokud si nevezme svou sestru, tak která je ho více hodna než já, Šar'damova Ka nejstarší neteř?“

Na rozdíl od štíhlého Asoma byl Jayan postavou po Osvoboditeli – rozložitý a svalnatý. Laskavý nebyl, ale vyzářovalo z něj tolik síly, že se z toho i Ašia zardívala.

Asukadži si odplivl. „Šarúmský pes. To je jen chovné krmivo pro Labyrint, sestro. To bych tě raději provdal za šakala.“

„Tak dost!“ uřála to Kadživa. „Zapomínáš se, chlapče. Samotný Osvoboditel je šarúm.“

„Byl to šarúm,“ opravil ji Asukadži. „Teď nosí bílou.“

Ještě toho dne Kadživa nejdříve řádně zatopila Ašánovi, a pak dovekla Ašiu, Šanvu a Sikvu před Šar'damu Ka a žádala ho, aby z nich udělal *damy'ting*.

Jenže člověk nemůže od Osvoboditele a Damaji nic požadovat jen tak. Kadživa a její dcery dostaly bílé závoje. Ašia a její sestřenice byly poslány do *dama'tingského* paláce.

„Je to dobré, sestro,“ řekl Asukadži, když dívky postrčili před čekající Damaju. „Teď už nebude mít náš otec ani Osvoboditel žádný důvod odmítnout tvůj svazek s Asomem.“

Nezdálo se, že by to Kadživu uspokojilo, ale Ašia nechápala proč. Osvoboditel výslovně řekl, že jsou z jeho krve a zahrnul je poctami.

Ašia nijak netoužila být *damou'ting*, ale kdo ví, jaká tajemství může odhalit v jejich paláci.

Kai'ting. Líbilo se jí, jak to zní. Byla v tom síla. Vznešenost. Šanva a Sikva se bály, ale Ašia šla ráda.

Damaja vyprovodila dívky z velkého sálu svým osobním vchodem. Pocta sama o sobě. Tam na ně čekala Qeva, kadžijská *damaji'ting*, a její dcera a dědička Melan spolu s jedním Damajiným němým eunušským strážcem.

„Dívky se budou čtyři hodiny denně učit číst, psát, zpívat a polštářový tanec,“ sdělila Damaja *damaji'ting* Qevě. „Zbylých dvacet hodin patří Enkidovi.“

Ukázala na eunucha a Ašia se zajíkla. Šanva se jí křečovitě chytila. Sikva se rozplakala.

Damaja si jich nevšimla a obrátila se k eunuchovi. „Udělej z nich něco pořádného.“

Nie'damaji'ting Melan je vedla *dama'tingským* podpalácím. Říkalo se, že *damy'ting* umí svou *hora-magii* vyléčit každé zranění, ale tahle dívka měla ruku a předloktí ošklivě zjizvené a zkroucené do strašlivého pařátu ne nepodobnému těm, které Ašia viděla na kresbách *alagai*.

Sikva pořád ještě plakala. Šanva ji držela kolem ramen a i ona měla slzy v očích.

Ty musíš být příkladem všem ostatním dívkám v kmeni, řekl jí kdysi otec. *A proto k tobě budu tvrdší než k jiným, abys nedělala naší rodině hanbu.*

A tak se Ašia naučila nedat najevo strach a zadržet slzy. Byla stejně vyděšená jako její sestřenice, ale ona byla nejstarší a ony k ní vždycky vzhlížely. Když je přivedli k malým dvířkám, hrdě vypnula hrud. Enkido se postavil zády ke zdi vedle vchodu a Melan je provedla do velkého vykachlíkovaného sálu. Stěny lemovaly kolíky s bílými rouchy a dlouhými pásy bílého hedvábí.

„Sundejte si šaty,“ nařídila jim Melan, když se za nimi zavřely dveře.

Její sestřenky zalapaly po dechu a zaváhaly, ale Ašia věděla, že hádat se s Nevěstou Everamovou je pošetilé a marné. Zachovala si důstojnost, sňala šál a přetáhla si jemné černé hedvábné roucho přes hlavu. Pod ním měla hedvábný pás, který stahoval pučící ženské tvary. I bido měla z jemného černého hedvábí, pro pohodlí a z lenosti volně a jednoduše nařasené.

„Všechno,“ nařídila jí Melan. Očima střelila po Šanvě a Sikvě, které pořád ještě váhaly, a švihla hlasem jako bičem. „Hned!“

O chvíličku později tam všechny tři dívky stály nahé a Melan je odvedla přes sál do lázní, velké přírodní jeskyně osvětlené chranovým světlem, které se linulo z vysokého skalního stropu. Podlaha byla dlážděná mramorem a voda byla hluboká. Zdobené kašny vodu bez ustání vířily a bylo tam horko a plno páry. Tohle zahanbovalo dokonce i Kaživiny lázně.

V lázních byly tucty dívek od dětského věku po dívky na prahu ženství. Koupaly se v kamenné nádrži nebo lenošily na kraji, na hladkých kamenných schodech, holily se a stříhaly si nehty. Jako jedna vzhledly, aby si prohlédly nově příchozí.

Ašii ani druhým dvěma nebylo koupání společně s jinými dívkami cizí, ale mezi těmito lázněmi a lázněmi v ženském křídle v paláci jejího otce byl jeden strašlivý rozdíl – tady měly všechny dívky oholenou hlavu.

Ašia zvedla ruku a dotkla se bohatých, naolejovaných kadeří, které si pěstovala celý život v naději, že jimi potěší budoucího manžela.

Melan si toho všimla. „Užij si to, holka. Na nějaký čas to bude naposledy.“

Ašiiny sestřenice vyjekly a Šanvě vyjely ruce k hlavě, jako by si ji chtěla chránit.

Ašia se vůlí donutila nechat vlasy být, spustila ruce k bokům a nadechla se, aby se uklidnila. „Jsou to jen vlasy. Ty zase dorostou.“ Koutkem oka zaznamenala, že sestřenice se rovněž uklidnily.

„Amanvo!“ zavolala Melan a přišla k nim dívka Sikvina věku. I ona byla ještě mladá na ženské tvary, ale očima a v obličeji silně připomínala Damaju.

Ašiu zalila úleva. Svatá Amanva byla jejich sestřenice, prvorozená dcera Osvooboditele a Damaje. Kdysi si byly blízké jako Asome a Asukadži.

„Sestřenko!“ pozdravila ji vřele Ašia a natáhla k ní ruce. Už to bylo let, co si s Amanvou naposledy hrála, ale na tom nezáleželo. Byla z jejich rodu a jistě jim na tomto podivném a neznámém místě pomůže.

Amanvě nestála ani za pohled. Amanva byla o pár let mladší a o pár palců menší než Ašia, ale z jejího postoje bylo jasné, že teď považuje své sestřenice za podřízené. Plavným plynulým krokem dívky obešla, zastavila se před Melan a podívala *nie'damaji'ting* zpřímá do očí. Na zaslíbenou dost troufale.

„Přišly se učit polštářový tanec?“ zeptala se jízlivě. U mladých dívek, zejména z chudých rodin, bylo běžné, že je odebrali do paláce na hodiny polštářového tance, než budou prodány do velkého harému. Některé se vrátily ke svým otcům jako nevěsty, které mohou vynešt bohaté věno.

Melan přikývla. „Hodinu denně a k tomu hodinu zpěvu. Hodinu písma a hodinu na koupání.“

„A co těch zbylých dvacet?“ otázala se Amanva. „Přece nemůžeš myslet vážně, že těmhle bude dáno vejít do komnaty stínů?“ Už při pouhé zmínce o komnatě stínů naskočila Ašii husí kůže a měla co dělat, aby se navzdory horku nerozklepala.

Ale Melan zavrtěla hlavou. „Zbylých dvacet hodin se budou učit *šarusahk*. Patří Enkidovi.“

Několik dalších dívek vyjeklo a dokonce i Amanva ztratila uhlazený výraz.

Ašia měla co dělat, aby se nerozcílila. Byla z Osvoboditelovy krve a Enkido byl jen poloviční muž. Možná bude muset poslouchat jeho pokyny, ale ať jí vezme Nie, jestli jí bude považovat za svůj majetek.

„Ohol je a nauč je zaplétat bido,“ nařídila jí Melan.

Amanva se uklonila. „Ano, *nie'damaji'ting*.“

„Děkuji, sestř...“ začala Ašia, ale jakmile Melan odešla, Amanva se od nich odvrátila. Luskla prsty a ukázala na tři starší dívky, které k nim okamžitě přiběhly a odvedly je k vodě.

Amanva se vrátila ke skupině jiných dívek a k jejich planým řečem a Ašii, Šanvy a Sikvy si okázale nevšímala. *Nie'damy'ting* jim ostříhaly nádherné vlasy a oholily hlavy. Ašia hleděla upřeně před sebe a vůlí se nutila nevnímat ztrátu těžkých kadeří, které odpadaly na zem.

Pak na ni *nie'dama'ting* vytáhla mýdlo a břitvu. Ašia strnula, ale dívka jí hbitě namydčila hlavu a zkušenými tahy ji oholila.

Když byly hotové, Amanva se k nim vrátila. Pohled upírala kamsi nad jejich hlavy a ani jednou se jim nepodívala do očí. „Utřete se.“ Ukázala na hromadu čistých, bělostných, poskládaných ručníků. „Pak půjdeme.“

Znovu se odvrátila. Ašia se sestřenicemi se rychle utřely a šly za svou panovačnou sestřenicí zpátky do šatny. Za nimi šly ty tři dívky, které jim ostříhaly vlasy.

Amanva prošla kolem řady štůček bílého bidového hedvábí k lakované truhle na protější straně šatny. „Vy nejste *damy'ting*.“ Hodila

každé roli černého hedvábí, kterou vyndala z truhly. „Nejste hodny nosit bílou.“

„Nejste hodny,“ opakovaly starší dívky za jejich zády. Ašia ztěžka polkla. Zaslíbené nezaslíbené, byly přece z Osvoboditelovy krve, a ne nějaké obyčejné *daly'ting*.

V tenkých, černých hedvábných šálech a rouchách přes bida vyšly z lázní, kde na ně čekal Enkido. Šanva a Sikva už přestaly plakat, ale pořád se jedna druhé křečovitě držely a klopily oči.

Ašia troufale zvedla hlavu a podívala se eunuchovi do očí. Je přece z Osvoboditelovy krve. Její otec by tomu chlapovi uřál víc než peň, kdyby se na ni odvážil vztáhnout ruku. Nebude se ho bát.

Nebude.

Eunuch jí nevěnoval jediný pohled, upřeně hleděl na Sikvu, která se třásla jako králík před vlkem. Udělal na ni ostrý, nesouhlasný posunek. Sikva na něj jen nechápavě zírala a opět se rozplakala.

Enkido jí strčil prst přímo do obličeje, dívka se zajíkla a narovnal se. Oči, vytřeštěné strachy, zašilhaly ve snaze prst sledovat.

Enkido znovu udělal ten nesouhlasný posunek. A jako by byl ten vztyčený prst Sikvě jedinou oporou, znovu se přikrčila a rozeřtkala se ještě víc. To přivedlo na pokraj slz i Šanvu a rozklepané dívky se křečovitě chytily jedna druhé.

„Ona ti nerozumí, neví, co chceš!“ vykřikla Ašia. Jen těžko však mohla poznat, jestli ten eunuch není, kromě toho že je němý, i hluchý, protože se na ni ani nepodíval.

Místo toho švihnul rukou a vlepil Sikvě takovou facku, až hlavou uhodila Šanvu a obě ztěžka narazily do zdi.

Ašia se bez přemýšlení dala do pohybu a vložila se mezi eunucha a dívky. „Jak se opovažuješ?!“ zařvala. „My jsme kadžijské princezny, krev Osvoboditele, a ne nějakí velbloudi na bazaru! Za tohle ti nechá Šar'dama Ka useknout ruku.“

Enkido ji chvíli pozoroval. Pak se jeho ruka jen mihla, Ašia odletěla dozadu a v čelisti jí podivně cukalo. Spíš slyšela, než cítila náraz do zdi, od které se odrazila. Ještě jí z toho hučelo v hlavě, když dopadla na zem, a věděla, že zakrátko přijde i bolest.

Ale Šanva a Sikva jí potřebují. Opřela se o ruce a ztěžka vstala. Ona je nejstarší. Je její povinnost...

Před očima se jí zatmělo a pak všechno zčernalo.

Když se probírala, byli Enkido, Šanva i Sikva pořád na stejných místech. Pripadlo jí to jen jako mžik oka, ale zaschlá krev, která jí přilepila tvář k mramorové podlaze, vypovídala o něčem jiném. Dívky přestaly plakat, stály vzpřímeně a vyděšeně ji sledovaly.

Ašii se podařilo zvednout se na kolena a pak se rozřeseně postavila. Takovou bolest, jaká jí teď škubala ve tváři, ještě nezažila. To ji spíš rozvzteklilo, než vyděsilo. Může je třeba bít, ale ten poloviční muž se je určitě neodvážívá zabít. Snaží se je jen vystrašit.

Srovnala si postoj a znovu se odvážila podívat na Enkida. Ona se tak snadno zastrašit nenechá.

Jenže eunuch ji opět neuznal hodnu svého pohledu, prostě se obrátil, vykročil po chodbě a jen na ně mávl, ať jdou za ním.

Dívky ho beze slova následovaly.

Enkido stál před třemi vyděšenými dívkami v obrovské okrouhlé komnatě osvětlené jen tlumeným chranovým světlem. Stejně jako ve zbytku podpaláci i tady byla podlaha a stěny z kamene ohlazeného pokoleními používání. Chrany vytesané na podlaze byly uspořádány do soustředných kruhů jako střelecký terč.

Nebyl tu žádný nábytek, jen myriády zbraní visely na zdech. Kopí a štíty, luky a šípy, lapače *alagai* a dýky, vrhací nože a hole, těžké řetězy a další zbraně, které Ašia ani neuměla pojmenovat.

Znovu si musely sundat roucha a pověsit je na kolíky u dveří. Stály tu jen v zapletených bidech.

I Enkido byl jen v bidu. Byl to jen pruh hedvábí, protože samozřejmě neměl co zakrývat. Svalnaté tělo měl hladce oholené a pokryté stovkami vytetovaných čar a teček. Byl to jeden velký chaos, ale přesto v něm Ašia tušila vzor, jen bylo nad její možnosti ho rozluštit.

Byla to šaráda. Enkidova šaráda. Hádanky a šarády šly Ašii vždycy dobře. Šarády se dívky učily už jako malé, aby mohly bavit svého manžela.

Němý *šarúm* zaujal *šarusahkový* postoj. Dívky na něj chvíli tupě zíraly, ale když mu potemněly oči, Ašia pochopila, co tím myslí, a zaujala stejné postavení. *Šarusahk* měly *daly'ting* zakázaný, ale Ašia a její sestřenice se kromě šarád učily i tančit. Tohle nebylo jiné.

„Dělejte to, co on,“ řekla dívkám.

Šanva a Sikva poslechly a Enkido je zkoumavě obešel. Ašiu drsně chytil za zápěstí, narovnal jí ruku a zároveň jí rozkopl nohy dál od sebe. Cítila jeho stisk ještě dlouho poté, co ji opustil a obrátil se k Šanvě.

Šanva vykřikla a nadskočila, když ji pleskl do stehna, jen to mlasklo, a pak Enkido znovu zaujal ten samý postoj. Šanva nebyla nijak hloupá a rychle ho napodobila. Tentokrát to bylo lepší, ale Enkido jí podrazil nohy a shodil ji na zem. Sikva uskočila a dokonce i Ašia vypadla z postoje a otočila se k nim. Enkido na ni namířil prst a jen z toho prostého gesta se v Ašii srdce zastavilo a rychle se zase vrátila do správného postoje. Sikva naopak dál couvala, až nakonec narazila do zdi a dělala, co mohla, aby se do ní vnořila jako duch.

Enkido ještě jednou předvedl požadovaný postoj a Šanva se rychle vyhrabala na nohy a napodobila ho. Tentokrát měla nohy správně, ale záda neměla dostatečně rovně. Enkido ji popadl za hedvábný pás od bida, který vedl od vinutí kolem oholené hlavy k pasu, ostře za něj zatáhl a zároveň přitiskl Šanvě palec na páteř. Bolestí vykřikla, ale tahu, který jí napřimoval záda, nemohla vzdorovat.

Enkido ji pustil a obrátil se k Sikvě. Dívka se vyděšeně tiskla ke zdi, dlaněmi si zakrývala nos a ústa a ve vytřeštěných očích měla slzy. Eunuch hladce znovu přešel do žádaného postoje.

„Postav se tak, ty huso mrňavá!“ vykřikla na ni Ašia, když se dívka nehýbala. Sikva jen vrtěla hlavou, kňourala a snažila se scvrknout ještě víc do nepoddajné zdi.

Enkido se pohyboval rychleji, než by Ašia považovala za možné. Když k ní vyrazil, Sikva se mu pokusila utéct, ale on byl rázem u ní a trhnul jí rukou tak, že stočil směr jejího pokusu o útěk, až odletěla ode zdi, upadla na podlahu a odkulila se až doprostřed místnosti.

Enkido byl vmžiku u ní a kopl ji do břicha. Sikvu to odhodilo a převrátilo na záda. Na obličejí měla krev a sténala a údy jí ochably jako palmové listy.

„Pro spásu Everama, vstávej!“ zařvala na ni Ašia, ale Sikva nevstala – nebo nemohla. Enkido ji znovu nakopl. A znovu. Kvílela, ale to mohla zrovna tak dobře lkát u kamenné sochy. Víc pozornosti tomu eunuch nevěnoval, pravděpodobně byl doopravdy hluchý.

Nevypadalo to, že by ji chtěl zmrzačit nebo zabít, ale stejně tak v něm nebyl ani stín soucitu nebo náznak, že by s těmi surovostmi přestal, dokud Sikva nevstane a nezaujme žádaný postoj. Po každém kopu se zastavil a dal jí šanci vstát, ale Sikva byla ochromená strachy a chovala se jako smyslů zbavená.

Zranění začínalo přibývat. Z nosu a úst tekla Sikvě krev, další rána rozsekla kůži na spánku. Jedno oko už jí začínalo otékat.

Ašia začínala mít strach, že ji Enkido snad doopravdy zabije. Letmo střelila pohledem po Šanvě, ale ta jen strnule stála a bezmocně zírala.

Eunuch se tak soustředil na Sikvu, že ani nepostřehl, že Ašia opusťla své místo a tiše se sune ke zdi. Svatý zákon ženám zakazoval dotknout se kopí, takže si vybrala těžkou, krátkou, okovanou hůl. Padla jí do ruky jako ulitá. Dobrá.

O létech tance vypovídal půvabně rychlý a tichý pohyb, když se opatrně, aby ji neviděl, plížila Enkidovi za zády. Když byla dostatečně blízko, bez váhání švihla po eunuchovi holí, dost tvrdě na to, aby mu roztránila lebku.

Vypadalo to, že o ní eunuch vůbec neví, ale v posledním okamžiku se otočil a vztyčil malíček proti jejímu zápěstí. Dotek lehký jako pírkó, Ašia ho skoro neucítila, ale hůl o hodný kus minula Enkidovu hlavu. Podíval se jí klidně do oči a Ašia věděla, že na to čekal, že ji schválně dráždil, aby zjistil, jestli bude svou sestřenicí bránit.

Sikva ležela na zemi jako zapomenutý roztřesený uzlíček krve a podlitin.

On by ji snad zabil, jen aby si mě vyzkoušel, pomyslela si Ašia. Vztekla zachrčela, ucouvla a znovu se rozmáchla holí po jeho hlavě a tentokrát vedla ránu obloukem z jiného úhlu.

Byl to jen předstíraný útok, a než stihl Enkido cokoli udělat, bleskurychle se otočila a už mu mířila holí na koleno.

Ale němého eunucha to nepřekvapilo a znovu její ránu smetl jediným lehounkým dotykem. Znovu a znovu na něj Ašia útočila holí, ale Enkido ji bez námahy odrážel. Cítila rostoucí strach z toho, co asi udělá, až usoudí, že už to stačí, a půjde do odvety.

Vzápětí to zjistila – palcem a ukazováčkem ji chytil za zápěstí levé ruky a zakroutil s ním. Stisk to byl jemný, ale Ašia najednou měl dlaň jako vytesanou z kamene a nemohla s ní pohnout. Druhou ruku jí Enkido provlékl pod paži a prstem ji tvrdě bodl do ramenního kloubu.

Paže Ašii ochrnula, a když ji Enkido pustil, ochable se jí kymácela u boku. Co to udělal? Ani necítila, že prsty povolily a hůl jí vypadla z ruky, jen slyšela, že zaduněla o podlahu. Podívala se dolů, vůlí nařizovala prstům, ať se sevrou v pěst, ruce, ať se zvedne, ale bylo to marné. Proklínala úd, který jí tak zradil.

Enkido se na ni vrhnul a Ašia pudově zvedla druhou ruku, aby se kryla. Bodl jí prstem a i druhá ruka bezvládně klesla k boku. Chtěla

ucouvnut, ale znovu udeřil. Jen lehké ťuknutí a nohy ji dál neunesly. Zhroutila se na zem a hlavou narazila na kámen. Jako když udeří srdce zvonu.

Pracně se převalila na záda, aby viděla na Enkida, který se k ní blížil, ale všechno se s ní točilo. Zadržela dech a zařekla se, že až přijde poslední rána, nebude křičet.

Ale Enkido si k ní přidřepnul a jemně, konejšivě jako matka, vzal její obličej do dlaní.

Prsty nahmataly spánek a zatlačily. Ta bolest předčila veškerou Ašii představivost, ale zahryzla se do rtu, až ji vytryskla krev, nechtěla mu udělat tu radost, že bude křičet.

Prsty stiskly. Ašii se zamžil zrak, pak začal svět černat a vzápětí se všechno rozplynulo. Chvilku jí před očima tančily barevné víry a pak i ty odplynuly a nechaly ji ve tmě.

Enkido ji pustil, vstal a šel k jejím sestřenicím.

Nevěděla, jak dlouho tam bezvládně ležela a poslouchala jejich křik. Ale pak křik i nářek utichly. Ašia přemítala, jestli omdlela ona nebo ty dvě. Napjala sluch, uslyšela tiché vzdechy, pravidelný dech a nějaký šustot.

Zlatý příkrov padl na její zrak jako písečná bouře a Ašia začala matně rozeznávat obrysy. I když ji ten eunuch oslepil, zřejmě to nebylo navždy.

Zkusmo zkusila sevřít ochromené prsty. Bodnutí do ramene nemělo velký účinek, už to byla jen vzdálená ozvěna ve srovnání se zdánlivě odumřelým údem před několika minutami.

Viděla nejasné obrysy eunucha odnášejícího jednu její sestřenici pryč. Druhá ještě ležela poblíž. Šanva, uvědomila si, když se jí zrak začal vyjasňovat. Eunuch se vrátil a odnesl ji taky pryč. Ašia zůstala sama uprostřed místnosti, cukala sebou, kroutila se, snažila se ovládnout pomalu se probouzející údy. Každé cuknutí byla hotová muka, ale pocit bezmoci nebyl o nic příjemnější. A takhle bude bojovat až do smrti.

Eunuch se vrátil k ní. Obrovská tmavá šmouha na zlatém pozadí. Cítila, jak jí přikládá ruku na holou hruď, a zadržela dech.

Enkido silně stlačil, až jí z plic vymáčkł dech. Když se Ašia pokusila zase nadechnout, zjistila, že to nejde. Dlouho ji takhle držel. Škubala sebou, mlátila sebou, snažila se přimět údy k poslušnosti, aby ho mohla udeřit.

Pořád ji držel a Ašia nakonec neměla sílu ani vládu se jen pohnout. A i když se jí předtím zrak pomalu vracel, teď zase začalo všechno černat.

Zpátky do spánku, pomyslela si skoro s úlevou.

Ale pak eunuch ruku maličko povolil. Ašia se pokusila nadechnout a zalkla se. Plíce se pořád ještě nedokázaly úplně roztáhnout. Ale mělce se nadechnout mohla a nadechla. Vzduch byl svěžejší než jakýkoli jiný, který kdy dýchala, ale nestačilo to, a tak se nadechla znovu. A znovu.

Najela na rychlý, pravidelný dech a zrak se začal zase vracet a údy se probíraly. Nemlátla sebou, soustředila se výhradně na ty třepetavé, životodárné nádechy.

A pak Enkido povolil ruku ještě víc. Dopřál jí půl nádechu a ona to hladově přijala a znovu najela na pravidelný dech, aby vyrovnala chybějící půlku.

Znovu povolil a nechal jí ruku jen volně ležet na hrudi. Ašia se nadechla z plných plic a věděla, že od něj dostala dar. Žádné potěšení za celý život se nemohlo rovnat dokonalosti toho jediného nádechu.

Pak pomalu zase stlačil. Ašia ochabla a nechala si vymáčknot vzduch z plic. O chvíličku později dlaň zvedl a Ašia se zase nadechla. Několik minut si nechala řídit dýchání. Poté, co tak urputně bojovala o dech, bylo tohle, nechat za sebe dýchat Enkida, hotový odpočinek.

Myslela si, že z toho konejšivého pocitu možná usne. Enkido ale ruku odtáhl a začal jí masírovat spánky přímo na místě, odkud jí předtím přivodil tak strašlivou bolest.

Ašii se teď vracel zrak čím dál rychleji a z mlhy se vyloupila svalnatá eunuchova postava. Ašia ještě nikdy neviděla muže bez kutny a věděla, že by měla sklopit oči, ale tetování na jeho těle ji znovu upoutalo. Enkidovy šarády.

Obratné eunuchovy prsty se přesunuly ze spánků na dosud bezvládnou ruku. Cítila, jak jí v ruce škuje, když ji ošetřoval, ale dotyk na kůži necítila. Ale pak přišlo bolestivé bodnutí, až sebou Ašia trhla. Rychle otočila hlavu a viděla, že jí Enkido masíruje maličkou modřinku na rameni. Skoro dokonale kulatá nachová tečka na místě, kde ji bodnul jeho ukazováček.

Bolest brzy polevila a místo toho jí začalo v paži mírně brnět – končetina se znovu probírala k životu.

Enkido se pootočil a Ašia uviděla na jeho rameni tetování skoro stejné jako její modřinka.

Další měl na spáncích, přesně tam, kde Ašiu stiskl. Očima přejížděla po jeho těle a sledovala čáry, které spojovaly body. Bylo tam mnoho míst, malých i velkých, kam se čáry sbíhaly. Pak se Enkido přesu-

nul k modřině, kterou měla na kříži. Zkroutila se, aby líp viděla, ale tetování na tom samém místě viděla na Enkidových zádech už předtím.

Ještě než se eunuch pustil do práce, už věděla, že i nohy ji brzy začnou brnět a svědit.

On mě učí, uvědomila si. Ty čáry na jeho těle, to je svaté písmo.

Vzhlédla k Enkidovi, který jí zrovna ošetřoval zranění, a jeho výraz byl svým způsobem téměř laskavý. Natáhla ruku a zkusmo se dotkla bodu sběhu na Enkidových zádech. „Už chápu. Rozumím a řeknu to ostatním... mistře.“

Enkido se jí poklonil. Na okamžik si myslela, že se jí to zdá. Ale ne. Na to zůstal v předklonu příliš dlouho.

Enkido se jí uklonil jako učitel žákovi, a pak ji sebral do náruče a něžně jako dítě ji odnesl do teplého hnízdečka, kde už spaly její sestřenice. Tam ji položil, jemně jí přejel prsty přes víčka a zavřel jí oči.

Ašia se nebránila. Ochranitelsky objala své sestřenice a upadla do hlubokého spánku.

Vytrhly se ze spánku. Enkido byl možná němý, ale pořád dokázal vyloudit z ohlazeného beraního rohu, který tiskl ke rtům, hotové hromobití. Jako by se samy zdi otřásaly. Dívky začaly vřískat a zakrývat si uši, ale ten rachot neustal, dokud nebyly na nohou. Ašia neměla ponětí, kolik je hodin, ale pár hodin spaly určitě. Cítila se odpočatě, i když byla pořád celá rozlámaná.

Eunuch vrátil roh na zeď, každé podal ručník a mlčky je vedl z cvičebny do lázní. Šli v zástupu za sebou a Ašia se kradmo ohlédla po svých sestřenicích. Šanva měla mrazivý výraz a v myšlenkách byla někde daleko. Sikva kulhala, a když sestupovali po schodech, křečovitě lapala po dechu.

Stejně jako předtím i teď Enkido čekal venku, zatímco ony vstoupily do šatny. Když si rozplétaly bido, slyšely zurčení vody v kašnách, ale jinak byl všude klid. A opravdu, v lázních bylo prázdné.

Šanva a Sikva se bojácně rozhlížely, v obrovském sále se cítily ztracené. Ašia tleskla, aby je probrala. „Nie'damaji'ting Melan říkala, že máme hodinu denně na lázně. Tak ať ji nepromrháme.“ Vydala se do vody a vedla je přímo doprostřed, rovnou k té největší kašně. Na úpatí byly široké hladké kamenné schody, na kterých mohly koupající se dívky ležet a nechat se zalévat horkým proudem.

Sikva si lehla do horké vody, z níž se zvedala pára, a zasténala. „Ukaž, sestro,“ vyzvala ji Ašia a šla k ní, aby jí prohlédla modřinu na stehně a jemně ji namasírovala tak, jak jí to dělal Enkido. „Není to velká modřina. Nech si horkou vodou rozmáčet bolest a rychle se to zahojí.“

„Budou další,“ řekla hluše, odevzdaně Šanva. „On s tím nikdy nepřestane.“ Sikva se otrásla a i v tom horku jí naskočila husí kůže.

„Přestane,“ prohlásila Ašia, „až rozluštíme ty šarády.“

„Šarády?“ podivila se Šanva.

Ašia ukázala na modřinu na svém rameni. Šanva měla stejnou a Sikva zrovna tak. „Tohle je úplně stejná značka, jakou má na těle náš mistr. Když se tam bodne, paže na čas odumře.“

Sikva se znovu rozplakala.

„Ale co to znamená?“ zeptala se Šanva.

„To je *dama'tingské* tajemství,“ poučila ji Ašia. „Melan říkala, že se máme naučit *šarusahk*. Enkidovy šarády k tomu patří, tím jsem si jistá.“

„Tak proč nám nedali učitele, který může mluvit?“ rozčílila se Sikva. „Nějakého, který by... který by...“ znovu se rozvzlykala.

Ašia jí konejšivě stiskla rameno. „Nic se neboj, sestřenko. Možná to tak prostě chodí. Všichni naši bratři se vraceli ze *šaraje* s modřinami od *šarusahku*. Proč by to s námi mělo být jiné?“

„Protože nejsme kluci!“ zařvala Šanva.

A zrovna v tu chvíli se otevřely dveře a všechny tři strnuly. Vstoupila skupina zaslíbených s Amanvou v čele.

„To sice nejsme,“ souhlasila Ašia a dívky se vrátily pohledem k ní, „ale jsme z krve Osloboditele a to, co vydrží obyčejní kluci, musíme vydržet taky.“

„Obsadily jste naši kašnu,“ vykřikla Amanva a všechny už si to rázovaly k nim. Amanva ukázala na malou kašnu na druhé straně nádrže. „Černá bida se koupají tamhle.“

Ostatní *nie'damy'ting* se rozesmály, kdákaly jako hejno hus. Amanvě bylo teprve jedenáct, ale dívky o roky starší, i ty, které už měly bílý závoj na dosah, se jí ochotně podřizovaly, jen aby si vysloužily její přízeň.

Sikvě se napjaly nohy a Ašia vycítila, že i Šanva hodlá prchat jako splašený králík.

„Na ty řeči nic nedejte, sestřenky,“ řekla Ašia. „Ale pojďme.“ Vzala je za ruce, něžně jim pomohla na nohy, a když je odváděla pryč, výhrůžně si změřila Amanvu. „Menší kašna a holčičí úšklebky je malá cena za hodinu klidu.“

„Jaké holky,“ vyletěla Amanva a chytila Ašiu za loket. „*Nie'damy'ting*. Pro tebe vrchnost. To si zapiš za uši.“

„O co ti jde?“ vyjela na ni Ašia. „Jsme sestřenice. Naše krev je tvou krví. Krví Osvooboditele.“

Amanva popadla Ašiu za rameno, trhla s ní a zároveň jí zezadu nastavila nohu. Ašia se zvrátila na své sestřenice a všechny tři spadly do vody, jen to šplouchlo.

„Ty jsi nula,“ zasyčela Amanva, když s prskáním vylezly z vody. „To řekl Osvooboditel jasně, když vás sem poslal v černé. Vy jste plody jeho nanicovatých *dal'tingských* sester, vhodné leda tak na odchov vlků, kteří udržují v chodu Labyrint, a nic víc. Tvoje krev není svatá a ty nejsi žádná moje sestřenice.“

Ašia cítila, že jí opouští klid. Byla o dva roky starší než Amanva, byla větší a silnější a nenechá si od své mladší sestřenice vyhrožovat.

Praštila do vody, aby Amanvu pocákala, a Amanva bez rozmýšlení zvedla ruku, aby se kryla. Ašia vyrazila a zaútočila rychle jako brejlovec, semkla napjaté prsty do špetky a bodla Amanvu do ramene tam, kde měl Enkido tetování. Tam, kde měla ona a její sestřenice modřiny.

Amanva uspokojivě zaječela a po zádech spadla do vody. Ostatní dívky strnuly, nevěděly, co dělat.

Amanva vytřeštěně zírala na ochrnutou, bezvládnou ruku. Pak si zamračeně mnula napadené místo, dokud zcítlivění nepřešlo, a zkusmo ruku protáhla. Ruka se sice pomalu, ale přece hýbala.

„Takže Enkido už vás stačil naučit něco ze *šarusahku*,“ usoudila nahlas, vstala a zaujala stejný postoj, jaký jim Enkido ten den předváděl. Usmála se. „Tak pojď. Ukaž mi, copak ses ještě naučila.“

Ašia už věděla, co přijde, a obrnila se. *Když to vydrží šarúmové, vydržím to taky.*

To pomýšlení ji maličko uklidnilo, ale nijak neochránilo před bolestí, když ji Amanva začala bít. Sama odplývala před Ašiinými ranami, jako by se ani nehnula, zatímco její rány rychle a přesně zasahovaly body, kde mohly vyvolat největší bolest. Když ji ta hra unavila, tak prostě Ašii nasadil chvat, stáhla ji do nádrže a zkroutila jí ruku tak, až měla Ašia strach, že jí ji zlomí. Zoufale se snažila udržet hlavu nad vodou a ke své hanbě věděla, že jestli jí chce ta mladší dívka utopit, tak ona proti tomu nedokáže nic udělat.

Ale Amanvu uspokojovalo, že jí působí muka, a kroutila Ašii ruku, až Ašia bolestí naříkala do ochraptění.

Konečně ji Amanva pustila a odhodila, až vystříkla voda. Pak ukázala na malou kašnu a všechny tři dívky si změřila pohledem.

„Do své boudy, *nie'šarúm' tingské feny.*“

Zaduněl roh a Ašia se ještě ani pořádně neprobrala a už byla na nohou. Přidřepla si do obranného postoje, aby skýtala co nejmenší terč, a pátrala, odkud rána padne.

Žádný útok nepřišel. Zatímco dívky stály ve střehu, Enkido jakoby nic vrátil roh na stěnu. Teď už jich bylo pět; nedlouho poté, co je Dama-ja odevzdala Enkidovi, se k nim připojily i sestřenice Miša a Jarva. Byly o pár let mladší, ale díky tomu – a díky Ašiinu příkladu – se Enkidovu světu očividně přizpůsobily rychleji.

Celé měsíce už byla středem jejich světa Enkidova cvičebna. Tam jedly i spaly a jídlo a spánek si vysloužily jen bolestí. Výuka vždycky končila tak, že si nějaká dívka ošetřovala ochromenou ruku nebo ještě horší neduh. Někdy ztratily čich. Jindy na celé hodiny ohluchly. Ale nic netrvalo napořád.

Když s nimi byl Enkido spokojený, vymasíroval jim ze svalů bolest, napravil ochromené údy a smysly, urychlil hojení.

Rychle se naučily, že ho těší usilovná práce. A tvrdohlavý vzdor. Ochota pokračovat navzdory zranění nebo bolesti. Stížnosti, prosby, fňukání a neposlušnost ne.

Od první noci se nemohly pořádně vyspat. Dvacet minut tady, tři hodiny tam. Eunuch je budil v nezvyklou dobu a vyžadoval od nich celý *šarukin* nebo dokonce i cvičný zápas. Žádný systém v tom nebyl, a tak se naučily urvat si chvíli ke spánku, kdykoli to jde. Ve stavu trvalého vyčerpání se jim první týdny slily do rozmazaného přeludu.

Hodiny s *damami'ting* se zjevovaly jako faty morgány na poušti. Poslouchaly Nevěsty Everamovy slepě a na slovo. Pokud vzbudily u nějaké ženy v bílém nelibost, Enkido se to vždycky dozvěděl a beze slov jim dal na srozuměnou, proč už takovou chybu nebudou nikdy opakovat.

Vražдила bych za pár hodin pořádného spánku, ukázaly Šanviny prsty.

Většina *dama'tingské* výuky dívky zajímala pramálo, ale tajnou eunušskou znakovou řeč, směs posunků a řeči těla, vstřebávaly s nadšením a naplno. Posunčinou se daly vést složité rozhovory stejně snadno jako slovy.

Enkido jim posunčinou občas sdělil nějaký příkaz nebo moudro, ale pořád je raději učil mlčky, příkladem, a nutil je, aby se plného významu dobraly samy. Někdy uplynuly celé dny bez jediného posunku.

Ale i když jim posunčina pomohla ke zlepšení vztahu s mistrem jen málo, stal se z ní základní prostředek dorozumívání mezi nimi samými. Jak se ukázalo, hluchý Enkido nebyl. Ba naopak, to nejtíší zašeptání mohlo dívkám vynést takovou bolest a ponížení, že bylo lepší zachovávat v jeho přítomnosti naprosté ticho. Ašia si byla jistá, že je při posunčině nejednou nachytil, ale zřejmě se rozhodl, že to zatím nechá být.

Já taky, odpověděla Ašia prsty a zděšeně si uvědomila, že to myslí vážně.

Já už ani nemám sílu zabítet, zapojila se Sikva. *Jestli se nevyspím, tak asi umřu*. Miša a Jarva jako obvykle neřekly nic, ale pozorně ten rozhovor sledovaly.

Neumřeš, odpověděla Ašia. *Tak, jako mě mistr naučil přežít s mělkým dechem, tak nás učí přežít s mělkým spánkem*.

Šanva se obrátila a podívala se jí do očí. *Jak to víš*, zeptaly se její prsty.

Věř staršímu, sestřenko, odpověděla Ašia a to uklidnilo dokonce i Šanvu. Vysvětlit by to Ašia nedokázala, ale nijak nepochybovala, že právě tak to mistr zamýšlí. Smutné na tom bylo, že i když jeho záměru porozuměla, nebyl tím pro ni o nic snesitelnější. Snesitelnost si musely těžce zasloužit.

Přišla nečekaná úleva – Enkido udělal jejich nejoblíbenější posunek a ukázal na ručníky. Určitě spaly déle, než si myslely. Všech pět dívek vyrazilo jako blesk, popadlo ručníky a seřadilo se u dveří. Eunuch je mávnutím ruky propustil.

Dvacet hodin denně s Enkidem, jak nařídila Damaja. Tři hodiny výuky u *dam'ting*. A mezi tím tahle jedna požehnaná hodina v lázních. Na jediném místě, kam za nimi Enkido nemohl. Jediná hodina, kdy si mohly svobodně povídat nebo bez dovolení zavřít oči. Projevovat pokoru před *nie'damami'ting* byla malá cena za klid.

Zaslíbené se jim jízlivě pošklebovaly v lázních, na chodbách, při výuce. Vysmívaly se *nie'sarúmám'ting*, jak je Amanva nazvala. Černá bida Ašiu a její sestřenice navždy odlišila od ostatních palácových dívek. Vypadalo to, že dokonce i *dal'tingské* dívky, poslané sem naučit se polštářový tanec, stojí nad nimi. Ty měly dovoleno ponechat si vlasy a nebyly bity za své chyby.

Ašia a její malé sestřenice se naučily chovat se tiše, starat se samy o sebe, pokud možno neupoutávat pozornost, a když už, tvářit se pokorně.

Jako obvykle byly v lázních první. *Nie'damy'ting* dorazí nejdřív za čtvrt hodiny, ale Ašia je stejně vedle rovnou k malé kašně na kraji nádrže, i když tak daleko od výhřevných chran nebyla voda tak teplá. Tam si smyly pot a jedna druhé namasírovaly bolavé svaly, pískem si odrhly mozoly a ošetřily si puchýře. Enkidovo umění masáže a léčby bylo v lázních nedocenitelné.

Otevřely se dveře a dovnitř pronikl křik. Vstoupil chumel *nie'dam'ting*, mezi nimiž zjevně probíhal nějaký spor.

Ašia nebyla tak hloupá, aby to sledovala otevřeně, ale nenápadně si sedla na kašnu hned vedle proudu vody, aby měla lepší výhled a pokradmu se na to mohla dívat. Její sestřenice beze slova udělaly to samé, přičemž předstíraly, že se navzájem upravují.

Nebylo to poprvé, kdy mezi zaslíbenými viděly hádku. Navzájem se oslovovaly jako sestry, ale lásky bylo mezi nimi pramálo, pořád spolu soupeřily o vliv nad ostatními a Amanvinu přízeň. Venku obvykle používaly k výměně názorů uhlazená rozumná slova, ale v soukromí v lázních, kde na ně Nevěsty Everamovy neviděly, nežřídka docházelo na jedovaté nadávky a dokonce i *šarusahk*.

K hádce tentokrát došlo mezi dvěma staršími dívkami, Jájou a Seltou. Vypadalo to, že dojde i na rvačku, ale obě se nejdřív podívaly na Amanvu, jestli souhlasí.

Amanva se k nim obrátila zády, jasné svolení ke rvačce. „Nic nevidím.“

Ostatní zaslíbené udělaly to samé – opakovaly stejnou větu a otáčely se zády, až ty dvě starší dívky zůstaly samy, jedna proti druhé.

Kdo ten souboj vyhraje, ptaly se Ašiiny prsty.

Selta, odpověděla bez váhání Sikva. Říká se, že brzy dokončí své kostky a dostane bílou.

Ta prohraje a těžce, nesouhlasila Ašia.

Je statná, poznamenala Šanva. Miša a Jarva se nezapojily, ale celý rozhovor pozorně sledovaly.

V očích má strach, řekla Ašia. A opravdu, Jája zaútočila a Selta o krok ucouvla. A vzápětí už měla Selta hlavu pod vodou. Jája ji tam držela, dokud se Selta nepřestala vzpouzet a neplácala rukama na hladině, aby dala najevo, že se podřizuje. Jája ji stlačila ještě hlouběji, pak ji pustila a o krok ustoupila. Selta vyrazila nahoru, jen to šplouchlo, a lapala po dechu.

A taky má slabé plíce, dodala Ašia. *Nevydržela pod vodou snad ani minutu.*

„Já dobře vidím, jak si vaše prsty povídají, vy šarúmské feny!“ vykřikla Amanva a dívky sebou polekaně trhly a zvedly hlavu. Amanva už si to vztekle rázovala k nim i s několika dalšími zaslíbenými v patách.

„Za mě, sestřenky,“ špitla Ašia. „Sklopit oči. Tohle není váš boj.“ Dívky poslechly a Ašia zvedla oči a střetla se s Amanviným pohledem. To zjevně rozlítlo Amanvu dvojnásob a na místě se zastavila, ale tak blízko, že měla Ašiu na dosah ruky.

Smrtící zóna, tak nazývaly Enkidovy prsty prostor mezi nimi.

„Nic jsi neviděla,“ vyjela na ni Amanva. „Řekni to, ty *nie'šarúm'ting*.“

Ašia zavrtěla hlavou. „Velká kašna mi za rvačku nestojí, sestřenko, ale nijak mě nemůžeš přinutit, abych lhala svému mistrovi, natož *damě'ting*. Sama od sebe to nikde říkat nebudu, ale jestli se mě někdo zeptá, povím pravdu.“

Amanvě se rozšířilo chřípí. „A to jakou?“

„Že *nie'damám'ting* chybí sebekázeň,“ odpověděla Ašia. „Že se navzájem oslovujete jako sestry, ale význam toho slova vám uniká, a že se hašteříte a perete jako *chaffité*.“ Odplivla si do vody a ostatní dívky vyjekly. „A že váš *šarusahk* je žalostný.“

Těsně předtím, než Amanva udeřila, střelila očima po místě zásahu, ale to Ašii poskytlo víc než dost času na to, aby se stihla krýt a promyslet si tři odvetné údery. Zaslíbené trávilky *šarusahkem* dvě hodiny denně. Ašia a její sestřenice dvacet a ten rozdíl se teď musel dostat ke slovu.

Ašia by dokázala srazit Amanvu pod vodu stejně snadno jako Jája Seltu, ale chtěla jí uštědřit stejně pokořující výprask, jako uštědřila Amanva jí druhého dne jejich pobytu v *dama'tingském* podpaláci.

Dvěma klouby do podpažní jamky a Amanva zavyla bolestí. Seknutí přes hrdlo to vytý uřalo a ochromilo plíce a Amanva vypoučila oči. Spodkem dlaně silně do čela a omráčená Amanva letěla po zádech do vody.

Ašia by mohla ve výprasku pokračovat, ale když se zalknutá Amanva zvedla na kolena a vykašlávala vodu, Ašia stáhla ruku. „Jestli teď odejdeš, nebudu muset *damám'ting* říkat, že jste navíc ještě hloupé.“

Jistě, bylo to rýpnutí, snaha přinutit Amanvu, aby dobrovolně přijala další výprask, jen aby před ostatními *nie'damami'ting* nevypadala jako slaboch.

Ostatní dívky zadržely dech a Amanva se pomalu zvedla na nohy. Kapala z ní voda a oči slibovaly vraždu, ale také Ašii říkaly, kam chce Amanva udeřit příště.

Oči říkají všechno, sdělovaly jim Enkidovy prsty. Ašia klidně stála, pravidelně dýchala, nekryla se, vyzývala Amanvu, ať zaútočí.

Teď už byla Amanva opatrnější. Kryla se a předstírala útok, aby se mohla rozhodnout, kam zasadí ránu doopravdy.

Nebylo jí to nic platné. Ašia viděla všechny tahy dřív, než je Amanva udělala, a odrážela smršťe ran bez odvety, jen aby jí předvedla, jak je to snadné. Stála pevně rozkročená po stehna ve vodě a útoky jen odrážela, stačilo jí jen uhýbat horní půlkou těla, ale Amanva nohy potřebovala. A díky tomu byla pomalejší a zakrátko se zadýchala.

Ašia potřásla hlavou. „Vy zaslíbené nic nevydržíte, sestřenko. Tuhle lekci jsi potřebovala už dávno.“

Amanva na ni hleděla s nepokrytou záští. Ašia, zahalená v jemném kokonu z vlastního dechu, byla klidná, ale aby svou sestřenicí popíchla ještě víc, vykouzlila na rtech úsměv. Předem věděla, co má Amanva v úmyslu, i když by raději věřila, že není tak hloupá, aby se o to pokusila doopravdy.

Jenže Amanva ve svém zoufalství sedla Ašii na lep, a než se pokusila o kop, rychle za sebou předvedla několik předstíraných útoků.

Nohy už jí bolely a navíc byla po bedra ve vodě, takže ten kop byl žalostně pomalý. Amanva spoléhala na to, že tím Ašiu zaskočí, ale ani to by k úspěchu nestačilo. Ašia ji chytila za kotník a trhla nohou nahoru.

„Člověk tak hloupý, že kope ve vodě, si nohu ani nezaslouží.“ Ašia tvrdě zaryla vztyčené prsty do přesného bodu na Amanvině stehně, Amanva zaječela bolestí a noha jí ochabla.

Když padala, Ašia ji ještě otočila, snadno jí nasadila podřizující chvat a držela Amanvu pod sebou.

Jája chtěla zasáhnout, ale Šanva se beze slova pohnula a zasadila starší dívce dvě rychlé rány, po nichž se jí podlomily nohy. Spadla do vody a mlátila kolem sebe rukama, aby udržela hlavu nad hladinou. Selta by jí mohla jít na pomoc, ale stejně jako ostatní *nie'damy'ting* stála na místě jako přimražená. Sikva, Miša a Jarva se postavily vedle Šanvy a zahradily jim cestu k soupeřkám.

Amanva sebou zpočátku mlátila, ale pak znehybněla. Ašia čekala, že bude plácát rukama nad hladinou na znamení, že se podřizuje, ale k její cti bylo nutno říct, že to neudělala. Věděla, že jako dceru Osvoboditele se jí ani Ašia neodváží zabít přede všemi.

Vytáhla Amanvě hlavu z vody a nechala ji nadechnout.

„Šarúmská krev Osvoboditele. Opakuj to.“

Dívka se na ni vztekle podívala a plivla jí do obličeje.

Další nadechnutí jí Ašia nedopřála, vrazil jí hlavu zpátky pod hladinu a bolestivě a nadlouho jí zkroutila ruku.

„Šarúmská krev,“ opakovala, když ji vytáhla zase na vzduch. „Everamovy sestry v kopí. Opakuj to.“ Amanva se zalykala a mlátila sebou, ale zuřivě vrtěla hlavou, a tak ji Ašia zase vrazila pod hladinu.

Tentokrát nechala uplynout dlouhé minuty a rukama sledovala Amanvino tělo. Když ucítila, že se svaly ještě naposledy napjaly a Amanva ztratila vědomí, vytáhla ji na vzduch potřetí a naklonila se k ní.

„V lázních není žádná *hora-magie*, sestřenko. Žádná *dama'ting*, žádný Enkido. Tady je jen *šarusahk*. Tohle můžeme dělat každý den, jestli chceš.“

Amanva na ni hleděla a v očích měla chladný vztek, ale i strach a odevzanost. „Šarúmská krev Osvoboditele, Everamovy sestry v kopí,“ souhlasila „Sestřenko.“

Ašia přikývla. „Tohle chování by tě nic nestálo, když jsem k tobě přišla v míru a přátelství.“ Pustila ji, o krok ustoupila a ukázala na kašnu. „Myslím, že od teď budou tu malou kašnu, kde je voda studenější, používat zaslíbené. Everamovy sestry v kopí mají nárok na tu velkou.“

Rozhlédla se po shromážděných *nie'damách'ting* a uspokojilo ji, když všechny pod jejím pohledem ucukly. „Pokud mě ovšem někdo nechce vyzvat na souboj?“

Šanva a ostatní její sestry se rozestoupily, jako by to měly nacvičené, aby udělaly místo té, která by se chtěla Ašii postavit, ale žádná tak hloupá nebyla. S Ašiou v čele se pak vydaly k velké kašně, kde se uvelebily ve vodě, jako by se nic nestalo. Zaslíbené pomohly Amanvě a Jáje na kamenné schody a snažily se jim zase vmasírovat do údů život. Na Ašiu a její sestřenice hleděly jako ve snách a na koupání dočista zapomněly.

To bylo neuvěřitelné, ukázaly Šanviny prsty.

Neměla jsi do toho zasahovat, odpověděla Ašia. Nařídila jsem vám, ať se držíte zpátky.

Šanvo to zjevně ranilo a ostatní upřímně překvapilo.

Ale vyhrály jsme, troufla si Miša.

Dneska jsme vyhrály, připustila Ašia. Ale zítra, až na nás půjdou všechny společně, budete muset bojovat všechny.

Druhého dne *nie'damy'ting* opravdu zaútočily. Nastoupily do lázní v plné síle a rovnou obstoupily velkou kašnu, kde se koupala Ašia a její sestry v kopí, v počtu tři na jednu.

Šest *nie'dam'ting* toho dne musely jejich sestry z lázní odnést. Nohy měly tak ochromené, že je neunesly. Ostatní se belhaly a ošetřovaly si zčernalé podlitiny. Některým se z nedostatku vzduchu točila hlava, jiným se ještě ne zcela vrátil zrak.

Dalšími hodinami výuky procházely sestry v kopí v obavách z pomsty, ale jestli se *damy'ting* někoho ptaly, proč jsou *nie'damy'ting* v takovém stavu, žádná nic neviděla.

Když se vrátily k Enkidovi, našly ho vkleče v čele malého stolku s šesti miskami, z nichž se kouřilo. Dosud dívky vždycky klečely u zdi, kde jídaly z malých misek prostý kuskus. Ve cvičebně nikdy nebyl jediný kousek nábytku, jen vybavení na výcvik.

Ale ještě překvapivější byla vůně, která se z těch misek linula. Ašia uviděla na kuskusu tmavé maso, zalité kořeněnou šťávou. V ústech se jí seběhly sliny a v žaludku jí zakručelo. Jídlo, jaké neměla v ústech už půl roku.

Dívky šly po čichu ke stolu jako ve snách. Jako by se vznášely.

Čelo stolu je pro mistra, posunkoval na ně Enkido.

Protějšek pro Nie Ka. Naznačil Ašii, aby si klekla na protější konec. Pak pokynul Šanvě a Sikvě, aby si klekly na jednu stranu, Miše a Jarvě na druhou.

Enkido přejel rukama nad kouřícími miskami. *Dnes večer maso na počest šarúmské krve*.

Udeřil pěstí do stolu, až misky poskočily. *Tento stůl napořád pro Everamovy sestry v kopí*.

Od toho dne už napořád jídávali společně jako opravdová rodina.

Enkido je trestal za chyby, to ano, ale také je odměňoval.

Nikdy jim žádné maso nechutnalo víc.

Roky mýjely. V šestnácti Ašii a ostatním dívkám nařídili, ať si zase nechají dorůst vlasy. Připadaly si teď těžké a nemotorné. Ašia si je pečlivě spínala v týle.

V sedmnácti pro ni poslal otec. Poprvé po čtyřech letech opustila *dama'tingský* palác a svět venku se jí teď zdál cizí. V síních otcova paláce bylo plno světla a spousta nablýskaného nábytku, ale když byl člověk

hbitý a mrštný, dala se i tam nalézt místa, kam se mohl schovat. Kdyby chtěla, dokázala by vmžiku zmizet, vždyť byla vycvičená k tomu, aby uměla být neviditelná.

Ale ne, ona tu byla proto, aby byla vidět. Byla to nezvyklá představa, tak trochu jako vzpomínka z jiného života.

„Drahá dcero!“ Když Ašia vstoupila do trůnního sálu, Imisandra vstala a šla ji obejmut.

„Je milé tě zase vidět, ctěná matko.“ Ašia ji políbila na tváře.

Napravo od trůnu stál její bratr, zahalený v bílém kaftanu plno-právního *damy*. Pokynul jí, ale nedovolil si promluvit dřív než jejich otec.

Ašán nevstal, jen se na ni lhostejně díval, pořád na ní hledal nějakou chybu, kterou by odsoudil. Ale po Enkidovi čelila otcovým očekáváním snáz. Tiše se k němu blížila, záda rovná, oči sklopené, každé vlákno černého roucha na svém místě. V přesně stanovené vzdálenosti od trůnu se zastavila, uklonila se a čekala.

„Dcero,“ oslovil ji Ašán nakonec. „Vypadáš dobře. Prospěl ti *damatingský* palác?“

Ašia se narovнала, ale oči vytrvale upírala na otcovy sandály. Měl tam dva *šarúmy*, kteří stáli na stráž u dveří, příliš daleko na to, aby mu včas přispěchali na pomoc. Ve sloupoví za trůnem číhal krevavský pozorovatel. Když byla mladší, asi by si ho nevšimla, ale teď na sobě zrovna tak dobře mohl mít zvonečky. Ubohá ochrana pro kadzijského damaji a jeho následníka.

Jistě, Ašán byl mistrem *šarusahku* a dokázal by se většině nepřátel ubránit sám. Napadlo ji, jak by si asi on a její bratr teď vedli proti ní.

„Děkuji, ctěný otče,“ odpověděla. „Naučila jsem se toho v *damatingském* paláci hodně. Bylo od tebe moudré, že jsi tam mne a mé sestřenice poslal.“

Ašán přikývl. „To je dobře, ale tvůj čas tam se naplnil. Teď je ti sedmáct a je načase, aby ses vdala.“

Ašia měla pocit, jako by dostala ránu do břicha, ale přijala ten pocit a znovu se uklonila. „Už mi můj ctěný otec vybral i vhodného manžela?“ Zahlédla úsměv na bratrově tváři a věděla, kdo to bude, ještě dřív, než jí otec odpověděl.

„Bylo to dohodnuto mezi otci,“ sdělil jí Ašán. „Byla jsi uvolněna z *damatingského* paláce, aby ses provdala na Osvoboditelova syna Aso-ma. Tvé palácové komnaty zůstaly tak, jak jsi je zanechala. Teď se tam s matkou vrať a začnete s přípravami.“

„Prosím,“ ozvala se Ašia. Ašán ji tím propustil a už se obracel ke svému rádci Ševalimu.

„Eh?“ opáčil.

Ašia viděla, že se na otcově čele sbírají bouřková mračna. Kdyby se snad chtěla pokusit ten sňatek odmítnout...

Klekla si, položila dlaně na zem a přitiskla hlavu mezi ně. „Odpusť, ctěný otče, že tě ruším. Jen jsem chovala naději, že ještě naposledy uvidím své sestřenice, než se se svou ctěnou matkou vydám po cestě, kterou mi vytyčil Everam.“

Otcův výraz zněžněl. Větší projev náklonnosti u něj nikdy nezažila. „Jistěže, jistěže.“

Ubránila se slzám, dokud nedorazila do cvičebny. Její sestry v kopí zrovna cvičily *šarukin*, ale ihned se narovnalý a uklonily. Po Enkidovi nebylo nikde ani stopy.

Nie Ka, ty ses vrátila, posunkovala Šanva. Je všechno v pořádku?

Ašia zavrtěla hlavou. *Už ne více Nie Ka, sestro. Tento titul bude nyní patřit tobě, stejně jako starost o naše malé sestřičky. Já se budu vdávat.*

Blahopřeji, sestro, ukázala Sikva. Kdo je ženich?

Asome, ukázala Ašia.

Jaká čest, posunkovala Miša.

Co si bez tebe počneme, ptaly se Jarviny ruce.

Vy budete mít jedna druhou, ukázala jí Ašia, a Enkida, dokud se zase nesejdeme. Všechny popořadě objala a pořád se ještě bránila slzám.

Ale pak se otevřely dveře a vstoupil Enkido. Mávnutím dívky propustil a ony poslušně vypochoďovaly z místnosti.

Ašia se podívala na svého mistra a pak, poprvé od chvíle, kdy byla poslaná do *dama'tingského* paláce, se rozplakala.

Enkido roztáhl ruce a Ašia mu padla do náruče. Ze svého kaftanu vytáhl slznou lahvičku. Objímal Ašiu, pevný jako kámen, jednou rukou ji hladil po vlasech, druhou sbíral její slzy.

„Omlouvám se, mistře,“ zašeptala, když byla lahvička plná. Bylo to poprvé po létech, kdy někdo ve cvičebně promluvil nahlas. Ten zvuk se jí zaryl do uší, připadlo jí to nemístné, ale co na tom teď záleželo?

I palmy pláčou, když je bičuje bouře, posunkoval Enkido a podal jí lahvičku. Slzy Everamových sester v kopí jsou o to cennější, o co vzácněji padají.

Ašia zvedla ruce a lahvičku odstrčila. „Tak si je nechej navždy.“

Sklopila pohled, ani teď se mu nedokázala podívat do očí. „Měla bych být šťastím bez sebe. O jakém lepším manželovi může žena snít než o synu Osvoboditele? Myslela jsem si, že mi byl ten osud upřen, když mne poslali k tobě, jenže teď, když se mi vrátil, po něm netoužím. Proč mne sem poslali, když mám být nakonec jen předána muži, který by mě dostal tak jako tak? Jaký smysl má to, cos mě naučil, když to nemám nikdy použít? Ty jsi můj pán a jiného nechci.“

Enkido se na ni smutně díval. *Měl jsem mnoho manželek, než jsem se odevzdal damám'ting, říkaly jeho prsty. Mnoho synů. Mnoho dcer. Ale na nikoho jsem nebyl tak pyšný jako na tebe. Mé srdce zpívá štěstím nad tvou náklonností.*

Křečovité se ho chytila. „Asome sice bude mým manželem, ale ty budeš vždycky mým pánem.“

Eunuch zavrtěl hlavou. *Ne, dítě. Rozkazu Osvoboditele nelze neuposlechnout. Není na mně ani na tobě protivit se jeho požehnání a já nezahanbím Osvoboditelova syna tím, že bych prahнул po tom, co je právem jeho. Půjdeš k Asomovi jako svobodná žena, která ke mně nemá žádné závazky.*

Ašia se odtáhla a šla ke dveřím. Enkido za ní nešel.

„Jestliže už nejsi mým pánem,“ řekla, „pak nemůžeš velet mému srdci.“

Svatba byla ve všem taková, o jaké mohla dívka snít: vypravená pro krasijského prince a princeznu. Když v Šariku Horovi čekala na svého otce, aby ji doprovodil k Asomovi, který čekal s Jayanem pod Trůnem lebek, stály jí po boku její sestry v kopí.

I Enkido byl přítomen, doprovázel Damaju jako její strážce, a aniž si toho nějaký host byl vědom, dohlížel na hladký chod události. Ona a její sestry znaly ta znamení, viděly lehká čerění, jimiž udílel pokyny.

Slib a obřad proběhly jako blesk. Pro nevěstu a ženicha byly na hostině postaveny dva trůny, ale Ašia seděla u slavnostní tabule sama, marně čekala na svého manžela, který s Asukadžim po boku přijímal svaatební dary a hovořil s hosty.

Na nákladech se v ničem nešetřilo, ale máslové medové koláčky hořkly Ašii na jazyku. Jak ráda by byla zase v bezpečí v podzemí a jedla u Enkidova stolu prostý kuskus.

Ale nakolik procházela dnem jako v mlhách, teprve svatební noc jí dala poznat její pravý osud.

Čekala v polštářové komnatě, až za ní Asome přijde a vezme si ji jako manžel, ale hodiny v tichosti mýjely. Nejednou se podívala na okno a snila o útěku.

Konečně se na chodbě něco ozvalo, ale šramot nedospěl až ke dveřím.

Nad vchodem byl průduch a Ašia vmžiku vylezla po zdi nahoru, prsty snadno nacházely oporu v maličkých spárách mezi kameny. Přikládala k průduchu ucho oko, viděla týl Asomovy hlavy a proti němu Asukadžiho. Vypadalo to, že se hádají.

„Já to nedokážu,“ syčel Asome.

„Dokážeš,“ řekl Asukadži a vzal tvář jejího manžela do dlaní. „Ašia ti musí dát syna, kterého ti já dát nemůžu. Melan vrhla kostky. Vezmeš-li si mou sestru teď, podaří se to. Jednou jedinkrát a budeš mít ta muka za sebou.“

Pravda byla jako facka do tváře.

U mužů se nepovažovalo za hřích zamilovat se do stejného pohlaví. V *šaraji* bylo dokonce vcelku běžné, že chlapi uzavírali polštářová přátelství, aby jim uplynuly roky, než budou dost staří a zkušenější na svou první manželku, ale Everam si žádal další pokolení a tak byli nakonec všichni až na ty nejzatvrzelejší *puš'tingy* přinuceni se oženit a sdílet lože s ženou, i kdyby jen na tak dlouho, než zplodí syna. Everam ví, kolikrát právě tohle říkala Kadživa Asukadžimu.

Ale Ašia by si nikdy nebyla pomyslela, že zrovna ona bude *puš'tingovou* nevěstou.

O chvíli později vstoupili. Ašia měla spoustu času vrátit se do polštářů, ale myšlenky zdivočely. Asome a Asukadži jsou *puš'tingští* milenci. Ona pro ně nikdy neznamena nic víc než lúno, které má nosit ten hnus, který chtějí přivést na svět.

Ašii si ti dva nevíšmali, Asukadži jejího manžela svlékl a pomohl mu ztvrdnout, aby zvládl spojení. Pak si přilehl k nim do polštářů a něžnostmi se je snažil spojit.

Z jeho doteku naskakovala Ašii husí kůže, ale dýchala mělce a vydržela to.

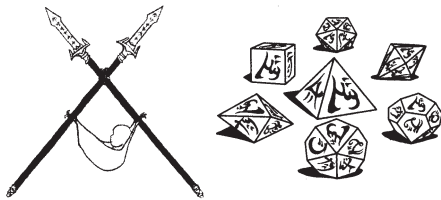
Přes všechny svoje řeči měl její bratr v očích žárlivost a v tváři zbrunátněl, když Asome zafuněl a s vidinou Everama ji oplodnil. Jakmile byl čin dokonán, Asukadži ho odtáhl k sobě, padli si do náruče a zjevně dočista zapomněli, že tam Ašia vůbec je.

Ašiu v tu chvíli napadlo, že by je mohla oba zabít. Bylo by to snadné. Byli tak zabráni jeden do druhého, že by si ani ničeho nevšimli, a pak už by bylo pozdě. Dokázala by dokonce zařídit, aby to vypadalo jako nehoda, jako by Asomovo slabé srdce nevydrželo takový výkon. A její bratr, rozrušený smrtí svého milence, raději obrátil nůž sám proti sobě, než aby žil bez něj.

Enkido ji naučil, jak provést takové věci tak čistě, že by to nepoznal ani sám Osvoboditel.

Zavřela oči, užívala si tu představu a neodvažovala se pohnout ze strachu, aby ji neuskutečnila. Dýchala, až nakonec opět našla svůj střed, zvedla se z polštářů, znovu si oblékla svatební šaty a odešla.

Její manžel a bratr si ničeho nevšimli.

Kapitola 5

Kadživa

333 p. N. podzim

Ašia polekaně vzhlédla. Komnatu, kde plakala, zaplavilo chránové světlo. Jak je to dlouho, kdy se k ní dokázal někdo nepozorovaně připlížit? Cožpak už dočista zapomněla všechno, co ji mistr naučil?

Enkido by se za tebe styděl, řekla Miša a byla to pravda. Jak může vést *šarúmy'ting*, když nedokáže ovládat ani samu sebe?

Obrátila se ke dveřím v očekávání, že uvidí Kadživu, ale srdce v ní pokleslo, když uviděla svého manžela. Snad je to *inevera*, že ji Asome nachází takto, s opuchlými, uplakanými očima, stejně neúspěšnou v mateřství jako v *alagai'saraku*. Teď jí bude vykládat, stejně jako tolikrát předtím, že se má vzdát svého kopí. A možná má pravdu.

„Tikka měla jeden ze svých záchvatů.“ Asome vytáhl z rukávu běloskvoucí kapesník a podal jí ho, aby si osušila oči. „Ale já jsem ji svou trpělivostí nakonec zlomil, i když Everam ví, že by na ni ani hora nestačila.“

Ašia se zasmála a vysmrkala se.

„Do paláce už dospěly zvěsti o tvých nočních rekovných činech, *dživo*,“ poznamenal Asome.

Ašia se na něj malátně podívala. Ví to. Everam ho proklej, on už ví, jak se za hranicemi Labyrintu přestala ovládat. Nechá jí zabavit kopí, když tu teď není Osvoboditel, který by mu v tom mohl zabránit? Asome i její otec dlouho a tvrdě prosazovali, aby se neúčastnila *alagai'saraku*. Ašán na Trůnu lebek, to je vše, co potřebovali. Teď je nedokáže zastavit dokonce ani Damaja.

„Ti muži byli hloupí, že se oddělili od své jednotky,“ pokračoval Asome. „Jen díky nekonečnému Everamovu milosrdenství jsi tam byla a zachránila jsi je před jejich vlastní hloupostí. Vedla sis dobře, *dživo*.“

Ašiu zaplavila úleva, i když zčeřená protivným pocitem viny. Byla snad ona méně hloupá?

A ještě podivnější bylo, *kdo* ji chválil. Složil jí vůbec Asome někdy nějakou poklonu? Slov se jí nedostávalo, hleděla na něj a čekala, co za tím vězí.

Asome přešel na druhou stranu její polštářové komnaty, k žírňanské posteli. Usedl, zabořil se do pérové matrace a okamžitě vstal.

„U Everamova vousu,“ zabručel. „To na tom doopravdy spíš?“

Ašia si uvědomila, že její manžel ještě nikdy neviděl její ložnici. Zavrtila hlavou. „Mám strach, aby mě to nespolklo. Spím na zemi.“

Asome přikývl. „Žírňanské způsoby by z nás mohly udělat stejné rozmazlence, jako jsou oni.“

„V něčem snad,“ uznala Ašia. „Ve slabé vůli. Ale je na nás, krvi Osvoboditele, abychom jim ukázali lepší cestu.“

Asome na ni dlouho hleděl, pak začal přecházet po místnosti, paže složené za zády, ruce zastrčené do rukávů.

„Jako manžel jsem tě zklamal,“ řekl. „Věděl jsem, že mi to nikdy nepůjde, ale neuvědomil jsem si, k čemu tě to dožene.“

„Mou cestu narýsoval Everam dřív, než ses se mnou oženil,“ odpověděla Ašia. „Já jsem to, co ze mě udělala Damaja. Everamova sestra v kopí. Ona to věděla a byla proti tomu sňatku, ale naši otcové ji neposlouchali.“

Asome přikývl. „Ani Asukadži, který na ten sňatek tlačil při každé příležitosti. Ale snad je to *inevera*. Matka mi o Ubývání říkala, že velký muž se nebojí, že ho jeho manželka oloupí o slávu. Že ji naopak využívá jako oporu, aby se sám dostal ještě výš.“

Přešel k ní a natáhl k ní ruku, aby jí pomohl na nohy, nedbaje skvrn od mastného černého ichoru, který jí ulpěl na prstech. „Zdá se, že nejsem velký muž, ale s tvou pomocí snad ještě není pozdě.“

Ašia přimhouřila oči. Podávanou ruku nechala být, přitáhla nohy k sobě a skokem se vymrštila do stoje. „Co to povídáš, manželi? Odpuť, jestli žádám jasné slovo, ale mezi námi je mnoho nedorozumění. Jakou podporu ode mne žádáš?“

Asome se jí uklonil. Ne na tak dlouho a tak hluboko, aby se to dalo brát jako projev pokory, ale stejně jí takový projev úcty překvapil. Její manžel se jí nepoklonil od svatebního dne. „Dnes v noci? Nic než mír

mezi námi a obnovenou nadějí, že zachráníme své manželství, jak nařídil Osvoboditel. Zítřa..." Pokrčil rameny. „Uvidíme, co přinese svítání.“

Ašia zavrtěla hlavou. „Jestliže ‚záchranou našeho manželství‘ myslíš, že znovu strpím tvůj dotek a porodím ti další syny..."

Asome zvedl ruku. „Mám jedenáct *nie'damských* bratrů a mezi *nie'sarúmy* tucty dalších. Brzy budu počítat synovce na stovky. Jardirův rod, který před pár pokoleními málem vymřel, znovu rozkvétá. Já jsem splnil svou povinnost a zplodil syna a dědice. Další děti nepotřebuju. Ostatně jaké dítě by mohlo být lepší než náš Kadži?"

Asome sklopil oči k podlaze. „Oba víme, že jsem *puš'ting, dživo*. Já opravdu netoužím po ženském dotyku. Ta noc byla..." Zuřivě vrtěl hlavou, jako by chtěl tu vzpomínku navždy zahnat z paměti. Pak vzhlédl a podíval se jí do očí. „Ale jsem na tebe hrdý, má *Dživo Ka*. A svým způsobem tě přesto miluju, když dovolíš.“

Ašia na něj dlouho hleděla a přemýšlela. Pro ni byli Asome a její bratr od té svatební noci mrtví. Je návratu z osamělé pouti?

„Proč jsi na mě hrdý?“ zeptala se.

„Eh?“ užasl Asome.

„Říkal jsi, že jsi na mě hrdý.“ Ašia si založila ruce na hrudi. „Proč? Před čtrnácti dny jsi stál před Šar'damou Ka, haněl mě a žádal o rozvod.“

Teď zase Asome stál, zíral, probíral se vlastními pocity a hledal slova. „A ty jsi tam stála vedle mě, rozlícená a jistá si svým místem v Everamově plánu. To ti závidím, sestřenko. Mne nazývají dědicem ničeho. Kde jsem se kdy v Everamově plánu našel já?"

Mávl k ní rukou. „Zato ty, první ze *šarúm'ting*, oslavuješ Everama posvátným *alagaišarakem*.“

Odměl se a očima střelil k podlaze. Vydechl, znovu zvedl pohled a střetl se s jejíma očima. „Dělal jsem chybu, že jsem ti odpíral tvá právní, *dživo*. Byla to žárlivost a hřích proti Everamovi. Kál jsem se před Stvořitelem, ale ten hřích jsem páchal na tobě. Snažně tě prosím, přijmi mou omluvu.“

Do Ašii jako by hrom udeřil. Omluvu? Od Asoma, syna Ahmannova? Napadlo ji, jestli nespí, jestli to není jen nějaký nesmyslný sen.

„Žárlíš?“ opáčila.

„I já bažím po právu bojovat za noci,“ odpověděl Asome. „Tu čest mi neupřelo pohlaví, ale barva mého kaftanu. Byl jsem... rozhořčený, že by ženě mohlo být dáno právo dělat to, co já nemohu.“

„Blížíme se k šaraku ka a tradice se mění každý den,“ odpověděla Ašia. „Osvoboditel byl rozzlobený, když ti zakázal bojovat. Možná, že až se vrátí...“

„A co když se nevrátí?“ namítl Asome. „Teď sedí na trůnu tvůj otec, ale ten nemá srdce válečníka. Ten nikdy *damúm* bojovat nedovolí.“

„To samé se říkalo o mých sestřích v kopí,“ odtušila Ašia. „Jestli ti jde o tohle, tak by ses měl usmířit s Damajou, ne se mnou.“

Asome přikývl. „Snad. Ale nevím, jak začít. Vždycky jsem věděl, že Jayan není hoden nastoupit po mém otci, ale až do dneška jsem nevěděl, že i já jsem své rodiče zklamal.“

„Damaja ti slíbila, že na Trůn lebek nastoupíš,“ připomněla mu Ašia. „To není zanedbatelná věc.“

Asome nad tím mávl rukou. „Bezvýznamné gesto. Ašán je mladý. Šarak ka pravděpodobně přijde a odejde dřív, než ho Everam povolá na nebesa, a já se na to budu dívat z minaretů.“

Ašia mu položila ruku na rameno. Strnul, ale neodtáhl se. „Damaja je pod větším tlakem, než tušíš, manželi. Jdi za ní. Ukáže ti cestu ke cti.“

Asome si propletl svou paži s její a taky jí položil ruku na rameno. Ašia rovněž ztuhla. Mezi těmi, kdo se učili *šarusahk*, to byla známka důvěry – oba poskytli tomu druhému příležitost nasadit páku a zaútočit.

„Udělám, co mohu,“ slíbil Asome, „ale ze všeho nejdřív mi nařídila usmířit se s tebou.“

Ašia mu stiskla rameno. „Ruku jsem ti nezlomila, manželi. Ani ty mně. To už je mír, na němž se dá stavět.“

Inevera si v nových rouchách hověla na svém polštářovém loži vedle Trůnu lebek. Podle krasijských měřítek byly pořád nadmíru pohoršlivé; pestrobarevné hedvábí uráželo oko v prostředí, kde chodila každá slušná žena v černé, bílé nebo hnědé.

Ale teď už to nebylo průhledné tenounké hedvábí. Muži už pod ním nemohli zahlédnout tělo, vždy připravené potěšit Osvoboditele. Vlasy si nezahalovala ani teď, jen už je neměla volně rozpuštěné pro vískání od Osvoboditele, ale nosila kadeře pevně zapletené a svázané zlatem a šperky.

Pohledem přejížděla po aurách mužů v sále. Všichni se jí báli, dokonce i Ašán, který se na trůnu neklidně ošíval.

I to bylo dobře.

„Šarúm Ka!“ zvolal strážný u dveří, do sálu vešel Jayan, rázným krokem prošel kolem *Damaji*, vystoupal na čtvrtý schod a postavil se proti Asomovi.

Taková byla dohoda, k níž došli po mnohahodinovém jednání svých táborů. Čtvrtý schod byl dost vysoko na to, aby se odtud dalo tiše radit, ale dost nízko na to, aby měli oči níž než sedící Ašán a přitom na stejné úrovni jako bratr. Kostky předpověděly, že kdyby měl jeden stát o schod výš než druhý, tekla by po ulicích krev.

Jayanova družina zůstala pod schody. Hasik, Ahmannův zostuzený eunušský švagr, teď chodil Jayanovi v patách jako bojový pes. S ním tam stál ještě *kai'šarúm* Jurim, který v Šandžatově nepřítomnosti velel Osvoboditelovým kopiníkům, a Jayanovi nevlastní bratři, *kai'šarúmové* Icha a Šaru, nejstarší Ahmannovi synové s Talajou a Everalíí. Oběma bylo sedmnáct, byli povýšeni do černé před pouhými několika měsíci, ale už veleli početným *šarúmským* oddílům.

„Šarúme Ka.“ Ašán pocítil Jayana zdvořilou úklonou hlavy. Ineverin prvorozený ho nikdy nezajímal, ale jako Andra nebyl Ašán tak hloupý, aby příkop mezi nimi ještě prohluboval. „Jak pokračuje opevňování Everamovy Štédroty?“

Jayan se uklonil, ale byla to jen plytká zdvořilost, postrádající patřičný projev úcty Šarúma Ka vůči Androvi. „Opevnění je silné... Andro.“ Inevera skoro slyšela, jak při tom oslovení skřípe zuby. Vzhlédl a podíval se na strýce. „Od Ubývání nebyl v dosahu mil od trůnu zahlédnut jediný démon. Šarúmové se musí vydávat dál a dál, aby alespoň smočili svá kopí. Vybuďovali jsme nová opevnění, v těch *chínských* vesnicích, které poté, co démoni vypálili pole, ještě stojí za záchranu, jsme zřídili pomocné hasičské sbory, a z těch ostatních jsme udělali nové Labyrinty, kam můžeme za noci nahánět *alagai* a lapat je do pastí, abychom po porážce za Ubývání dál snižovali jejich počty.“

Porážka. Šikovně zvolené slovo. Dokonce i Jayan měl soudnost. Jediné, co *alagai* za Ubývání porazilo, bylo slunce. Vrátil se stejně silní jako vždy.

Ašán přikývl. „Vedeš si dobře, Šarúme Ka. Až se tvůj otec vrátí, bude na tebe hrdý.“

Jayan přešel tu poklonu bez odezvy. „Je tu ještě jedna věc, kterou musím předložit u dvora.“ Inevera mrzutě svraštila čelo, přestože jí kostky předem řekly, co přijde.

Jayan tleskl a do trůnního sálu vstoupilo čtrnáct svalnatých mladíků v černých bidech, rozestavili se za ním do řady a poklekli na jedno ko-

leno. Všichni měli na zádech štíty a v ruce kopí. Inevera na ně hleděla a na každé jedné šestnáctileté tváři viděla pohledné rysy svého manžela. Jedním z nich byl i Hoškamin, její třetí syn, ostatní byli druhorození synové Everalie a Talaje a prvorození všech ostatních *damaji'ting* vyjma Qevy.

„Andra nepochybně poznává mé bratry, syny Šar'damy Ka,“ oznámil Jayan. „Jejich starší bratři,“ ukázal na Ichu a Šaru, „i já sám jsme dostali černou až v sedmnácti. Ale byť mladí, mají mí bratři *šarúmské* srdce našeho otce. Když se dozvěděli o jeho nepřítomnosti, všichni požadovali právo udatně čelit noci. Jejich výcvik jak v *šaraji*, tak v Šariku Horovi probíhal bezchybně a já nevidím žádný důvod, proč jim černou odmítnout. Já osobně jsem jim byl *adžínem'pal* při křtu krví v Novém Labyrintu. Každý jeden poslal více než jednoho démona zpátky do bezedných hlubin. Žádám, aby se z nich stali podle eveyského zákona *kai'šarúmové*.“

Ašán letmo střelil pohledem po Ineveře. Povýšit nové válečníky do černé bylo možné jen se souhlasem *dam'ting*, které jim vrhnou kostky, a synům Osvoboditele mohly vrhnout kostky jen Inevera a její *dživy sen*.

Jayan byl mazanější, než by si o něm kdy Inevera byla pomyslela. Kostky jí řekly, že to on žádal po chlapcích, aby bojovali, i když nikdo z nich nebyl neochotný. V okamžiku, kdy obléknou černé kaftany s bílými závoji, bude každý jeden z těchto Ahmannových synů velet velkému počtu válečníků svého kmene, přičemž budou všichni přísahou zavázáni Jayanovi. Povýšit je by znamenalo obrovsky zvýšit Jayanovu moc zrovna ve chvíli, kdy se pravděpodobně bude chtít zmocnit trůnu.

Jenže ona to nemohla jen tak odmítnout. Ineveřina moc nad sestrami-manželkami byla sice velká, ale ani ona nebyla tak pošetilá, aby je urazila všechny naráz. Všem těm chlapcům vrhla kostky s porodní krví, a jestliže čelili noci a zabíjeli *alagai*, mohli se podle zákona domáhat svých rodových práv.

Zachovala vážnou, kamennou tvář a přikývla, že svoluje.

„Budiž,“ řekl s úlevou Ašán. „Povstaňte, *kai'šarúmové*. Everam shlíží na Osvoboditelovy syny s pýchou.“

Chlapci plavně vstali, ale nejásali ani se neradovali; poklonili se trůnu a vzorně zůstali stát v pozoru. Jen Jayan nedokázal skryt lišácký úsměv.

„Bez Osvoboditele jsou to pro Krasii těžké časy,“ poznamenal Aso-me. „Možná je načase, aby i jeho *damští* synové oblékli bílé kaftany.“

Jako by na *Damaji* vychrstl kýbl velbloudí moči. Chvilí stáli, jako by do nich hrom udeřil, němě soptili a Inevera si to vychutnávala. Povýšení Ahmannových *damských* synů se jí naopak velmi zamlouvalo. Čím dříve ti chlapi dostanou bílou, tím dříve se ujmou vlády nad svými kmeny a ušetří ji nekonečného reptání stařešinů.

„Nesmysl!“ prskl Aleverak. „Žádný patnáctiletý kluk ještě nikdy nebyl povýšen do bílé.“ Jestli ho včerejší porážka vystrašila, rozhodně to na něm nebylo znát. Díky Belinině magii vypadal tento *damaji* nejzdravěji za několik posledních let. Ale i kdyby cítil vůči Ahmannově madžáhské manželce vděk, stejně mu to nebránilo brojit proti povýšení jejího syna. Kdyby byl Madži povýšen na *damu*, Aleverak by na tom tratil víc než kdo jiný.

Od ostatních *damaji* se dočkal souhlasného šumu a Inevera dýchala a udržovala si svůj střed. Everam slíbil, že se Inevera těchto mizerů, co se zajímají víc o udržení vlastní moci než o pomoc vlastnímu lidu, brzy zbaví.

„Mnohé se stane poprvé, než na nás dolehne šarak ka,“ namítl Aso-me. „Neměli bychom upírat našemu lidu vůdce, když *damové*, kteří udržují klid v *chinských* vesnicích, už tak napínají síly na doraz.“

Ašán to zvažoval a očima rychle přejížděl po sále. Jako *Damaji* byl pro Kadžije silným vůdcem, ale zjevně obratnějším vyjednavacem, než jako Andra toužící se všemi vycházet v dobrém, jen aby nepřišel o své postavení.

Přesto Ahmann, vedený touhou zachovat své syny naživu, nařídil, aby trůn převzal právě on, a Ašán rozhodně neměl dojem, že když budou ti chlapi v bílém, tak se tím něco usnadní.

„Přijmi to,“ vydechla Inevera. Chrany donesly ta slova jen k jeho uším.

„Věk není rozhodující,“ pronesl nakonec Ašán. „Na bílou se skládají zkoušky a tomu bude učiněno zadost. Bude jen na synech Osvoboditele, jestli je složí. Asome bude na průběh zkoušek dohlížet osobně a podá mi zprávu.“

Inevera viděla, že aury *damaji'ting* se při tom nečekaném prohlášení zarděly radostí, jako by odrážely zatrpklý mrak, který se vznášel kolem *Damaji*. Čist v aurách bylo ještě ožehavější než čist v kostkách, ale s každým dnem byla zkušenější.

Další na radě byla otázka nočních práv nových *šarúm'ting*. Od té doby, co Ahmann *šarúmy'ting* stvořil – či přesněji přiznal jistá práva jedné *chinské* ženě – sílilo mezi ženami hnutí za právo zabýjet *ala-*